

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

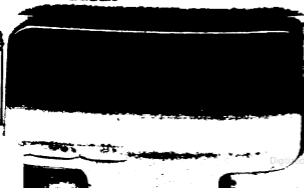
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Clan. 1266

OTHEEK GENT

082

Digitized by Google

[Handwritten scribble]

ΠΟΙΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ.

ΤΟΜ. ΚΓ'.

POETARUM GRÆCORUM

SYLLOGE.

TOM. XXIII.

EXUDEBAT JULIUS DIDOT NATU MAJOR,
Via Pontis Laudensis, n° 6.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANES

CURANTE JO. FR. BOISSONADE.

TOM. III.

PARISIIS,

APUD LEFEVRE BIBLIOPOLAM.

M DCCC XXVI.

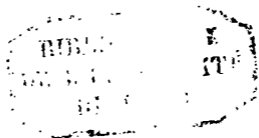

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

111.

1

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπὸ γυναικῶν κατηγορηθεὶς, τὴν Ἀγαθῶνος τοῦ ποιητοῦ βοήθειαν ἐπικαλεῖσθαι ἠναγκάσθη. Πρὸς τοῦτον οὖν μετὰ Μνησιλόχου κηδεστοῦ προσήλθε, δεησόμενος τῆς ἰδίας δυστυχίας προστασίαν λαβεῖν· ἀλλ' Ἀγαθῶνος αὐτῷ παρεῖναι καὶ συνδικεῖν οὐκ ἐθέλοντος, Μνησιλογος, ἄσμενος καὶ ἐθελοντῆς, τὴν αὐτοῦ προστασίαν αὐτῷ ὑπέσχετο. Καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος, πρὸς τὴν τῶν Θεσμοφορίων ἑορτὴν ἦλθε. Καὶ ἐκεῖ ἐν μεγίστῳ γυναικῶν πλήθει τὴν δίκην ὑπὲρ Εὐριπίδου γενναίως ὑπέσχε. Ἀλλ' ἀναγκωρισθεὶς ἀνῆρ ὢν ἐν σχήματι γυναικὸς, τὴν τῆς φυλακῆς ἐψηφισμένην ζημίαν φεύγειν οὐκ ἐδυνήσατο. Μετ' ὀλίγον δὲ τέχναις καὶ μηχανήμασι τοῦ Εὐριπίδου ἐκείθεν ἀβλαβῆς ἀπέφυγεν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ Εὐριπίδου κηδεστής.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Αγάθωνος.
ΑΓΑΘΩΝ.

ΧΟΡΟΣ Αγάθωνος.

ΘΡᾶΤΤΑ. Κωφὸν πρόσωπον.
ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ΣΚΥΘΗΣ ἢ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΕΤΑΙΡΑ ΤΙΣ. Κωφὸν πρόσωπον.
ΤΕΡΗΔΩΝ, αὐλητρίς.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ω Ζεῦ, χελιδὼν ἄρα ποτε φανήσεται;
Απολαῖ μ' ἄλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
Οἶόν τε, πρὶν τὸν σπλήνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν,
Παρὰ σοῦ πυθέσθαι ποῦ μ' ἄγεις, ὦ ὕριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα
Οψεῖ παρεστώς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πῶς λέγεις; αὐθις φράσον.

Οὐ δεῖ μ' ἀκούειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐχ, ἄ γ' ἂν μέλλης ὄραϊν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οὐδ' ἄρ' ὄραϊν δεῖ μ';

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐχ, ἄ γ' ἂν ἀκούειν δέη.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μόντοι λέγεις.

Οὐ φῆς σὺ χρεῖναί μ' οὔτ' ἀκούειν, οὔθ' ὄραϊν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου ὅστιν ἡ φύσις.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τοῦ μήτ' ἀκούειν, μήθ' ὄραν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πῶς χωρίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὕτω ταῦτα διακρίθη τότε.

Αἰθὴρ γὰρ, ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
 Καὶ ζῶ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
 Ὡ μὲν βλέπειν χρῆ, πρῶτ' ἐμηχανήσατο
 Ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ·
 Ἀκοὴν δὲ χοάνης ὅσα διετετρήνατο.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μήθ' ὄρω;
 Νῆ τὸν Δί', ἡδομαί γε τουτί προσμαθῶν.
 Οἷόν τί που 'στὶν αἰ σοφαὶ ξυνουσίαι!

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πῶς ἂν οὖν,

Πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοιςιν, ἐξεύροίμ' ὅ τι
 Ἐτι προσμάθω, μὴ χυλὸς εἶναι τῷ σκέλει;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσσεχε τὸν νοῦν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἰδοὺ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οἷός τὸ θύριον τοῦτο ;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Νῆ τὸν Ηρακλέα ,

Οἴμαί γε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σίγα νυν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Σιωπῶ τὸ θύριον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀκου'.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἀκούω καὶ σιωπῶ τὸ θύριον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐνταῦθ' Ἀγείθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει

Ὁ τραγωδοποιός.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ποῖος οὗτος ἀγείθων ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἔστιν τις Ἀγείθων —

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐκ· ἀλλ' ἕτερός τις. Οὐχ εἰρακάς ποτε;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μῶν ὁ δασυπαύγων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐχ εἰρακάς ποτε;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μὰ τὸν Δεῦ, οὐ τοί γ', ὅστε κάμει γ' εἰδέναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ μὴν βεβίηκας σύ γ'· ἀλλ' οὐκ οἶθ' ἴσως.

Ἀλλ' ἐκποδῶν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται

Θεράπων τις αὐτοῦ, πύρ ἔχων καὶ μυρρίνας.

Προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Εὐφημος πᾶς ἔστω λαός,

Στόμα συγκλείσας. Ἐπιδημί γὰρ

Θίασος Μουσῶν ἔνδον μελαίθρων

Τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.

Ἐχάτω δὲ πνοῆς νήμενος αἰθήρ·

Κύμα δὲ πόντου μὴ κελαδεῖται

Γλαυκόν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Βομβάξ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σίγα· τί λέγεις;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
 Θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
 Μὴ λυέσθων.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Βομβαλοβομβάξ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπῆς Αγαίθων,
 Πραμὸς ἡμέτερος

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μῶν βινεῖσθαι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τίς ὁ φωνήσας;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Νήνεμος αἰθήρ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Δρυόχους τιθέναί, δράματος ἀρχάς.
 Κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν
 Τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομαλεῖ,
 Καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
 Καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγύλλει,
 Καὶ χοανεύει,

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Καὶ λαικάζει

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τίς ἀγροιώτας πελάθει θριγκοῖς ;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ὁς ἔτοιμος σοῦ, τοῦ τε ποητοῦ
 Τοῦ καλλιποῦς, κατὰ τοῦ θριγκοῦ
 Ξυγγογγυλίσας καὶ ξυστρέφας,
 Τουτὶ τὸ πέος χροανεύσαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἦπου νέος γ' ὦν ἦσθ' ὑβριστῆς; ὦ γέρον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν· σὺ δὲ
 Ἀγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάση τέχνῃ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Μηδὲν ἰκέτευ'· αὐτὸς γὰρ ἐξέσιτι τάχα.
 Καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται χειμῶνος οὖν
 Ὀντος, κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ραΐδιον,
 Ἦν μὴ προῖη θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τί οὖν ἐγὼ δρῶ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Περίμεν', ὡς ἐξέρχεται,

ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖμε τήμερον;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
 Τί τὸ πρᾶγμα τουτί. Τί στένεις; τί δυσφορεῖς;

Οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ποῖόν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τῆδε θῆμέρα κριθήσεται,

εἴτ' ἔστ' ἔτι ζῶν, εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια

Μέλλει δικάζειν, οὔτε Βουλῆς ἔσθ' ἔδρα,

Ἐπεὶ τρίτη ἔστι, Θεσμοφορίων ἡ μέση.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κάπολεῖν με προσδοκῶ.

Αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,

Κἂν Θεσμοφόροι μέλλουσι περὶ μου τήμερον

Ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τὴ τί δή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὅτι τὴ τραγωδίᾳ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἡ τὸν Ποσειδῶ καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις.

Ἀτὰρ τί ν' ἐκ τούτων σὺ μηχανὴν ἔχεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αγάθωνα πείται τὸν τραγωδοδιδάσκαλον
 Ες Θεσμοφόρου ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τί δράσοντ' ; εἶπέ μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐκκλησιάζουσιν ἐν ταῖς γυναίξει, χᾶν δέη
 Δέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πότερα φανερόν, ἢ λάθρα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἡμφιεσμένον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τὸ πρᾶγμα κομψόν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.
 Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σίγα.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τι δ' ἔστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὡγάθων ἐξέρχεται.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐκ κυκλούμενος.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Αλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἶμι· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὄρω.
 Ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα· Κυρήνην δ' ὄρω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σίγα· μελωδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Μύρμηκος ἀτραπούς, ἢ τί διαμινύρεται;

ΑΓΑΘΩΝ.

Ἱερὰν Χθονίαις δεξέμεναι λαμπάδα

Κούραι ξύν ἐλευθέρα

Πατρίδι χορεύσασθαι βοάν.

ΧΟΡΟΣ.

Τίτι δαιμόνων ὁ κῶμος; λέγεις νυν.

Εὐπίστως δὲ τοῦμὸν

Δαίμονας ἔχει σεβίσαι.

ΑΓΑΘΩΝ.

Ἄγε νυν ὄπλιζε, Μούσα,

Χρυσέων ῥύτορα τόξων

Φοῖβον, ὃς ἰδρύσατο χώρας

Γύαλα Σιμουντιδι γᾶ.

ΧΟΡΟΣ.

Χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,

Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς

Γέρας ἱερὸν προφέρων.

ΑΓΑΘΩΝ.

Τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοι-
σι κόρην ἀείσατ' Ἀρ-
τεμιν ἀγροτέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐπομαι κλήζουσα σεμνὸν
Γόνον ὀλβέζουσα Λατοῦς,
Ἀρτεμιν ἀπειρολεχῆ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος
Ποδὶ παράρυσμ' εὐρυθμα Φρυγίων
Διανεύματα Χαρίτων.

ΧΟΡΟΣ.

Σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν,
Κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων,
Ἀρσενι βοᾷ δοκίμω·
Τᾶ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν
Ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός·
Ὦν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾶ.
Χαῖρ', ὄλβιε παῖ Λατοῦς. (Ολολύζει ὁ γέρον.)

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Ὡς ἤδ' ἂν τὸ μέλος, ὦ πότναι Γενετυλλίδες,
Καὶ Θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
Καὶ μανδαλωτόν· ἔστ' ἐμοῦ γ' ἀκρωμένον
Υπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν ὑπήλθε γάργαλος.

Καί σ', ὦ νεανίσκ', εἴ τις εἶ, κατ' Αἰσχύλου
 Ἐκ τῆς Δουκουργίας, ἔρεσθαι βούλομαι·
 Ποδαπὸς ὁ γύνυς; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
 Τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβειτος
 Λαλεῖ κροκοπτῶ, τί δὲ λύρα κεκρυφαίω;
 Τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
 Τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
 Τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
 Καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖμα; ποῦ Λακωνικαί;
 Ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'· εἶτα ποῦ τὰ τιτθία,
 Τί φῆς; τί σεγᾶς; Ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
 Ζητῶ σ', ἐπειδὴ γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.

Α Γ Α Θ Ω Ν.

Ω πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
 Ηκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.
 Ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμη φορῶ.
 Χρὴ γὰρ ποητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα,
 Ἀ δεῖ ποεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
 Αὐτίκα γυναικεῖ' ἦν ποῆ τις δράματα,
 Μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.

Μ Ν Η Σ Ι Δ Ο Χ Ο Σ.

Οὔκουν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποῆς;

Α Γ Α Θ Ω Ν.

Ἀνδρεῖα δ' ἂν ποῆ τις, ἐν τῷ σώματι
 Ἐνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'· ἃ δ' οὐ κακῆμεθα,

Μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ὅταν Σατύρους τοῦνυ πῆξις, καλεῖν ἐμέ,
Ἴνα συμποῶ σοῦ 'πισθεν ἐστυχῶς ἐγώ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
Ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. Σκέψαι δ' ὅτι
Ἰεῦκος ἐκεῖνος, κἀνακρῶν ὁ Τηῖος,
Κάλκαϊος, οἵπερ ἀρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρουν τε, καὶ διακλῶντ' Ἴωνικῶς,
Καὶ Φρύνηχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας)
Αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.
Διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ καλ' ἦν τὰ δρᾶματα.
Ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχροῦς ὢν αἰσχροῦς ποιεῖ.
Ὁ δ' αὖ Ξενοκλῆς ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ.
Ὁ δ' αὖ Θεόγνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Ἄπαρ' ἀνάγκη. Ταῦτα γάρ τοι γνοῦς ἐγώ
Ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πῶς, πρὸς τῶν θεῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Παῦσαι βαύζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,

Ὡν τηλακούτος, ἤνικ' ἤρχόμεν ποεῖν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μὰ τὸν Δεῖ, οὐ ζηλώ σε τῆς παιδείσεως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄλλ', ὥνπερ οὔνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἄγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγαθὸν, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, δοτις ἐν βραχεῖ

Πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.

Εγὼ δὲ, κακῆ ξυμφορᾷ πεπληγμένος,

Ἰκέτης ἀφῆγμαι πρὸς σέ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Τοῦ χρεῖαν ἔχων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μέλλουσί μ' αἰ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον

Τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΑΓΑΘΩΝ.

Τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἡ πᾶσ'. Εἰάν γάρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα

Ἐν ταῖς γυναίξιν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνή,

Ἵπεραποκρίνη μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ.

Μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Ἐπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐγὼ φράσω σοι πρῶτα μὲν γινώσκομαι,

Ἐπειτα πολὺς εἶμι καὶ πάγων' ἔχω·

Σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρημένος,

Γυναϊκόφρωνος, ἀπαλδός, εὐπρεπῆς ἰδεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ.

Εὐριπίδη,

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί ἐστιν;

ΑΓΑΘΩΝ.

Ἐποίησάς ποτε;

« Χαίρεις ὄρων φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; »

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐγωγε.

ΑΓΑΘΩΝ.

Μὴ νυν ἐλπίσης τὸ σὸν κακὸν

Ἡμᾶς ὑφέξειν· καὶ γὰρ οὖν μαινοίμεθ' ἄν·

Ἄλλ' αὐτὸς, ὃ γε σὸν ἐστιν, οἰκείως φέρε.

Τὰς ἔμφορας γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι

Φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Καὶ μὴν σύ γ', ὦ κατάπυγον, εὐρύπρωκτος εἶ,

Οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί δ' ἔστιν, ὃ τι δέδοικας ἔλθειν αὐτόσε;

ΑΓΑΘΩΝ.

Κάκιον ἀπολοίμην ἄν, ἢ σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πῶς;

ΑΓΑΘΩΝ.

Οπως;

Δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια

Κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε Φήλειαν Κύπριν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἰδού γε « κλέπτειν » νῆ Δία, βινεῖσθαί μὲν οὔν.

Διὰρ ἡ πρόφασίς γε, νῆ Δί', εἰκότως ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί οὔν; ποιήσεις ταῦτα;

ΑΓΑΘΩΝ.

Μὴ δόκει γε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων! ὡς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης!

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστά, μὴ σαυτὸν προδῶς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πῶς οὔν ποιήσω δῆτα;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τούτον μὲν μακρὰ

Κλάειν κέλευ'· ἐμοὶ δ' ὅ τε βούλει χρῶ λαβῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄγε νυν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,

Ἀπόδουθε τουτὶ θοιμάτιον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Καὶ δὴ χαμαί.

Ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν μ' ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀποξυρεῖν ταδί,

Τὰ κάτω δ' ἀφρεύειν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἀλλὰ πράττ', εἴ σοι δοκεῖ.

Ἡ μὴ δίδοναι γ' ἐμαυτὸν ὄφελόν ποτε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἐκάστοτε,

Χρηστὸν τε νῦν ἡμῖν ξυρόν.

ΑΓΔΘΩΝ.

Αὐτὸς λάμβανε-

Εντεύθεν, ἐκ τῆς ξυροδόχης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Γενναῖος εἶ.

Κάθιζε φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

ὦ μοι!

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί κέρραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
 Ἦν μὴ σωπᾶς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ατταταί! ιατταταί!

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὔτος σὺ, ποῖ θεῖς;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ες τὸ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενῶ
 Τεμνόμενος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὔκουν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει,
 Τὴν ἡμίκραϊραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ολίγον μέλει μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,

Προδῶς με. Χώρει δεῦρο.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Κακοδαίμων ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. Ποῖ στρέφει;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μῦ, μῦ!

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί μύξεις; πάντα πεποίηται καλῶς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οἴμοι, κακοδαίμων! ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μὴ φροντίσης· ὡς εὐπρεπῆς φανεῖ πάινυ.

Βούλει θεάσασθαι σαυτόν;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Εἰ δοκεῖ, φέρε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ορᾶς σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οὐ, μὰ Δεῖ, ἀλλὰ Κλεισθένην.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀνίστασ', εἴν' ἀφεύσω σε, κάγκυψας ἔχε.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οἴμοι, κακοδαίμων! δελφάκιον γενήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ενεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾶδ' ἢ λύχνον.

Επίκλυπτε.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τὴν κέρκον φυλάττου νυν ἄκραν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εμοὶ μελήσει, νῆ Δία.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πλήν γ' ὅτι κίομαι.

Οἶμοι, τάλας! ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
 Πρὶν ἀντιλαβέσθαι τὸν γε πρωκτὸν τῆς φλογός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Θάρρει.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τί θάρρῶ καταπευρπολημένος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄλλ' οὐκ' ἔτ' οὐδὲν πρᾶγμα σοι τὰ πλείστα γὰρ
 Αποπεπόνηκας.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Φεῦ! ἰοῦ τῆς ἀσθόλου!

Διθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μὴ φροντίσης· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγεῖ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οὐμῶξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδούσαι φθονεῖς,

Ἄλλ' ἰμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτοῖ'

αἰ στρόφιον. Οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ' ἔστ' ἑραῖς.

ΑΓΛΘΩΝ.

Λαμβάνατε, καὶ χρῆσθ' οὐ φθονῶ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τί οὖν λάβω;

ΑΓΑΘΩΝ.

Ο τι; τὸν κροκατὸν πρῶτον ἐνδύου λαβαίν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Νή τὴν Αφροδίτην, ἠδὺ γ' ὄζει πρόσθιου.

ΑΓΑΘΩΝ.

Ξύζωσον ἀνύσας.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Αἶρε νῦν στρόφιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἰδοῦ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἰθι νῦν κατάστειλόν με τὰ περὶ τῷ σκέλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Κεκρυφαίου δεῖ καὶ μίτρας.

ΑΓΑΘΩΝ.

Ἡδὲ μὲν οὖν

Κεφαλή περίθετος, ἦν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Νή τὸν Δεῖ, ἀλλὰ κάπιτηδεῖα παίну.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἀρ' ἀρμόσει μοι;

ΑΓΑΘΩΝ.

Νή Δεῖ, ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Φέρ' ἔγκυκλον.

ΑΓΑΘΩΝ.

Τουτί λάβ' ἀπὸ τῆς κλειδῶς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Υποδημάτων δεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Τὰ μὰ ταυτί λάμβανε.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἀρ' ἀρμόσει μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Χαλαρά γ' οὐ χαίρεις φορῶν.

ΑΓΑΘΩΝ.

Σὺ τοῦτο γίγνωσκ'. Ἀλλ' ἔχεις γὰρ ὧν δεῖ,

Εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' ἐσχυκλησάτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὐτοσί καὶ δὴ γυνή

Τό γ' εἶδος ἦν λαλῆς δ', ὅπως τῷ φθέγματι

Γυναικεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πειρίσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Βάδιζε τοίνυν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἦν γε μή.

Ομόσης ἔμοι

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί χρῆμα;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

συσσώσειν ἔμέ

Πάσαις τέχναίς, ἦν μοί τι περιπίπτῃ κακόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οἴνου μοι αἰθέρ', οὔκησιν Διός.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οἴνου μοι πάντα ἄρδην τοὺς θεούς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μέμνησο μοι ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ἄμωσεν,

Ἡ γλώττα δ' οὐκ ὀμώμοκ', οὐδ' ὄρκωσ' ἐγώ.

(Ολολύζουσι

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

γυναῖκες·

Ἐσπευδε ταχέως· ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας

ἱερὸν ὠθεῖ-

σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται.

ται.)

Ἐγὼ δ' ἄπειμι.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Δεῦρο νῦν, ὦ Θραῦτθ', ἔπου.

Ὡ Θραῦττα, θέασαι, καομένων τῶν λαμπρόδων

Ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται τῆς λιγνύος.

Ἄλλ', ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρω, δέξασθέ με

Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.

Ὡ Θραῦττα, τὴν κίστην κάθειλε, κατ' ἔξελε

Τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
 Δέσποινα πολυτίμητε, Δήμητερ φίλη,
 Καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
 Θύειν ἔχουσάν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
 Καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
 Πλουτοῦντος, ἄλλως τ' ἠλιθίου κάβαλτέρου,
 Καὶ πρὸς φάλητα νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
 Ποῦ, ποῦ καθίζωμαι ἔν καλῶ, τῶν ῥητόρων
 Ἰν' ἐξακαῖω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θραῦττ', ἐκποδῶν.
 Δούλοις γὰρ οὐκ ἔξιστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΚΔΙΝΑ.

Εὐφημία ἴστω,
 Εὐφημία ἴστω.
 Εὐχεσθε ταῖν Θεσμοφόροι,
 Τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη,
 Καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενεῖα,
 Καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, τῇ Γῆ,
 Καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
 Ἐκκλησίαν τήνδε καὶ ξύνοδον τὴν νῦν
 Καλλίστα κᾶριστα ποιῆσαι·
 Πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
 Τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς,
 Καὶ τὴν δρῶσαν, τὴν ἀγορεύουσαν
 Τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων
 Καὶ τὸν τῶν γυναικῶν,

Ταύτην νικάν.

Ταύτ' εὐχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τάγαθά.

Ἰὴ παιῶν, ἰὴ παιῶν, ἰὴ παιῶν! χαίρωμεν.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος

Λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς

Φανέντας ἐπιχαρῆναι.

Ζεῦ μεγαλώνυμε, Χρυσολύρα τε,

Δήλον δὲ ἔχεις ἱεράν,

Καὶ σὺ, παγκρατὲς κόρα,

Γλαυκῶπι, χρυσόλογγε,

Πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον, ἔλθε δεῦρο·

Καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ,

Δατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος·

Σὺ τε, πόντιε σεμνὲ Πόσειδον

Αλιμέδον, προλιπῶν

Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον

Νηρέος· ἐνάλιοί τε κόραι,

Νύμφαι τ' ὀρεῖπλαγκτοι.

Χρυσέα τε φόρμιγξ ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς

Ἡμετέραις· τελέως δ'

Ἐκκλησιόισαιμεν Ἀθηναίων

Εὐγενεῖς γυναῖκες.

ΚΙΡΥΚΑΙΝΑ.

Εὐχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ολυμπίοις,

Καὶ ταῖς Ολυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις,
 Καὶ ταῖσι Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις,
 Καὶ ταῖσι Δηλίοιαισι, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς·
 Εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
 Τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ ἴπικηρυκεύεται
 Εὐρπίδῃ Μήδοις τ', ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
 Τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ
 Ἡ τὸν τύραννον ξυγκατάγειν, ἢ, παιδίον
 Ὑποβαλλομένης, κατεῖπέ τις, ἢ δούλῃ, τινὸς
 Προαγωγὸς οὔσ', ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
 Ἡ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
 Ἡ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
 Καὶ μὴ δίδωσιν ἂν ὑπόσχηταί ποτε,
 Ἡ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
 Ἡ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταίρας τὸν φίλον·
 Καὶ τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς, τοῦ χοῦτος,
 Ἡ τῶν κοτυλῶν, τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
 Κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κοίικίαν
 Ἀρᾶσθε ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοῦς
 Εὐχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κάγαθαί.

ΧΟΡΟΣ.

Ξυνευχόμεθα τέλεα μὲν
 Πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ,
 Ταῖς εὐγμᾶτα γενέσθαι·
 Ταῖς δ' ἄρισθ', ὅσαις προσήκει,

Νικᾶν λεγούσας. Οπόσαι δ'
 Εξαπατώσι, παραβαίνου-
 σί τε τοὺς ὄρκους
 Τοὺς νενομισμένους,
 Κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ,
 Ἡ ψηφίσματα καὶ νόμον
 Ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναί,
 Τάπόρρητά τε τοῖσιν ἐ-
 χθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσιν,
 Ἡ Μήδους ἐπάγουσι τῆς
 Χώρας ἐπὶ βλάβῃ,
 Ἀσεβοῦσιν, ἀδικούσιν τε τὴν
 Πόλιν. Ἀλλ', ὦ παγκρατὲς
 Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσθ'
 Ἡμῖν Θεοῦς παραστατεῖν,
 Καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ.

Ἀκουε, πᾶς. « Ἐδοξε τῇ βουλῇ ταῦδε
 « Τῇ τῶν γυναικῶν. Τιμόκλει' ἐπεστάτει
 « Δύσιλλ' ἐγραμμάτευεν. Εἶπε Σωστράτη
 « Ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
 « Τῶν Θεσμοφορίων, ἧ μάλιστα ἡμῖν σχολή,
 « Καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
 « Ὅτι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον. Ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
 « Ἡμῖν ἀπόσαις. » Τίς ἀγορεύειν βούλεται;

‡

ΓΥΝΗ α.

Εγώ.

ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ.

Περίθου νῦν τόνδε πρῶτον, πρὶν λέγειν.

Στάγα, σιώπα, πρόσσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,
 Οπερ ποοῦσ' οἱ ῥήτορες. Μακρὰν ἔοικε λέξεν.

ΓΥΝΗ α.

Φιλοτιμία μὲν οὐδεμιᾶ, μὰ τῷ θεῷ,
 Λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες· ἀλλὰ γὰρ
 Βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον
 Προπηλακίζομένας ὄρωσ' ὑμᾶς ὑπὸ
 Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
 Καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
 Τί γὰρ οὔτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισιμῆ τῶν κακῶν;
 Πού δ' οὐχὶ διαβεβλήχ'; ἔπου περ ἔμβραχυ
 Εἰσὶν θεαταί, καὶ τραγωδοί, καὶ χοροί,
 Τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
 Τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
 Τὰς οὐδὲν ὑγιᾶς, τὰς μέγ' ἀνδράσιον κακόν
 Ὡστ' εὐθύς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
 Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνταιί τ' εὐθέως
 Μὴ μοιχὸς ἔνδον ἢ τις ἀποκεκρυμμένος.
 Δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ
 Ἐξεστι τοιαύθ' οὔτος ἐδίδαξεν κακά
 Τοὺς ἀνδρας ἡμῶν ὥστ', εἴν γέ τις πλάτη

Γυνή στέφανον, ἔραν δοκεῖ· κἄν ἐκβάλη
 Σκευός τι, κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
 Ἀνὴρ ἔρωτά, « Τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα ;
 « Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ. »
 Κάμνει κόρη τις ; εὐθύς ἀδελφὸς λέγει,
 « Τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης. »
 Εἶεν. Γυνή τις ὑποβαλῆσθαι βούλεται,
 Ἀπορούσα παιδῶν ; οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν·
 Ἄνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον.
 Πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἱ πρὸ τοῦ τὰς μείρακας
 Ἦγοντο, διαβέβληκεν ὥστ' οὐδεὶς γέρον
 Γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοῦπος τοδὶ·
 « Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γύνη. »
 Εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
 Σφραγίδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
 Τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προσέτι Μολοττικούς
 Τρέφουσι, μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς, κύνας.
 Καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ'· ἃ δ' ἦν ἡμῖν πρὸ τοῦ,
 Ἀυταῖς ταμειεύεσθαι, προαιρούσαις λαθεῖν
 Ἀλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
 Ἐξεστίν· οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κληδία
 Ἀυτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ, κακοθηάτατα,
 Λακωνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
 Πρὸ τοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν,
 Ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·

Νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ἀκότριψ' Εὐριπίδης
 Εδίδαξε θριπῆδ' ἔχειν σφραγίδια
 Εξαψαμένους. Νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
 Ολεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκαῖαν ἀμωσγέπως,
 Ἡ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾶ γέ τῃ τέχνῃ,
 Ὅπως ἀπολεῖται. Ταῦτ' ἐγὼ φανερώς λέγω·
 Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματεῖως ξυγγράφομαι.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐπώποτε ταύτης
 Ἡκουσα πολυπλοκατέρας
 Γυναικὸς, οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
 Πάντα γὰρ λέγει δίκαια· πάσας δ' εἰδέας
 Εξήτασεν πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί,
 Πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
 Ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους,
 Ὅσ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου,
 Δοκεῖν ἂν αὐτὸν,
 Ὡς ἐγῶμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἀντικρυς μηδὲν λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

Ολίγων ἔνεκα γ' αὐτὴ παρηλθον ῥημάτων.
 Τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὐτὴ κατηγορήκεν εὔ·
 Ἀ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
 Ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
 Παιδάρια πάντε καταλιπὼν· ἀγὼ μόλις
 Στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυρβρίαις·

Τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικαίκως, ἐβοσκόμην·
 Νῦν δ' οὗτος, ἐν ταῖσιν τραγωδίαις ποδῶν,
 Τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεοῦς·
 Ὡστ' οὐκ ἔτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' ἐς ἡμῖσιν.
 Νῦν οὖν ἀπάσαισιν παρακινῶ καὶ λέγω,
 Τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὔνεκα·
 Ἀγρικὰ γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾶ κακὰ,
 Ἀτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς.
 Ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
 Πλέξαι στεφάνους ξυνηματιαίουσιν εἰκοσιν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐτερον αὖ τι λήμα τοῦτο
 Κομφότερον ἔτ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφηνεν.
 Οἷα κατεστωμύλατο
 Οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
 Καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ
 Πιθανὰ πάντα! Δεῖ δὲ ταύτης
 Τῆς ὕβρεως ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δύκην.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, δέξυθι μείσθαι σφόδρα
 Εὐριπίδῃ, τοιαύτ' ἀκουούσας κακὰ,
 Οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν·
 Καὶ τὴ γὰρ ἔγωγ' (οὔτως ὀναίμην τῶν τέκνων)
 Μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι·
 Ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον·

Αὐταὶ γὰρ ἐσμέν, κούδε μὲ' ἐκφορὰ λόγου.
 Τί ταύτ' ἔχουσαι κείνον αἰτιώμεθα,
 Βαρύως τε φέρομεν, εἰ δ' ἡμῶν ἢ τρία
 Κακὰ ξυνειδώς εἶπε δρώσας μυρια;
 Εγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
 Ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δεῖν', ἐκεῖνο δ' οὔν
 Δεινότατον· ὅτε νύμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
 Ο δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ καθεύδεν ἦν δ' ἐμοὶ φίλος,
 Οσπερ με διεκόρευσεν οὔσαν ἐπτέτιν.
 Οὔτος πόθω μοῦ 'κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν
 Κᾶτ' εὐθύς ἔγων· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
 Ο δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ· « Ποῖ σὺ καταβαίνεις; » — « Οποῖ;
 « Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ 'νερ, κώδ' ὄνη·
 « Ες τὸν κοπρῶν' οὔν ἔρχομαι. » — « Βάδιζέ νυν. »
 Κᾶθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάικον·
 Εγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ,
 Εξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
 Παρὰ τὸν Ἀγυῖᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.
 Ταύτ' οὐδεπώποτ' εἶφ' (ὀρᾶτ';) Εὐριπίδης·
 Οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κῶρευκόμων
 Σποδοῦμεθ', ἦν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
 Οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπὸ του ληκώμεθα
 Τὴν νύχθ', ἔωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
 Ἰν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ, ἀπὸ τείχους εἰσῶν,
 Μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπήται. Ταύθ' (ὀρᾶς;)

Οὐπώποτ' εἶπεν. Εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
 Ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκαίν' εἴρηκέ πω,
 Ὡς ἢ γυνὴ δεικνύσα τάνδρῃ τοῦγκυκλον
 Ὑπαυγον, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
 Τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
 Ἐτέραν δ' ἐγῶδ', ἣ φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
 Δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
 Ὁ δ' ἀνὴρ περιήρηχ' ἄκυτόκει' ὠνούμενος·
 Τὸ δ' εἰτέφερε γραῦς ἐν χύτρῃ τὸ παιδίον,
 Ἴνα μὴ βοῶντι, κηρίῳ βεβυσμένον.
 Εἶθ', ὡς ἔδευσεν ἢ φέρουσ', εὐθύς βοᾷ·
 « Ἀπελθ', ἄπελθ' ἤδη γάρ, ὦ ἄνερ, μοι δοκῶ
 « Τέξειν. Τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάττισε. »
 Χῶ μὲν γεγηθῶς ἔτρεχεν ἢ δ' ἐξέσπασεν
 Ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου τὸ δ' ἀνέκραγεν.
 Εἶθ' ἢ μιαρὰ γραῦς, ἣ φερεν τὸ παιδίον,
 Θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει·
 « Λέων, λέων σοι γέγονεν αὐτέχμαγμα σὸν,
 « Τὰ τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον
 « Τῷ σὺ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον. »
 Ταῦτ' οὐ προοῦμεν τὰ κακὰ; νῆ τὴν Ἀρτεμιν,
 Ἡμεῖς γε. Κἄτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
 Οὐδὲν παθοῦνται μείζον, ἢ δεδράκαμεν;

ΧΟΡΟΣ.

Τουτὶ μέντοι θαυμαστὸν,

Οπόθεν εὔρεθη τὸ χρήμα,
 Χῆτις ἐξεθρεψε χάρα
 Τήνδε τὴν θρασείαν οὔτω.
 Τάδε γὰρ εἶπεῖν τὴν πανούργον
 Κατὰ τὸ φανερόν ὧδ' ἀναιδῶς,
 Οὐκ ἂν ὠμόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμήσαι ποτ' ἄν.
 Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.
 Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
 Τὴν παλαιάν ὑπὸ λίθῳ γὰρ
 Παντί που χρή,
 Μὴ δάκῃ ρήτωρ, ἀθρεῖν.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
 Οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄρ' ἡ γυναῖκες.

ΓΥΝΗ γ.

Οὐ τοι, μὰ τὴν Ἀγλαυρον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,
 Ἀλλ' ἡ πεφάρμαχθ', ἡ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο,
 Ταύτην ἔδωσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιωβρίζειν
 Ἡμᾶς ἀπάσας. Εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν — εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς,
 Αὐταί τε καὶ τὰ δουάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
 Ταύτης ἀποφιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα οἰδαχθῇ
 Γυνὴ γυναῖκας οὔσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες. Εἰ γὰρ, οὔσης
 Παρρησίας, κάξδον λέγειν, ὅσαι πάρεσμεν ἄσται,
 Εἴτ' εἶπον ἀγέγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,

Διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν ;

ΓΥΝΗ γ.

Οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην ; ἤτις μόνη τέτληκας
 Ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν , ὅς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δεδρακεν
 Ἐπίτηδες , εὐρίσκων λόγους , ὅπου γυνὴ πονηρὰ
 Ἐγένετο , Μελαμπίκας ποδῶν , Φαίδρας τε Πηνελόπην δὲ
 Οὐπάποτ' ἐπόησεν , ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἐγὼ γὰρ οἶδα ταῖτιον· μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
 Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην , Φαίδρας δ' ἀπάξαπάσας.

ΓΥΝΗ γ.

Ἀκούετ' , ὦ γυναῖκες , οἷ' εἶρηκεν ἡ πανούργος
 Ἡμᾶς ἀπάσας αὔθις αὔ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Καί , νῆ Δί' , οὐδέπω γε

Εἶρηχ' , ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἶπω ;

ΓΥΝΗ γ.

Ἄλλ' οὐκ ἔτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ἤθεις ἐξέχεας ἅπαντα.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μὰ τὸν Δί' , οὐ τὴν μυριστὴν μοῖραν , ὣν ποσῦμεν
 Ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἶρηχ' (ὀρθᾶς ;) , ὡς , στλεγγίδας λαβοῦται,
 Ἐπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον·

ΓΥΝΗ γ.

Ἐπιτριβείης.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ὡς τ' αὖ τὰ χρέ' ἐξ Απατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦται,
Ἐπειτα τὴν γαλήν φαμέν.

ΓΥΝΗ γ.

Τσίλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν,
Οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμψεν,
Οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πνέλῳ κατώρυξεν ποτ'

ΓΥΝΗ γ.

Ἐξόλοιο.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἀχαρνικὴ τὸν πατέρα.

ΓΥΝΗ γ.

Ταυτὶ δῆτ' ἀνέχτ' ἀκούειν;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄβρην', εἶτα σαυτῇ
Τοῦθ' ὑπεβάλου τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρήκας αὐτῇ.

ΓΥΝΗ γ.

Οὐ τοι, μὰ τὰ θεῶν, σὺ καταπρῶξει λέγουσα ταυτί·
Ἄλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Οὔποτε, μὰ Δία, σὺ γ' ἄψει.

ΓΥΝΗ γ.

Καὶ μὴν ἰδοῦ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Καὶ μὴν ἰδοῦ.

ΓΥΝΗ γ.

Λαβὲ θοιμάτιον, Φιλίστη.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Πρόσθεσ μόνον, κάγω σε, νῆ τὴν Ἀρτεμιν,

ΓΥΝΗ γ.

τί δράσεις;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τὸν σησαμοῦνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτον χεσεῖν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

Παύσασθε λοιδορούμεναι. Καὶ γὰρ γυνή τις ἡμῶν
 Ἐσπουδακυῖα προστρέχει. Πρῆν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
 Σιγαῖθ', ἐν' αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἄττα λάξει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Φύλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦμοῦ τρόπου,
 Ὅτι μὲν φίλος εἶμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γυναῖχαις.
 Γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεὶ.
 Καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
 Ὀλέγω τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,
 Ἡκω φράσων τοῦτ' ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα
 Σκοπήτε καὶ τηρήτε μὴ καὶ προσπέση
 Ὑμῖν ἀφραῖκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παιδα γὰρ σ' εἰκὸς κυλεῖν,

Ἔως ἂν οὕτως τὰς γνώθους ψιλὰς ἔχῃς.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
Αὐτοῦ, γέροντα, δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

ΧΟΡΟΣ.

Πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνοσ γνάμης χάριν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἴν' ἄττα βουλευοῖσθε καὶ μέλλοιτε δρᾶν,
Ἐκεῖνος εἶη τῶν λόγων κατάσκοπος.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναίξιν ὧν ἀνὴρ;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἀφυσεν αὐτὸν κάπέτιλλ' Εὐριπίδης,
Καὶ τ' ἄλλ' ἄπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκέυασε.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Παῖθασθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
Ἠλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχεται ἄν;
Οὐκ οἶομαι ἴγώ γ', ὦ πολυτιμότηϊ θεῶ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἀηρεῖς. Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἤλθον ἀργελῶν,
Εἰ μὴ πεπίσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότεων.

ΧΟΡΟΣ.

Τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.

Ἄλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλιγύειν ἔχρησν,

Ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
 Δέληθεν ἡμᾶς κρυπτός ἐγκαθήμενος.
 Καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
 Ταύτην τε κάκεινὴν ἔχῃς, ὧ πρόξενε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Φέρ' ἴδω· τίς ἡ πρώτη σὺ;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ποῖ τις τρέφεται;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ζητητέαι γὰρ ἐστέ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Κακοδαίμων ἐγώ!

ΓΥΝΗ Δ.

Εμ', ἤτις εἴμ', ἤρου; Κλεωνύμου γυνή.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Γεγνώσκειθ' ὑμεῖς, ἤτις ἐσθ' ἡδ' ἡγυνή.

ΧΟΡΟΣ.

Γεγνώσκομεν δῆτ'. Ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἡδὲ δὲ δὴ τίς ἐστίν, ἡ τὸ παιδίον

Ἐχουσα;

ΓΥΝΗ Δ.

Τίτθη, νῆ Δέ', ἐμή.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Διοίχομαι

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Αὕτη σὺ, ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. Τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Εασον οὐρήσαι μ'.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Αναίσχυντός τις εἶ.

Σὺ δ' οὖν πῶς τοῦτ'. Αναμένω γὰρ ἐνθάδε.

ΧΟΡΟΣ.

Ανοίμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα.

Μόνην γὰρ αὐτὴν, ὣς ἔνερ, οὐ γυγνώσκομεν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Πολὺν γε χρόνον οὐρεῖς σὺ.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Νῆ Δί', ὦ μέλε.

Στραγγουριῶ γάρ' ἐχθρὰς ἔφαγον κάρδαμα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δούρ' ὡς ἐμέ;

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Τί δῆτά μ' ἔλχεις ἀσθενούσαν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Εἰπέ μοι.

Τίς ἔστ' ἀνὴρ σοι;

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;

Τὸν δεῖνα γυγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τὸν δεῖνα; ποῖον;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἐσθ' ὁ δεῖν', ὃς καὶ ποτε —

Τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ληρεῖν μοι δοχεῖς.

Ἀνηλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Νῆ Δία,

Ὅσ' ἔτη γε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνήτρια;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἡ δεῖν' ἔμογ'. Οἴμοι τάλας!

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Οὐδὲν λέγεις.

ΓΥΝΗ ε.

Ἀπελθ'. Εγὼ γὰρ βασανίω ταύτην καλῶς

Ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι. Σὺ δ' ἀποστηθί μοι,

Ἴνα μὴ 'πακούσης, ὦν ἀνήρ. Σὺ δ' εἶπέ μοι

Ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.

Φέρ' ἴδω τί πρῶτον ἦν;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τί πρῶτον; ἐπίνομεν.

ΓΥΝΗ ε.

Τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Προὔπινομεν.

ΓΥΝΗ ε.

Ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος. Τί δαὶ τρίτον;

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Σκάφιον ἔφυλλ' ἤτησεν. Οὐ γὰρ ἦν ἀμῖς.

ΓΥΝΗ ε.

Οὐδὲν λέγεις. Δεῦρ' ἔλθε, δεῦρ', ὦ Κλεισθένης.

Οὐδ' ἐστὶν ἀνὴρ, ὃν λέγεις.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τί οὖν ποῶ;

ΓΥΝΗ ε.

Ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιές γὰρ λέγει.

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Κάπειτ' ἀποδύσεται ἑννέα παίδων μητέρα;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ ναίσχυντε σύ.

ΓΥΝΗ ε.

Ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·

Καί, νῆ Δία, τιθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Στεριφὴ γὰρ εἶμι, κοῦκ ἐκύησα πώποτε.

ΓΥΝΗ ε.

Νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἀνίστασ' ὀρθός. Ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;

ΓΥΝΗ ε.

Τοδὶ δὴ ἔκυψε, καὶ μάλ' εὐχρων, ὦ ταίλαν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Καὶ ποῦ ἔστιν;

ΓΥΝΗ ε.

Ἀὔθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Οὐκ ἔν γε ταυθί.

ΓΥΝΗ ε.

Ἀλλὰ δεῦρ' ἤκει πάλιν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ' ἄνω τε καὶ κάτω

Τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

ΓΥΝΗ ε.

Ὁ μαρὸς οὔτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου

Ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Κακοδαίμων ἐγώ!

Εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα!

ΓΥΝΗ ε.

Ἄγε δὴ, τί δρώμεν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τουτοὶ φυλάττετε

Καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγῶν οἰχῆσεται·
 Ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡμᾶς τοῖνον μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπαίδας ἀψαμένους χρῆ
 Ξυζουσαμένας τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν δ' ἱματίων ἀποδύτας,
 Ζητεῖν εἴ που κάλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξει
 Τὴν πύκνα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηναὶς καὶ τὰς διόδους δια-
 θρήσει.

Εἶα δὴ πρῶτιστα μὲν χρῆ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα,
 Καὶ διασκοπεῖν σωπῆ πανταχῆ· μόνον δὲ χρῆ
 Μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρὸς ἐστὶ μὴ μέλλειν ἔτι,
 Ἀλλὰ τὴν πρῶτην τρέχειν χρῆν ὡς τάχιστ' ἤδη κύκλω.

Εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντ',
 Εἴ τις ἐν τόποις ἐδραῖος ἄλλος οἷ λέληθεν ὦν.

Πανταχῆ διάρῖσον ὄμμα,

Καὶ τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.

Ἦν γὰρ μὴ λάθη δράσας ἀνόσια,

Δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτω

Τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔσται

Παράδειγμ' ὕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων,

Ἀθέων τε τρόπων·

Φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερώς,

Δεῖξει τ' ἤδη

Πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
Δικαίως τ' ἐφέποντας

Όσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,

Ποιεῖν δ τι καλῶς ἔχει.

Κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιαῖδ' ἔσται·

Αὐτῶν δταν ληφθῆ τις ἀνόσια δρῶν,

Μανίαισι φλέγων,

Δύση παράκοπος,

Εἴ τι δρῶν, πᾶσιν ἐμφανῆς ὄρᾶν

Ἔστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,

Ότι τὰ παράνομα τὰ τ' ἀνόσια θεῶς

Ἀποτίνεται,

Παραχρῆμά τε τίνεται.

Ἄλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως δισκέφθαι καλῶς.

Οὐχ ὀρώμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.

ΓΥΝΗ 5.

(Α, ᾗ!) Ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὔτος, οὔτος, οὐ μενεῖς;

Τάλαιν' ἐγὼ, τάλανα! καὶ τὸ παιδίον

Ἐξαρπάσας μοι φρούδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου·

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Κέκραχθι τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,

Ἦν μὴ μ' ἀφῆτ'· ἀλλ', ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρίων,

Πληγὲν μαχαίρα τῆδε φοινίας φλέβας,

Καθαίματώσει βωμόν.

ΓΥΝΗ 5.

Ω τάλαιν' ἐγώ!

Γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ' ; οὐ πολλὴν βοήην
 Στήσεσθε καὶ τροπαῖον ; ἀλλὰ τοῦ μόνου
 Τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην ;

ΧΟΡΟΣ.

Εα, ἔα!

Ω πότνιαι Μοῖραι, τί δὴ δέρκομαι

Νεοχμὸν αὐτέρας ;

Ὡς ἅπαν γὰρ ἔστι τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.

Οἶον αὐτὴ δέδρακεν ἔργον, οἶον αὐτὴ, φίλαι, τόδε!

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Οἶον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν!

ΧΟΡΟΣ.

Ταῦτα θῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἔστι, καὶ περαιτέρω ;

ΓΥΝΗ 5.

Δεινὰ δῆθ', ὅτι γ' ἔχει μου ἕξαρχάσας τὸ παιδίον.

ΧΟΡΟΣ.

Τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, δε

Τοιαῦτα ποῶν δδ' ἀναισχυντεῖ ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Κοῦπω μέντοι γε πέπαυμαι.

ΓΥΝΗ 5.

- Ἀλλ' οὖν ἤχεις γ' ὄθεν ἤχεις,

Φαύλως δ' ἀποδράς, οὐ λέξεις,

Οἷον δράσας διέδους ἔργαν.

Δήφει δὲ κακόν.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Τούτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν

Ἀθανάτων ἔλθοι ξυν ἀδίκους ἔργοις;

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Μάτην λαλεῖτε· τήνδε δ' ἐγὼ γ' οὐκ ἀφήσω.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' οὐ, μὰ τῷ θεῷ, τάχ' οὐ

Χαίρων ἴσως ἐνθερίσεις,

Δόγους τε λέξεις ἀνοσίους.

Ἀθείοις ἔργοις γὰρ ἄντα-

μειψόμεσθα σ', ὥσπερ εἰχὸς, ἀντὶ τῶνδε.

Τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ'

Ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον

Ἐπέχει τίς τύχη.

ΓΥΝΗ Ξ.

Ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,

Καὶ καταΐθειν τὸν πανούργον, πυρπολεῖν δ' ὅσον τάχος.

Ἰωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία·

Κάγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Υφαπτε καὶ καίταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν

Απόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ' ὦ παιδίον,
Μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.

Τουτί τί ἐστιν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη

Οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων.

ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται,

Κάκ παντὸς ὑμεῖς μηχανώμεναι πιεῖν,

ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·

Κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοι, καὶ τῇ κρόκη.

ΓΥΝΗ 5.

Παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί.

Τουτί τεκεῖν φῆς;

ΓΥΝΗ 5.

Καὶ δέκα μῆνας αὐτ' ἐγὼ

ἤνεγκον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

ἤνεγκας σύ;

ΓΥΝΗ 5.

Νῆ τὴν Ἀρτεμιν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Τρικτύλον; ἢ πῶς; εἶπέ μοι.

ΓΥΝΗ 5.

Τί μ' εἰργάσω;

Ἀπέδυσας, ὦ ναίσχυντε, μου τὸ παιδίον,

Τυννούτον ὄν.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Τυννούτο;

ΓΥΝΗ Σ.

Μικρὸν, νῆ Δία.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοῶς, ἢ τέτταρας;

ΓΥΝΗ Σ.

Σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων.

Ἄλλ' ἀπόδος αὐτό.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Μὰ τὸν Απόλλω τουτοσί.

ΓΥΝΗ Σ.

Ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Πόινυ γ' ἐμπίμπρατε·

Αὕτη δ' ἀποσφαγῆσεται μάλ' αὐτίκα.

ΓΥΝΗ Σ.

Μὴ δῆθ', ἐκετεύω σ'. ἄλλ' ἔμ' ὅ τι χρήζεις ποῖε

Ἵπέρ γε τούτου.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Φιλότεχνός τις εἶ φύσει.

Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον ἤδ' ἀποσφαγῆσεται.

ΓΥΝΗ Σ.

Οἴμοι, τέκνον! δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,

Ἴν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦ 'μοῦ λάβω.

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Υπεχ' αὐτὸ, χαριούμαι γὰρ ἔν γε τοῦτό σοι.

ΓΥΝΗΣ.

Κακῶς ἀπόλοι'. Ως φθονερός εἶ καὶ δυσμενής!

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίνεταί.

ΓΥΝΗΣ.

Τί τῆς ἱερείας γίνεταί;

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Τουτὶ λαβέ.

ΓΥΝΗΣ.

Ταλαντάτη Μίχα, τίς ἐξεκόρησέ σε;

Τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ἔξηρήσατο;

ΓΥΝΗΣ.

Ὁ πανούργος οὔτος. Ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,

Φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθένην,

Τοῖσιν πρυτάνεσιν, ἃ πεπόηχ' οὔτος, φροίσω.

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;

Τίς πείρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,

Κἄμ' ἐσκύλισας ἐς τοιαυτὰ πράγματα,

Οὐ φαίνεται οὔπω. Φέρε, τίν' οὖν ἂν ἄγγελον

Πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; Οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον

Ἐκ τοῦ Παλαμηδούς. Ως ἐκεῖνος, τὰς πλάτας

Ρίψω γράφων. Ἀλλ' οὐ πάρεσί μοι πλάται.
 Πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίω πλάται; πόθεν;
 Τί δ' ἂν, εἰ ταδί τάγαλματ' ἀντί τῶν πλατῶν
 Γράφων διαβρίπτοιμι; βάλτιον πολύ.
 Ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κάκειν' ἦν ξύλον.

Ω χεῖρες ἐμαί,
 Εγχειρεῖν χρῆν ἔργω πορίμω.
 Ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
 Δέξασθε σμίλης ὀλοκούς,
 Κήρυκας ἐμῶν μόχθων. Οἶμοι!
 Τουτί τὸ ῥῶ μοχθηρόν
 Χωρεῖ, χωρεῖ ποῖαν αὐλακα;
 Βάσκειτ', ἐπείγεται πάσας καθ' ὁδοῦς,
 Κεῖνα, ταῦτα· ταχέως χρή.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτάς εὖ λέξωμεν παραβάσαι.
 Καί τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φύλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
 Ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις, καὶ ἡμῶν ἐστὶν ἅπαντα,
 Εριδῆς, νεῖκη, στάσις ἀργαλέα, λύπη, πόλεμος. Φέρε δὴ
 νυν,
 Εἰ κακὸν ἐσμὲν, τί γαμειῖθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακὸν
 ἐσμὲν;
 Κάπαγορεύετε μὴτ' ἐξελθεῖν, μὴτ' ἐκκύψασαν ἀλώναι,
 Ἀλλ' οὕτωςι πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
 Κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, καθ' εἴρητ' αὐτὸ θύρασι,

Μανίας μαίνεσθ', οὐς χρὴν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ
ἀληθῶς

Ἐνδοθεν εὔρετε φρούδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ καταλαμβάνετ'
ἔνδον.

Κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶ-
σαι,

Πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινο-
στῶν.

Κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεῖ-
σθαι

Κἂν αἰσχυνθεῖς ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ

Ἀΐθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. Οὕτως ἡμεῖς ἐπιθήλως

Υμῶν ἐσμέν πολὺ βελτίους. Βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι

Βάσανον δῶμεν, πότεροι χεῖρους. Ἡμεῖς μὲν γὰρ φαμὲν
ὑμᾶς,

Υμεῖς δ' ἡμᾶς. Σκεψώμεθα δὴ, κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἑκα-
στον,

Παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τ' ἀνδρὸς τοῦνο μ' ἑκα-
στον.

Ναυσιμάχης μὴν ἦττων ἐστὶν Χαρμῆνος· δῆλα δὲ τ' ἄργα.

Καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακ-
χοῦς.

Πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν
Μαραθῶνι,

Καὶ Στρατονύκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.

Ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσιν τις βουλευτῆς ἐστὶν ἀμείνων,
 Παραδοὺς ἑτέρω τὴν βουλευίαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φή-
 σεις.

Οὕτως ἡμεῖς πολὺ θελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
 Οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
 Ἐς πόλιν ἄλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ', ἦν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
 Φορμὸν πυρῶν τ' ἀνδρὸς κλέψασ', αὐθήμερον αὐτ' ἀπέδω-
 κεν.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
 Ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποσύντας·
 Καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν
 Οντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
 Καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδιστάς.
 Καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
 Χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν·
 Ἡμῖν μὲν γὰρ σὼν ἔτι καὶ νῦν
 Τάντιον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι,
 Τὸ σκιάδειον·
 Τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
 Ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
 Ἐκ τῶν οἴκων αὐτῆς λόγῃ·
 Πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
 Ἐν ταῖς στρατιαῖς
 Ἐρρίπται τὸ σκιάδειον.

Πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμφαίμεθ' ἂν

Τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἐν δ' ὑπερφύστατον.
 Χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
 Ταξίαρχον ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμὴν τινα,
 Προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
 Ἐν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
 Εἰ δὲ δεῖλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνῆ,
 Ἡ τριτῆράρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
 Ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην,
 Τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. Τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
 Τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἡμφισμένην
 Λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
 Καὶ δανείζειν χρήμαθ', ἢ χρῆν, εἰ δανείσειεν τινα
 Καὶ τόκον πράττειτο, δίδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
 Ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βία τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί·
 « Ἀξία γοῦν εἴ τόκου, τεκούσα τοιοῦτον τόκον.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν. Ο δ' οὐδέπω.
 Τί δῆτ' ἂν εἴη τοῦμποδῶν; οὐκ ἔσθ' ὅπως
 Οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
 Τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
 Εἰγῶδα· τὴν καινὴν Ελένην μιμήσομαι.
 Πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.

ΓΥΝΗΞ.

Τί αὖ σὺ κυκανᾶς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
 Πικρὰν Ελένην ὄψει τόχ', εἰ μὴ κοσμίως

Ἐξεις, ἕως ἂν τῶν πρυτανέων τις φανῇ.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Νείλου μὲν αἶδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
Ὅς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον
Λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.

ΓΥΝΗ Ζ.

Πανούργος εἶ, νῆ τὴν Ἐκάτην τὴν φωσφόρον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀκύνυμος,
Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.

ΓΥΝΗ Ζ.

Σοὶ γ', ὦ 'λεθρε,

Πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυκίνδας μὲν οὔν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Ελένη δ' ἐκλήθην.

ΓΥΝΗ Ζ.

Αὔθις αὖ γίγναι γυνή,

Πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσεως δόκην;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
Ροαῖσιν ἔθανον.

ΓΥΝΗ Ζ.

Ὀφελος δὲ καὶ σύ γε.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Κάγῳ μὲν ἐνθαῖδ' εἴμ'. ὁ δ' ἄθλιος πόσις

Οὐμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
 Τί οὖν ἐτι ζῶ τῶν κοροίκων πονηρία;
 Ἄλλ', ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμὴν,
 Μὴ φεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
 Οστίς ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ
 Κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Πρωτέως ταῖδ' ἐστὶ μέλαθρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Ποίου Πρωτέως;

ΓΥΝΗ Ζ.

Ὡ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται, νῆ τῷ θεῷ,
 Ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλασμεν σκάφει;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Αἴγυπτον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Ὡ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν!

ΓΥΝΗ Ζ.

Πείθει τι, ὦ μάε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
 Ληροῦντι λήρον; Θεσμοφόριον τουτογί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Αὐτὸς δὲ Πρωτεύς ἐνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος;

ΓΥΝΗ Ζ.

Οὐκ ἔσθ' ὄποις οὐ ναυτιᾶς ἔτ', ὦ ξένη,

Ὅστις γ' ἀκούσας, ὅτι τέθνηκε Πρωτεύας,

Ἐπειτ' ἐρωτᾶς, ἐνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Αἶ, αἶ! τέθνηκε. Πού δ' ἐτυμβεύθη τάφος;

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Τόδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.

ΓΥΝΗ Ζ.

Κακῶς ἄρ' ἐξόλοιο, κάξολεῖ γέ τοι,

Ὅστις γε τολμᾶς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Τί δαί σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἐδρας,

Φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη;

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Βιάζομαι

Γάμοισι Πρωτεύως παιδὶ συμμῖξαι λόχος.

ΓΥΝΗ Ζ.

Τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾶς αὖ τὸν ξένον;

Οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνήλθεν, ὦ ξένη,

Ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Βαῦξε, τοῦμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Ξένη, τίς ἡ γραῦς, ἡ κακοῦροῦσά σε;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Αὕτη Θεονόη Πρωτέως.

ΓΥΝΗΞ.

Μὰ τὸ θεῶν

Εἰμί Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαρητητόθεν.

Σὺ δ' εἶ πανοῦργος.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Ὅποσα τοι βούλει, λέγε.

Οὐ γὰρ γαμοῦμαι σὺ κασσηγήτω ποτὲ,

Προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Γύναι, τί εἶπας; στρέφον ἀνταυγεῖς κόρας.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Αἰσχύνομαί σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος.)

Τουτὶ τί ἐστίν; ἀφασία τίς τοί μ' ἔχει.

ὦ θεοὶ, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γὰρ σὲ καμ' ἔχει λόγος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Ἑλληνίς εἶ τίς, ἡ πειχωρία γυνή;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Ἑλληνίς. Ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θεῶν μαθεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Ελένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστα εἶδον, γύναι.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

Εγὼ δὲ Μενελάω σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος.)

Εγὼς ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ελένη).

ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,

Λαβέ με, λαβέ με, πόσι

Περίβαλλε δὲ χέρας.

Φέρε, σε κύσω. Απαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἄπαγέ με

Λαβῶν ταχὺ πᾶνυ.

ΓΥΝΗ Ζ.

Κλαύσεται ἄρα, νῆ τὰ θεῶν,

Ὅστις σ' ἀπόξει, τυπτόμενος τῆ λαμπάδι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Μενέλαος).

Σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμέ,

Τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;

ΓΥΝΗ Ζ.

Οἴμ'! ὡς πανούργος καὶ τὸς εἶναι μοι δοκέεις,

Καὶ τοῦδε τις ξύμβουλος. Οὐκ ἐτὸς πάλαι

Ἡγυπτιάζει. Ἄλλ' ὅδε μὲν δώσει δύκην

Προσέρχεται γὰρ ὁ πρύτανις, χῶ τοξότης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τοῦτι πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινήτειον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Εγὼ δ' ὁ κακοδαίμων τί δρῶ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μέν' ἤσυχος.

Οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτε, ἦν περ ἐμπνέω,

Ἦν μὴ προλίπωτ' αἰ μυρίαί με μηχαναί.

ΓΥΝΗ Ζ.

Αὕτη μὲν ἡ μήριθος οὐδὲν ἔσπασεν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

Οδ' ἔσθ' ὁ πανούργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης;

Οὔτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν, εἰσάγων,

Ω τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κάπειτ' ἐνθαδὶ

Στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα

Ἐα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ, τὴν μόστιγ' ἔχων,

Παῖ, ἦν προσίη τις.

ΓΥΝΗ Ζ.

Νῆ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνήρ

Ολίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰστιοβράφος!

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ω πρύτανη, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἤνπερ φιλεῖς

Κοιλὴν προτείνεις, ἀργύριον ἦν τις δίδω,

Χάρισαι βραχὺ τί μοι, καίπερ ἀποθανουμένω.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

Τί σοι χάρισωμαι;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Γυμνὸν ἀποδύσαντά με
 Κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
 Ἴνα μὴ ἔν κροκωτοῖς καὶ μίτριαις γέρον ἀνήρ
 Γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἐστῶν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

Ἐχοντα ταύτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
 Ἴνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾗς πανούργος ᾖν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Ἰαππαπαιαῖξ! ὦ κροκῶθ', οἷ εἴργασαι!
 Κούκ ἔστιν ἔτ' ἐλπίς οὐδεμία σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγε νυν ἡμεῖς παίσωμεν, ἄπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξίν,
 Ὅταν ὄργια σεμνὰ θεᾶν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἄπερ καὶ
 Παύσων σέβεται, καὶ νηστεύει,
 Πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὥρων
 Ἐς τὰς ὥρας ξυνεπυχόμενος
 Τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
 Ὀρμα, χῶρει
 Κοῦφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον,
 Χειρὶ σὺναπτε χεῖρα, ρυθμὸν χορείας
 Ὑπαγε πᾶσα, βαῖνε καρπαλίμοιιν ποδοῖν.
 Ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ
 Κυκλοῦσαν ὄμμα, χρῆ χοροῦ κατάστασιν.
 Ἀμα δὲ καὶ

Γένος Ολυμπίων θεῶν

Μέλπε καὶ γέραιρε φωνῆ πᾶσα χορομανεῖ τρῶπι.

Εἰ δέ τις

Προσδοκᾷ κακῶς ἔρεῖν

Ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὔσαν ἄνδρας,

Οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.

Ἀλλὰ χρῆ,

Ὡσπερ ἔργον αὖ τι καινόν,

Πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στήσαι βάσιν.

Πρόβαψε ποσὶν, τὸν Εὐλύραν

Μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον

Ἀρτεμιν, ἄνασσαν ἀγνὴν.

Χαῖρ', ὦ Ἐχάεργε, ὄπαζε δὲ νύκην.

Ἦραν τε τὴν τελείαν

Μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς,

Ἡ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαῖζει τε, καὶ

Κληθῆας γάμου φυλάττει.

Ἐρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,

Καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,

Ἐπιγελᾶσαι προθύμως

Ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις.

Ἐξαιρε δὴ προθύμως

Διπλὴν χεροῖν χορείαν.

Παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος·

Νηστεύωμεν δὲ πάντως·

Ἀλλ' εἴ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδί,
 Τόρνευε πᾶσαν ᾠδὴν·
 Ἡγού δέ γ' ᾧδ' αὐτὸς
 Σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
 Σὲ φιλοχόροισι μέλψω
 Εὐϊόν, ᾧ Διόνυτε,
 Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
 Χοροῖς τερπόμενος κατ' ὄρεα Νυμφᾶν,
 Ερατοῖς ἐν ὕμνοις
 Εὐϊόν Εὐϊόν εὐοῖ ἀναχορεύων.
 Ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
 Κιθαιρώνις Ἡχῶ,
 Μαλάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
 Πετρώδεις βρέμονται·
 Κύκλω δὲ περὶ σὲ κισσὸς
 Εὐπέταλος ἔλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ἐνταῦτα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Ω τοξόθ', ἱκετεύω σε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Μή μ' ἱκετεύσι σύ.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Χάλασον τὸν ἦλον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ἀλλὰ ταῦτα δρᾶς ἐγώ.

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Οἱ μοι κακοδαίμων μᾶλλον! ἐπικρούσεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ἐτι μᾶλλον, ἂν βουλήης.

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Ἄταται, ἄτατταται!

Κακῶς ἀπόλοιο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Σῆγά, κακοδαίμων γέρον.

Πέρ' ἐγὼ 'ξενέγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξῃ σοι.

ΜΝΗΣΙΑΟΧΟΣ.

Ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαικ' Εὐριπίδου.

Ἐα! θεοὶ, Ζεὺ σῴτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.

Ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ

σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμῶν,

Ὅτι δεῖ με γίνεσθ' Ἀνδρομέδαν πάντως δ' ἐμοὶ

τὰ δέσμ' ὑπάρχει. Δῆλον οὖν ἐστίν γ' ὅτι

ἤξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεὺς).

Φίλαι παρθένοι, φίλαι,

Πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ

τὸν Σκύθην λάθοιμι;

Κλύοις, ᾧ

Προσαυδῶσα τὰς ἐν ἄντροις,

Κατάνευσον, ἕασον ὡς

Τὴν γυναῖκά μ' ἔλθειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ (ὡς Ἀνδρομέδα).

Ἀνοικτος, δε μ' ἔδησε, τὸν

Πολυπονώτατον βροτῶν.

Σαπρὰν δὲ γραῖαν ἀποφυγῶν

Μόλις, ἀπωλόμην δμῶς.

Οὐδὲ γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ

Πάλαι ἐφέστηκ'. Ολοδὸν,

Ἀφίλον ἐκρέμασε κόραξι

Δεῖπνον. Ορᾶς; οὐ χοροῖσιν,

Οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων,

Ψήφων κημὸν ἔστηκ' ἔχουσ'.

Ἄλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,

Κήτει βορὰ Γλαυκῆτη πρόκειμαι.

Γαμηλίῳ μὲν οὐ ξύν

Παιῶνι, δεσμίῳ δὲ,

Γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες ὡς

Μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,

(ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας!)

Ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἄν'

Ἀνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,

Πολυδάκρυτον Αἶδα γόον φλέγουσαν,

Αἶ, αἶ! αἶ, αἶ! ἔ, ἔ!

Ὅς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
 Ὅς ἐμὲ χροκόεντ' ἐνέδυσεν
 Ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
 Ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.

Ὡ μοι μοίρας ἄτρυκτε δαίμων!

ὦ κατάρατος ἐγώ! τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ
 Πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσία;
 Εἶθ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστήρ
 Τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
 Ἔστιν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
 Δαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλα
 Νέκυσιν ἐπὶ πορεία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
 Ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ἀνδρομέδα).

Σὺ δ' εἰ τίς, ἥτις τοῦμὸν ὤκτειρας πάθος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Ηχώ, λόγων ἀντιῶδες ἐπικοκκύστρια,
 Ἦπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταύτῳ χωρίῳ
 Εὐριπίδῃ καυτῇ ξυνηγωνιζόμενῃ.
 Ἄλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρῆ ποιεῖν,
 Κλαίειν ἐλευθῶς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Σὲ δ' ἐπικλάειν ὕστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. Ἀλλ' ἄρχου λόγων.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Ω Νύξ ἱερά,

Ὡς μακρὸν ἔππευμα διώκεις,

Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεῖουσ'

Αἰθέρος ἱεράς,

Τοῦ σεμνοτάτου δι' Ολύμπου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Δι' Ολύμπου.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Τί ποτ' Ανδρομέδα περίαλλα κακῶν

Μέρος ἐξέλαχον;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Μέρος ἐξέλαχον.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Θανάτου τλήμων!

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Θανάτου τλήμων.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Ἀπολεῖς μ', ᾧ γραῦ, στωμυλλομένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Στωμυλλομένη.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Νῆ Δε', ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας

Δίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Δίαν.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρόμέδα).

Ω γαῖθ', ἔασόν με μονωθήσαι,

Καὶ χαριεῖ μοι. Παῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Παῦσαι.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Βαίλλ' ἐς κόρακας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Βαίλλ' ἐς κόρακας.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Τί τὸ κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Δηρεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Δηρεῖς.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Οἴμωζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Οἴμωζ'.

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ανδρομέδα).

Οτότυζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Οτότυζ'.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Οὔτος, σί λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Οὔτος, σί λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Πρυταίνεις καλέσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Πρυταίνεις καλέσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Σί καχόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Σί καχόν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Πωτετοπωνή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Πωτετοπωνή;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Σί λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Σὶ λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Κλαύσει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ)

Κλαύσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Κακκίσκει μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Κακκίσκει μοι;

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.

Μὰ Δι', ἀλλὰ γυνῆ πλησίον αὐτή.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Πλησίον αὐτή.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ποῦ 'στ' ἡ μιανρά; καὶ δὴ φεύγει.

Ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Οὐκ αἰρήσεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Οὐκ αἰρήσεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ἐτι γὰρ γρύζεις;

ΙΙΙ.

6

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Ἐτι γὰρ γρύζεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Λαβὲ τῆ μιαρᾶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Ηχώ).

Λαβὲ τῆ μιαρᾶ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Δαλοκαικαταρατογύναικδ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Ω θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
 Ταχεῖ πεδίλω; διὰ μέτου γὰρ αἰθέρος
 Τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον,
 Περσεύς, πρὸς Ἀργὸς ἰαυστολῶν, τὸ Γοργόνος
 Κάρα κομίζων.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Τί λέγει Γοργόνος πέρι;

Τὸ γραμματέο σὺ τῆ κεφαλῇ τῆ Γοργόνος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Ἐγὼγε φημί.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Γοργό τοι κάγω λέγει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Ἐα! τίν' ὄχθον τόνδ' ὄρω, καὶ παρθένον
 Θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὄπως, ὠρμισμένην;
 ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ (ὡς Ἀνδρομέδα).
 Ω ξένη, κατοίκτηρόν με τὴν παναθλίαν

Δύσόν με δασμῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Οὐκί μὴ λαλήσει σύ.

Κατάρατο τόλμας, ἀποτανουμένη λαλῆς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Ὡ παρθέν', οἴκτειρω σε, κρεμαμένην ὄρων.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Οὐ παρτέν' ἐστιν, ἀλλ' ἄμαρτωλὴ γέρων,

Καὶ κλέπτο, καὶ πανούργο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Δηρεῖς, ὦ Σκύθα.

Αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφῶως.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Σκέψαι τὸ πρόστη· μὴ τι μικτὸν παίνεται;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἐν' αἴψωμαι κόρης·

Φέρε, Σκύθ'· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα

Ἀπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καύτὸν τῆς κόρης

Ταύτης ἔρωσ ἐῖληφεν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Οὐ ζηλώ σε σέ·

Ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιστραμμένον,

Οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ, πυγίξεις ἄγων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Τί δ' οὐκ ἔῃς λύσαντά μ' αὐτήν, ὦ Σκύθα,

Πεσῆν ἐς εὐνήν καὶ γαμήλιον λέχος;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Εἰ σπόδρ' ἐπιτυμεῖς τῇ γεροντοπόγγισο,

Τῇ σανίδο τρήσας, ἐξοπιστοπρώκτισον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Μὰ Δί, ἀλλὰ λύσω δεσμά.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Μαστίγῳ σ' ἄρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς Περσεύς).

Καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Τὸ κεπαλή σ' ἄρα

Τὸ ξπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἶ, αἶ! τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;

Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.

Σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ,

Μάτην ἀναλίσκεις ἄν. Ἀλλ' ἄλλην τινὰ

Τούτω πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Μιαρὸς ἀλώπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι!

ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ (ὡς Ἀνδρομέδα).

Μέμνησο, Περσεῦ, μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ἐτι γὰρ σὺ τῇ μαστίγατ' ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Παλλάδα τὴν φιλόχρον ἐμοὶ
 Δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν,
 Παρθένον, ἄζυγα κούρην,
 Ἡ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,
 Καὶ κράτος φανερόν μόνῃ,
 Κληδοῦχος τε καλεῖται.
 Φάνηθ', ὡς τυράννου
 Στυγοῦς, ὡσπερ εἰκός.
 Δῆμός τοί σε καλεῖ γυναί-
 κῶν ἄρχουσα δέ μοι μόλοις
 Εἰρήνην φιλέορταν.
 Ἦκετ' εὐφρονες, ἱλαοί,
 Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
 Οὐδὲν ἀνδράσιν οὐ
 Θεμιστὸν εἰσορᾶν

Οργια σεμνὰ θεαῖν· ἵνα λαμπάσι φαίνεταιον

Ἀμβροτον ὄψιν.

Μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὡς

Θεσμοφόρῳ πολυποτνία.

Εἰ καὶ πρότερον ποτ' ἐπηκόω

Ἠλθετον, νῦν ἀφίκε-

σθον, ἔχετεύομεν, ἐνθαῖδ' ἡμῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Γυναῖκες, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον

Σπονδάς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα,
 Ἐφ' ᾧ τ' ἀκούσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
 Κακὸν τὸ λοιπόν. Ταῦτ' ἐπισηρκεύομαι.

ΧΟΡΟΣ.

Χρεία δὲ ποῖα τόνδ' ἐπεσφέρεις λόγον;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐδ' ἐστίν, οὖν τῆ στανίδι, κηδεστῆς ἐμός.
 Ἦν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
 Κακῶς ἀκούσῃτ' ἦν δὲ μὴ πείθῃσθέ μοι,
 Ἄ νυν ὑποικουρεῖτε τῆσιν ἀνδράσιν
 Ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παρούσιν ὑμῶν διαβαλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἔσθι σοι πεπεισμένα·
 Τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πείθε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν, ᾧ λᾶφιον, ἄ σοι
 Καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνησθαι ποεῖν.
 Πρῶτον μὲν οὖν δίσθε, κἀνακόλπασον.
 Σὺ δ', ᾧ Τερηδῶν, ἐπαναφύσα Περσικόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρι μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραυῆς).

Ἦ παῖς ἐμελλε προμελετᾶν, ᾧ τοξότα.
 Ορχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἀνδρας τινάς.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ορχήσι καὶ μελετήσι οὐ κωλύσ' ἐγώ.

Ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ φύλλο κατὰ τὸ κάρδιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Φέρε θοιμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·

Καθίζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,

Τὼ πόδε πρότεινον, εἴ' ὑπολύσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ναικί, ναι,

Κάτησο, κάτησο, ναικί, ναι, τυγάτριον.

Οἴμ'! ὡς στέριπο τὸ τεττί', ὥσπερ γογγύλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Αὔλει σὺ θάπτον ἐτι δέδοικας τὸν Σκύθην;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

(Ἀνακύπτει

Καλὸ γε τὸ πυγή.

καὶ παρακύ-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

πτει ἀπεψω-

Κλαύσει, ἂν μὴ 'νδον μένης.

λημένος.)

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Εἶεν καλὴ τὸ σῆμα περὶ τὸ πόστιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Καλῶς ἔχει. Δαδὲ θοιμάτιον. Ὡρα 'στὶ νῶν

ἤδη βαδίζεν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Οὐκὶ πελήσει πρώτᾳ με;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Πάνυ γε φίλησον αὐτόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ο, ὦ, ὦ! παπαπαπαί!

Ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ'! ὥσπερ Ἀττικὸς μέλις.

Τί οὐ καταύδει παρ' ἐμέ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Χαῖρε, τοξότα.

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ναί, ναί, γράδιον,

Ἐμοὶ χάριστο σὺ τοῦτο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Δώσεις οὖν δραχμὴν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ναί, νακί, δῶ σοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Τὰργύριον τοίνυν φέρε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ἄλλ' οὐκ ἔκ' ὠδέν· ἀλλὰ τὸ σὺβίην λαβί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραῦς).

Ἐπειτα κομίζεις αὖθις.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ἀχολούτει, τέκνον.

Σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γέροντο, γράδιω.

Όνομα δέ σοι τί ἐστίν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ (ὡς γραυός).

Ἀρταμισία.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Μεμνήσι τοίνυν τοῦνομ' Ἀρταμουξία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐρμη δόλιε, ταυτί μὲν ἐτι καλῶς ποεῖς.

Σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον τουτί λαβών·

Ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. Σὺ δ' ὄπως ἀνδρακῶς,

Όταν λυθῆς, τάχιστα φεύξει, καὶ τενεῖς

Ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδι' οἴκαδε.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Ἐμοὶ μελήσει ταυτά γ', ἣν ἄπαξ λυθῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Λέλυσο. Σὸν ἔργον, φεύγε, πρὶν τὸν τοξότην

Ἡκοντα καταλαβεῖν.

ΜΝΗΣΙΑΔΟΧΟΣ.

Ἐγὼ δὴ τοῦτο δρώ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ὡ γράδι', ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,

Κοὺ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο! ποῦ τὸ γράδιον;

Οἴμ'! ὡς ἀπόλωλον! ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;

Ὡ γράδι', ὦ γρᾶο, οὐκ ἐπαινώ, γράδιον.

Ἀρταμουξία.

Διέβαλέ μ'. Ω γραῦς. Απότραξ' ὡς τάχιστα σύ
 Ορτῶς δὲ σὺβίη 'στί καταβιήσει γάρ.

Οἴμοι! τί δράσει; ποῖ τὸ γράδιον;
 Ἀρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

Τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἢ 'φερὲν τὰς πηκτιδάς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ναί, νακί. Εἶδες αὐτό;

ΧΟΡΟΣ.

Ταύτη γ' οἴχεται,
 Αὐτὴ τ' ἐκείνη, καὶ γέρον τις εἶπετο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Κροκῶντ' ἔκοντο τῇ γέροντο;

ΧΟΡΟΣ.

Φήμ' ἐγώ.

Ἐτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτητῆ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ὡ μισρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὁδὸ;

Ἀρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

Ορθὴν ἄνω δίωκε. Ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
 Τηδὶ διώξεις; τοῦμπαλιν τρέχεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Καχόδαιμον ἄλλα τρέξι. Ἀρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

Τρέχε νυν, κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας.

Ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν·

Ὡσθ' ὄρα δὴ ὅστι βαδίζειν

Οἴκαδ' ἐκάστη.

Τὸ θεσμοφῶρα δ' ἡμῖν ἀγαθὴν

Τούτων χάρι' ἀνταποδοίτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ τις Αθήνησι τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποίησατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν, ὁμῶσαι δὲ ἀναπέισασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοις παύσωνται, τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπριλὰς καταλιπούσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸς τὰς προκατεληφθείας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. Συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας, τὴν ἀναστολὴν ποιῆται ἐξελθούσα, καὶ Προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουθέντος, καὶ διαπνυθανομένου τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτον φασὶν ὅτι, ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου, μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεῦτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμειύσονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγῆς τοῦ Θράσους, ὡς

τοὺς Συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναίξι λοιδοροῦνται. Μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοίως, δι' ἀκρασίαν, ὡς τοὺς ἄνδρας, ἀλίσκονται ἐγκαρτεροῦσι δὲ, Λυσιστράτης ἰκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἐρῶν τῆς γυναικὸς, παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα αὐτὸν, ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδαίξει. Δρῦκνούνηται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. Συνταχθέντες δὲ σφίσι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν· οἱ δὲ γέροντες, εἰς ταυτὸν ταῖς γυναίξιν ἀποκαταστάντες, ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποτελοῦσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαιμόνος πρέσβεις καὶ ὀργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα τῆς παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης εὐνοίας διαλλάττει ἐν φανερώ, καὶ, ξενίσασα κοινῇ, παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἐκάστοις ἄγεσθαι.

Εδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος· εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. Ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λύσαι τὸν στρατόν.

ΑΛΛΩΣ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, καλέσασα τὰς πολίτιδας,
 Υπέθετο φεύγειν, μηδὲ μίγυσθ' ἄρῃσιν,
 Ὅπως, γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου,
 Τὸν πρὸς Δαίκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ,
 Μένωσιν τ' οἴκοι πάντες. Ὡς δὲ συνέθετο,
 Τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν·
 Τινὲς δ' ἀπεχώρουν. Αἶ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν
 Ταῦτ' ὀνειδιζέοντο. Κήρυξ ἔρχεται
 Λέγων περὶ τούτων. Τῆς δ' ὁμονοίας γενομένης,
 Σπονδὰς τιθέμενοι, τὸν πόλεμον ἐξώρισαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΚΑΔΟΝΙΚΗ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ΔΑΜΠΙΤΩ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΣΤΡΑΤΥΔΔΙΣ.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

ΣΚΥΘΑΙ. *Κωφὰ πρόσωπα.*

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ΠΑΙΣ.

ΜΑΝΗΣ. *Κωφὸν πρόσωπον.*

ΚΗΡΥΞ ΔΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΔΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.

ΔΙΑΔΔΑΓΗ. *Κωφὸν πρόσωπον.*

ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΑΔΔ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
Ἡ ἐς Πανός, ἢ ἔπι Κωλιάδ', ἢ ἐς Γενετυλλίδος,
Οὐδ' ἂν διαλθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
Νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθὶ γυνή·
Πλὴν εἴ γε μὴ κωμήτης ἤδ' ἐξέρχεται.
Χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Καί σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.

Τί ξυντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον·
Οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄλλ', ὦ Καλονίκη, κόομαι τὴν καρδίαν,
Καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
Οτιῆ παρὰ μὲν ταῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα
Εἶναι πανοῦργοι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Καὶ γὰρ ἐσμέν, νῆ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθαῶδε,
Βουλευτομέναισιν οὐ περὶ φεύλου πράγματος,

Εὔδουσι, κούχ ἤκουσεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἄλλ', ὦ φιλάτη,

Ἡξομαι χαλεπή δ' ἡ γυναικῶν ἔξοδος.

Ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν

Ἡ δ' οὐκέτην ἠγειρενική δὲ παιδίον

Κατέκλωνεν, ἢ δ' ἔλουσεν, ἢ δ' ἐψώμισεν.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄλλ' ἦν γὰρ ἔσφα τῶνδε προὔργιαίτερα
Αὐταῖς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Τί δ' ἐστίν, ὦ φίλη Δυσιστράτη,

Ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας ξυγκαλεῖς;

Τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μέγα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Μῶν καὶ παχύ;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Καὶ, νῆ Δία, παχύ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Καῖτα πῶς οὐχ ἤκομεν;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχύ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.

Ἄλλ' ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,

Πολλάϊσί τ' ἀγρυπνίασιν ἐρρίπτασμένον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἡπού τι λεπτόν ἐστι τὰ ῥίπτασμένον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὅττω γε λεπτόν, ὡσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος

Ἐν ταῖς γυναῖξιν ἐστὶν ἡ σωτηρία·

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἐν ταῖς γυναῖξιν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἶχετο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,

Ἡ μηκέτ' εἶναι μήτε Πελοποννησίου,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι, νῆ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Μὴ δῆτα πάντας γ' ἀλλ' ἄφελε τᾶς ἐγγέλεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπεγλωπτήσομαι

Τραυλοῦ οὐδέν· ἄλλ' ὑπονόησον σὺ μοι.

Ἦν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,

Ἄτ' τ' ἐκ Βοιωτῶν, αἱ τε Πελοποννησίων,

Ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίητο,

Ἡ λαμπρὸν, αἱ καθήμεθ' ἐξηνησιμέναι,
 Κροκωτοφορούσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
 Καὶ Κιμβερικ' ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ταῦτ' αὐτὰ γάρτοι κάσθ', ἃ σώσειν προσδοκῶ,
 Τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
 Χήγγουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτῶνια.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Τίνα δὴ τρόπον ποθ' ;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὡστε τῶν νῦν μηδένα

Ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἵρεσθαι δόρυ,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Κροκωτὸν ἄρα, νῆ τῷ θεῷ, ἔγω βίαψομαι.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μήτε ξιφίδιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Κτήσομαι περιβαρίδας.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀρ' οὐ παρῆναι τὰς γυναῖκας δεήτ' ἐχρήν ;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Οὐ γὰρ, μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένας ἤκειν πάλοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄλλ', ὦ μέλ', ὄψει τοι σφόδρ' αὐτάς Ἀττικὰς,
 Ἀπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.
 Ἄλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
 Οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἄλλ' ἐκεῖναί γ', οἶδ' ὅτι,

Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθρια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οὐδ' ἄς προσεδόκων κάλογιζόμενῃ ἐγὼ
 Πρώτας παρέσσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
 Γυναῖκας, οὐχ' ἤκουσιν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἡ γοῦν Θεαγένους,

Ὡς δεῦρ' ἰούσα, θούκατειον ἀνήρτετο.

Ἀτὰρ αἶδε καὶ δὴ σοι προσέρχονται τινες·
 Διδὼ αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. Ἰοῦ, ἰοῦ!
 Πόθεν εἰσὶν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀναγυρουντόθεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Νῆ τὸν Δία·

Ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεινήσθαι δοκεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μῶν ὑστεραι πάρεσμεν, ὦ Δυσιστράτη;
Τί φής; τί σεγῆς;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οὐκ ἐπαινῶ, Μυρρίνη,
ἤκουσαν ἄρτι περὶ τοιοῦτου πράγματος.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μόλις γὰρ εὔρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
Ἄλλ', εἴ τι πᾶνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μὰ Δι', ἄλλ' ἐπαναμείνωμεν δλόγου γ' οὔνεκα
Τᾶς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τᾶς τε Πελοποννησιῶν
Γυναῖκας ἐλθεῖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
Ἡδὲ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτῶ προσέρχεται.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὡ φιλότατη Λάκαινα, χαῖρε, Λαμπιτοῖ.
Οἶον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σοῦ φαίνεται!
Ὡς δ' εὐχροεῖς! ὡς δὲ σφρηγᾶ τὸ σῶμά σου!
Κᾶν ταῦρον ἄγχοις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

Μάλα γὰρ οἶω, ναὶ σιῶ.
Γυμνάδδομαί γα, καὶ ποτὶ πυγὰν ἄλλομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ως δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιθίων ἔχεις!

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Ἀπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποφαλάσσετε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἡδὲ δὲ ποδαπή 'σθ' ἢ νεᾶνις ἡτέρα;

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Πρέσβειρά τοι, ναὶ τῶ σιῶ, Βουωτία

Ἰκει ποθ' ὑμέ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Νῆ Δί', ὡς Βουωτία,

Καλὸν γ' ἔχουσα τὸ πεδῖον.

Κ Α Δ Ο Ν Ι Κ Η.

Καί, νῆ Δία,

Κομφότατα τὴν βληγῶ γε παρατετελιμένη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τίς δ' ἡτέρα παῖς;

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Χαίᾳ, ναὶ τῶ σιῶ,

Κορινθία δ' αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Χαίᾳ, νῆ τὸν Δία,

Δήλη' στίεν οὔσα ταυταγὶ τάντευθενί.

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Τίς δ' αὖ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον

Τὸν τᾶν γυναικῶν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἡδ' ἐγώ.

ΔΑΜΠΙΤΩ.

Μύσιδδέ τοι

Ὅ τι λῆς ποτ' ἀμέ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Νῆ Δί', ὦ φίλη γύναι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Δέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὃ τι τοῦτ' ἐστὶ σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Δέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δὲ λέγειν, ὑμᾶς τοδί
Ἐπερήσομαί τι μικρόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ὅ τι βούλει γε σύ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
Ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ' ἔπει
Πάσαισιν ἡμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ὅ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μηνᾶς, ὦ τάλαν,
Ἀπεστὶν ἐπὶ Θράκης φυλάττων Εὐκράτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὅ δ' ἐμὸς γε τέλους ἑπτὰ μηνᾶς ἐν Πύλῳ.

Λ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Ο δ' ἐμός γα, κἄν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἄλση πόκα,
Πορπακισάμενος φρούδος ἀμπτάμενος ἔβα.

Λ Υ Σ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Η.

Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φειφάλυξ.

Ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,

Οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισθον ὀκτωδάκτυλον,

Ὅς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη ἑπικουρία.

Ἐθέλοισ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὐροισμ' ἐγώ,

Μετ' ἐμοῦ καταλύσαι τὸν πόλεμον;

Μ Υ Ρ Ρ Ι Ν Η.

Νῆ τῷ Θεῷ.

Ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἄν εἴ με χρεῖη τοῦγκυκλον

Τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.

Κ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η.

Ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἄν ὡσπερὶ ψήτταν δοκῶ

Δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦδα θήμισυ.

Λ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Ἐγὼ δὲ καὶ κα ποττὸ Ταύγετόν κ' ἄνω

Ἐλσοισμ', ὅπα μέλλοιμι γ' εἰράναν ἰδεῖν.

Λ Υ Σ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Η.

Λέγοισμ' ἂν οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.

Ἡμῖν γὰρ, ὧ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν

Ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,

Ἄφακτέ' ἐστιν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Τοῦ; φράσον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ποήσεται οὖν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ποήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Αρεχτέα τοίνυν ἡμῖν ἐστι τῶν πέους.

Τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῦ βαδίζετε;

Αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύετε;

Τί χρώς τέτραπται; τί δάκρυον κατεῖβεται;

Ποήσεται, ἢ οὐ ποήσεται; ἢ τί μέλλετε;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οὐκ ἂν ποήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπέτω.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Μὰ Δι', οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπέτω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ταυτί σὺ λέγεις, ὦ ψήττα; καὶ μὴν ἄρτι γε

Εφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θῆμισυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἀλλ', ἄλλ', ὃ τε βούλει κἂν με χρῆ, διὰ τοῦ πυρὸς

Εθέλω βαδίζειν τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.

Οὐδὲν γὰρ οἶον, ὦ φίλη Δυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τί δαί σύ;

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Κάγῳ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ω πάγκατάπυγον θήμετερον ἅπαν γένος!

Οὐκ ἔτος θῆφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγωδίαί.

Οὐδὲν γὰρ ἔσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Ἄλλ', ὡ φῶη Λάκαινα, σὺ γὰρ εἶαν γένη

Μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμα σωσόμεσθ' ἔτι,

Ἐμφήφισαί μοι.

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Χαλεπὰ μὲν, ναί-τῶ σιῶ,

Γυναῖκας ὑπνῶν ἔστ', ἄνευ ψωλαῖς, μόνας.

Ομως γὰρ μαιν' δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' εὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ω φιλτάτη σὺ, καὶ μόνη τούτων γυνή!

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Εἰ δ' ὡς μάλιστ' ἀπεχοίμεθ' οὐ σὺ δὴ λέγεις,

Ὅ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Γένοιστ' ἂν εἰρήνη; πολὺ γε, νῆ τῶ θεῶ.

Εἰ γὰρ καθοίμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναί,

Κάν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις

Γυμναὶ παρλοίμεν, δέλτα παρατετιμμέναί,

Στύοιεντ' ἂν ἄνδρες, κάπιθυμοῖεν πλεκοῦν,

Ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,

Σπονδάς ποιήσαντ' ἄν ταχέως, εὔ οἶδ' ὅτι.

ΦΑΜΠΙΤΩ.

Ο γόν Μενέλαος τᾶς Ελένας τὰ μάλ' ἀπα
Γυμναῖς παρεσιδῶν, ἐξέβαλ', οἶω, τὸ ξίφος.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Τί δ', ἦν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τὸ τοῦ Φερεκράτους, κίνα δέρειν δευαρμένην.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.

Εἴαν λαβόντες δ' ἐς τὸ δαμάτιον βία

Ελκωσιν ἡμᾶς;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Αντέχου σὺ τῶν θυρῶν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Εἴαν δὲ τύπτωσι;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Παρέχειν χρή κακὰ κακῶς.

Οὐ γὰρ ἐνὶ τούτοις ἡδονή, τοῖς πρὸς βίαν.

Κάλλως ὀδυνᾶν χρή. Κάμελει ταχέως πᾶν

Ἀπεροῦσιν· οὐ γὰρ οὐδέποτε· εὐφρανθήσεται

Ἀνήρ, εἴαν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Εἴ τοι δοκεῖ σφῶν, ταῦτα χημῖν ξυνδοκεῖ.

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Καὶ τῶς μὲν ἀμῶν ἀνδρας ἀμὲς πείσομες,
 Παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν
 Τὸν τῶν Ἀσαναίων γὰ μὲν ῥυάχεται
 Πᾶ καὶ τις ἂν πείσειεν αὐτὸν μὴ πλαδδίην;

Λ Υ Σ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Η.

Ἡμεῖς ἀμέλει σοι τὰ γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Οὐχ ἅς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεις,
 Καὶ τὰ ργύριον τῶν βυσσον ἢ παρὰ τᾶ σιῶ.

Λ Υ Σ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Η.

Ἄλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον.
 Καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
 Ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέαχται τοῦτο δρᾶν,
 Ἔως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
 Θύειν δοκούσαις, καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾶδε γὰρ λέγεις, καλῶς.

Λ Υ Σ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Η.

Τί δήτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ,
 Ξυνωμόσσαμεν, ὅπως ἂν ἀβρήκτως ἔχη;

Δ Α Μ Π Ι Τ Ω.

Πάρφαυε μὲν τὸν ὄρκον, ὡς ὁμώμεθα.

Λ Υ Σ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Η.

Καλῶς λέγεις. Ποῦ 'σθ' ἡ Σχύθαινα; ποῦ βλέπεις;

Θές ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα.

Καί μοι δότω τὰ τομῖα τις.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

: Δυσιστράτη,

Τίν' ὄρκον ὀρκώσεις ποθ' ἡμᾶς;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οντινα;

Ες ἀσπίδ', ὥσπερ φασ' ἐν Αἰσχύλῳ ποτέ,

Μηλοσφαγούσας.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μὴ σὺ γ', ὦ Δυσιστράτη,

Ες ἀσπίδ' ὁμόσης μηδὲν εἰρήνης πέρι.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὄρκος;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Εἰ, λευκὸν ποθεν

Ἴππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμοίμεθα;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ποῦ λευκὸν ἵππον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἀλλὰ πῶς ὁμούμεθα

Ἡμεῖς;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Εγὼ σοι, νῆ Δί', ἣν βούλη, φράσω.

Θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,

Μηλοσφαγούσαι Θάσιον οίνου σταμνίον,
Ομόσωμεν

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ες τὴν κύλικα μὴ ἴπιεῖν ὕδωρ.

ΔΑΜΠΙΤΩ.

Φεῦ δᾶ τὸν ὄρχον! ἄφατον ὡς ἐπαινωῦ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ σταμνίον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Ὡ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμεῶν ὄτος!

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ταύτην μὲν ἂν τις εὐθύς ἤσθειν λαβῶν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Καταβείτα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κύπρου.

Δέσποινα Πειθοῦ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,

Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναῖξιν εὐμενής.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Εὐχρων γε θαῖμα, κάποπυτίζει καλῶς.

ΔΑΜΠΙΤΩ.

Καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἄδῦ, ναὶ τὸν Κάστορα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἐάτε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὀμνύσαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχης.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Λαίψασθε πάσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ.
 Λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μὲ ἄπερ ἂν κάγω λέγω.
 Ὑμεῖς δ' ἐπομείψθε ταῦτά κάμπεδώσατε.
 Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνήρ,

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνήρ,

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οστις πρὸς ἐμὲ πρόσσειεν ἔστυκῶς. Λέγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οστις πρὸς ἐμὲ πρόσσειεν ἔστυκῶς. Παπαί!

Ὑπολύεται μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον,

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον,

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη,

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη,

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῆ μάλιστά μου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῆ μάλιστά μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Κοῦδέποθ' ἔκοῦσα τάνδρι τῶ 'μῶ πείσομαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Κοῦδέποθ' ἔκοῦσα τάνδρι τῶ 'μῶ πείσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἐάν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βία,

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἐάν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βία,

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Κακῶς παρέξω, κούχι προσκινήσομαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Κακῶς παρέξω, κούχι προσκινήσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οὐ στήσομαι λέαυ' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οὐ στήσομαι λέαυ' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί·

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί·

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πάσαι;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Νῆ Δία.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,

Ὅπως ἂν ὤμεν εὐθύς ἀλλήλων φίλαι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

Τίς ἄδ' ὀλολυγία;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τοῦτ' ἐκεῖν' οὐκ ἔλεγον.

Αἰ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ

Ἡδὴ κατειλήφασιν. Ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,

Σὺ μὲν βιάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,

Τασδί δ' ὀμήρους κατόλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε.

Ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει

Ξυνεμβάλομεν εἰσιούσαι τοὺς μοχλοὺς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οὐκ οὖν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἶει

Τοὺς ἀνδρας εὐθύς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ολίγον αὐτῶν μοι μέλει·

Οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλάς, οὐδὲ πῦρ,

Ἐξουσ' ἔχοντες, ὥστ' ἀνοιξῆαι τὰς πύλας

Ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἶπομεν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐδέποτε γ' ἄλλως γὰρ ἂν

Ἀμαχοὶ γυναῖκες καὶ μισαροὶ κελήμεθ' ἂν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Χώρσι, Δράκῃς, ἡγοῦ βιάδην, εἰ καὶ τὸν ὤμον ἀλγεῖς,

Κορμού τοσουτονὶ βίαιος χλωρῶς φέρων ἐλάας.

Ἡ πόλλ' ἄελπτ' ἔνεστιν ἐν

Τῷ μακρῷ βίῳ, φεῦ!

Ἐπεὶ τίς ἂν ποτ' ἤλπισ', ὦ

Στρυμόδωρ', ἀκούσαι,

Γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν

Κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν,

Κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας,

Κατὰ τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαθεῖν,

Μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι

Τὰ προπύλαια πακτοῦν;

Ἄλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,

Ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτί,

Ὅσαι τὸ πρῶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετήλθον,

Μίαν πυρὰν νήσαντες, εμπρήσωμεν αὐτόχειρες
Πάσας, ὑπὸ ψήφου μάξις πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.

Οὐ γάρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐμοῦ

Ζώντος ἐγχανοῦνται.

Ἐπεὶ οὐδὲ Κλειομένης, ὃς αὐ-
τὴν κατέσχε πρώτος,

Ἀπήλθεν ἀψάλακτος. Ἀλλ'

Ομῶς, Δακωνικὸν πνέων

Ὠχετο θῶπλα παραδούς ἐμοί,

Σμυρὸν ἔχων πάνυ τριβάνιον,

Πινῶν, ρυπῶν, ἀπαράιτλος,

Ἐξέτων ἄλουτος.

Οὕτως ἐπολιόρησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκείνον,
Ἐφ' ἑπτακαίδεξ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.

Τασδί δὲ τὰς Εὐριπίδη θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς

Ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὰν τολμήματος τοσοῦτου;

Μὴ νῦν ἔτ' ἐν τετραπτόλει τοῦμόν τρόπαιον εἶη.

Ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ

Δοιπὸν ἐστὶ χωρίον

Τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμόν, οἷ σπουδὴν ἔχω.

Χῶπως ποτ' ἐξαμπεύσομεν

Τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου

Ὡς ἐμοῦ γε τῷ ξύλῳ τὸν ὄμογ' ἐξιπάκατον.

Ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,

Καὶ τὸ πῦρ φουσητέον,

Μὴ μ' ἀποσβεσθὲν λάβῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.

Φῦ, φύ.

Ἰοῦ, ἰοῦ τοῦ καπνοῦ!

Ὡς δεινὸς, ὦ 'ναξ Ἡρακλεις,

Προσπεσῶν μ' ἐκ τῆς χύτρας,

Ὡσπερ κίων λυττώσα, τῶ 'φθαλμῶν δάκνει!

Κᾶστι Δήμνιον τὸ πῦρ

Τοῦτο πάση μηχανῇ.

Οὐ γὰρ ἂν ποθ' ὦδ' ὁδᾶξ ἔβρυκε τὰς λίμας ἐμοῦ.

Σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν,

Καὶ βοήθει τῇ θεῷ.

Ἡ πότ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Δάχης, ἀρήξομεν;

Φῦ, φύ.

(Φυσᾶ παλιν.)

Ἰοῦ, ἰοῦ τοῦ καπνοῦ!

Τουτί τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἑκατι καὶ ζῆ.

Οὐκ οὖν ἂν, εἰ τὸ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,

Τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,

Δψαντες, εἴτ' ἐς τὴν θύραν κρηδὸν ἐμπέσοιμεν;

Κᾶν μὴ, καλούντων, τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,

Ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.

Θάμεσθα δὴ τὸ φορτίον. Φεῦ, τοῦ καπνοῦ! βαβαιαῖξ!

Τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;

Ταυτί μὲν ἤδη τὴν ράχιν θλιβοντά μου πέπανται

Σὸν δ' ἔστιν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν.

Τὴν λαμπάδ' ἡμμένην ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.

Δέσποινα Νίκη, ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
 Τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέτθαι τρόπαιον ἡμῶς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Λγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνὸν, ὦ γυναῖκες,
 Ὡσπερ πυρὸς κοσμένου· σπευστέον ἐστὶ θάττον.

Πέτου, πέτου, Νικοδίκη,

Πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην

Τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω

Υπὸ τε νόμων ἀργαλέων,

Υπὸ τε γερόντων δλέθρων.

Ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε· μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;

Νῦν δὴ γὰρ ἐμπληταμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία

Μόγισ ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,

Καὶ πατάγου χυτρείου,

Δούλησιν ὠστιζομένη

Στιγματίαις θ', ἀρπαλέως

Ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς

Δημότισιν κοσμέναις φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.

Ἦκουσα γὰρ τυρογέρον-

τας ἄνδρας ἔρρειν, στελήθη

Φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,

Ες πόλιν, ὡς τριτάλαντον βᾶρος,

Δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,

Ὡς πυρὶ χρῆ τὰς μυσταρὰς γυναῖκας ἀνθρακείην

Ἄς, ὦ θεᾶ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,

Ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν βυσταμένας

Ἑλλάδα καὶ πολίτας·

Ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα

Πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἔδρας.

Καὶ σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ

Τριτογένει, εἴ τις λαι-

νας ὑποπίμπρησιν ἀνήρ, φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

ΣΤΡΑΤΥΔΛΙΣ.

Ἔρσον, ὦ!

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Τουτί τί ἦν, ὦ ἄνδρες πόνω πονηροί;

Οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστοί γ' ἔδρων, οὐδ' εὐσεβεῖς τάδ' ἄνδρες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Τουτί τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἦκει

Ἐσμὸς γυναικῶν οὐτοσὶ θύραισιν αὖ βοηθεῖ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὐ τί που πολλὰ δοκοῦμεν εἶναι;

Καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν δρᾶτ' οὐπω τὸ μυριστόν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ὡ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐάσομεν τοσαυτή;

Οὐ περικατάξει τὸ ξύλον τύπτοντ' ἐχρῆν τιν' αὐτάς;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Θάμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χήμεις χαμᾶζ', ὅπως ἂν,

Ἦν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίξῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Εἰ, νῆ Δι', ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δις ἢ τρίς
 ἔκοψεν, ὡσπερ Βουπαίου, φωνῆς ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Καὶ μὴν ἰδοῦ παταξάτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
 Κρῦ μὴ ποτ' ἄλλη σοῦ κίων τῶν ὄρχεων λάβηται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Εἰ μὴ σωπήσει, θεῶν σοῦ ἄκοκκίῳ τὸ γῆρας:

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Ἀπτοῦ μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθόν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Τί δ', ἦν σποδῶ τοῖς κονδύλοις, τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τᾶντερ' ἐξαμήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Οὐκ ἔστ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποητής·
 Οὐδὲν γὰρ ὡδὶ θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὡς γυναῖκες.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Αἰρώμεθ' ἡμεῖς θουδάτος τὴν κάλπιν, ὦ Ροδίππη.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρὰ, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Τί δαί σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσω;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Εγὼ μὲν, ἔνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φέλας ὑφαίψω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Εγὼ δὲ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Τοῦμόν σὺ πῆρ κατασβέσεις;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Τοῦργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Οὐκ οἴσῃς, εἰ τῆσ', ὡς ἔχω, τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Εἰ ρύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν γ' ἐγὼ παρέξω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Εμοὶ σὺ λουτρὸν, ὦ σαπρά;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἡκουσας αὐτῆς τοῦ θράσου;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Ελευθέρα γάρ εἰμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

Ἄλλ' οὐκ ἔθ' ἠλιόζεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Εμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.

Σὸν ἔργον, ὦ χελώνε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Οἴμοι, τάλας!

ΣΤΡΑΤΥΔΔΙΣ.

Μῶν θερμόν ἦν;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἡοὶ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾶς;

ΣΤΡΑΤΥΔΔΙΣ.

Ἀρδῶ σ', ὅπως ἂν βλασταίνης.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἄλλ' αὖτος εἶμ' ἤδη τρέμων.

ΣΤΡΑΤΥΔΔΙΣ.

Οἴκουν, ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις, σὺ χλιανεῖς σεαυτόν;

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ἀρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή,

Χῶ τυμπανισμὸς, χοῖ πικνοὶ Σαβαΐζιοι,

Ὁ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὐπὶ τῶν τεγῶν,

Οὐ γὰρ ποτ' ὦν ἤκουον ἐν τῇ ἔκκλησίᾳ;

Ἐλεγεν δ' ὁ μὴ ἔβραισι μὲν Δημόστρατος

Πλεῖν ἐς Σικελίαν ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,

« Αἰ, αἰ Ἀδωνε! » φησὶν ὁ δὲ Δημόστρατος

Ἐλεγεν ὀπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίαν

Ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ, ἡ γυνὴ πὶ τοῦ τέγουσ,

« Κόπτεσθ' Ἀδωνε » φησὶν ὁ δ' ἐβραΐζετο

Ο Θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιᾶρὸς Χολοζύγης.
Τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἔστιν ἀκόλαστ' ἄσματα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Τί δῆτ' ἄν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
Αἰ τᾶλλα θ' ὕβρίκασι, κάκ τῶν καλπίδων
Ἐλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαιματιδία
Σείειν πάρεστιν, ὥσπερ ἐνεουρηχότας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Νῆ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἄλυκὸν, δίκαιά γε.
Οταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρεκώμεθα
Ταῖσιν γυναιξί, καὶ διδάσκωμεν τρυφῆν,
Τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλευμάτα.
Οἱ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί
« Ω χρυσοχόε, τὸν ὄρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
« Ορχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἐσπέρας,
« Ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
« Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμίνα πλευστέα·
« Σὺ δ', ἦν σχολιάσης, πάση τέχνῃ, πρὸς ἐσπέραν
« Ἐλθῶν, ἐκείνη τὴν βάλανον ἐνάρμοσον. »
Ἔτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδί λέγει,
Νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
« Ω σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοὺς πόδας,
« Τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν,
« Ἀθ' ἀπαλὸν ὄν τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μετημεβρίας
« Ἐλθῶν, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχη. »

Τοιαῦτ' ἀπήνητ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
 Ὅτε γ' ὦν ἐγὼ Πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
 Κωπῆς ἔσονται, τάρρυριου νυνὶ δέον,
 Ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
 Ἄλλ' οὐδὲν ἔργον ἔστάναι. Φέρε τοὺς μοχλοὺς,
 Ὅπως ἂν αὐτάς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
 Τί κέχηνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δ' οὐ σὺ βλέπεις,
 Οὐδὲν ποδῶν, ἀλλ' ἢ καπηλείον σκοπῶν;
 Οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
 Ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσεται, ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
 Ξυνακμοχλεύσω;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μηδὲν ἐκμοχλεύετε.

Εξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. Τί δεῖ μοχλῶν;
 Οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἀληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;
 Ξυλλέμβαν' αὐτήν, κώπισω τὴν χεῖρα δεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Εἴ τᾶρα, νῆ τὴν Ἀρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι
 Ἀκραν προσοίσει δημόσιος ὦν, κλάυεται.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἐδειςας, οὔτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην,
 Καὶ σὺ μετὰ τούτου, χάνύσατε δῆσεται;

ΣΤΡΑΤΥΛΔΙΣ.

Εἶ τᾶρα, νῆ τὴν Πάνδροσον, ταύτη μόνον
 Τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἰδοὺ γ' « ἐπιχεσεῖ ». Πού 'στιν ἕτερος τοξότης ;
 Ταύτην προτέραυ ξύνδησον, ὀτιὴ καὶ λαλεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Εἶ τᾶρα, νῆ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραυ
 Ταύτη προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.

.ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Τουτὶ τί ἦν; Πού τοξότης; ταύτης ἔχου.
 Παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.

ΣΤΡΑΤΥΛΔΙΣ.

Εἶ τᾶρα, νῆ τὴν Ταυροπόλον, ταύτη πρόσσει,
 Ἐκκοκκιδῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Οἱ μοι, κακοδαίμων! ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
 Ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔστ' ἠττητέα
 Ἡμῖν. Ομόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σχύθαι,
 Ξυνταξάμενοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Νῆ τὰς θεῶν, γνώσεσθ' ἄρα,
 Ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
 Μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Αποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ω ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν,
 Ω σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
 Ω σκωροδοπανφρευτριαρτοπώλιδες,
 Οὐχ ἔλξετ'; οὐκ παήσητ'; οὐκ ἀρήξετε;
 Οὐ λοιδορήσητ'; οὐκ ἀναισχυντήσητε;
 Παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε μὴ σκυλεύετε.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Οἴμ'! ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀλλὰ τί γὰρ ὄου; πότερον ἐπὶ δούλας τιναῶς
 Ηκειν ἐνόμισας; ἢ γυναῖξιν οὐκ οἶει
 Χολὴν ἐνεῖναι;

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Νῆ τὸν Απόλλω, καὶ μάλα
 Πολλὴν γ', ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾗ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ω πόλλ' ἀναλώτας ἔπη, Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
 Τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;
 Οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἶον αἰδ' ἡμῶς ἔλουσαν ὄρτι
 Ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ὄνευ κονίας;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἀλλ', ὦ μέλ', οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῆ

Τὴν χεῖρ' εἰάν δὲ τοῦτο δρᾶς, κυλοιδίᾳν ἀνάγκη.
 Ἐπεὶ θέλω γὰρ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
 Λυπούσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινούσα μηδὲ κάρφος,
 Ἦν μὴ τις ὥσπερ σφηκιᾶν βλίττη με κάρθειζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ω Ζεῦ, τί ποτε χρητέμεθα τοῖσδε τοῖς κνωδαίοις;
 Οὐ γὰρ ἔστ' ἀνεκτὰ τάδε γ' ἄλλὰ βασιανιστέον
 Τόδε σοι τὸ πάθος μετ' ἐμοῦ,

Ο τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναίαν
 Κατέλαβον, ἐφ' ὃ τι τε μεγαλόπετρον ἄβατον
 Διχρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.

Ἄλλ' ἀνεράτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντα
 ἐλέγχους·

Ὡς αἰσχρὸν ἀκνωδαίνιστον ἔᾶν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ, νῆ τὸν Δία, πρῶτα πυ-
 θέσθαι,

Ο τι βουλόμεναί τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖσι μο-
 χλοῖσιν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἴνα τὰργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμῶτε δι' αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Διὰ τὰργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Καὶ τὰλλα γε πάντ' ἐκυκίθη.

Ἰνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοί ταῖς ἀρχαῖς ἐπέ-
 χοντες,
 Αἰετινα κορκορυγὴν ἐκύκων. Οἶδ' οὖν τοῦδ' οὐνεκα δρών-
 των
 Ο τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκ ἔτι μὴ καθέ-
 λωσιν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἀλλὰ τί δράσεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό-
 ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἦμεῖς ταμιεύσετε τὰργύριον;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τί δὲ δευδὸν τοῦτο νομίζεις;

Οὐ γὰρ τᾶνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἀλλ' οὐ ταῦτόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Πῶς οὐ ταῦτόν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Πολεμητέον ἔσ' ἀπὸ τούτου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἰμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἡμεῖς μέντοι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Σχέτιλόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Δεινόν γε λέγεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

*Ἀγανακτεῖς.**Ἀλλὰ ποητέα ταύτ' ἐστὶν ὄμως.*

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Νῆ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Σωστόν, ὦ' τάν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Καὶ μὴ θέομαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τοῦδ' οὐνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἰμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἡμεῖς φράσομεν.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάης.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀκροῶ δὴ,

Καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ἄλλ' οὐ δύναμαι χαλεπὸν γὰρ

ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

ΓΥΝΗΤΙΣ.

Κλαύσει τοῖνον πολὺ μᾶλλον.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις· σὺ δ' ἔμοι λέγε.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ταῦτα ποιῶ.

Ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ χρόνον, ἠνεσχόμεθ' ὑμῶν,

ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποεῖτε.

Οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. Καῖτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς·

Ἄλλ' ἤτθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν. Καὶ πολλάκις ἔνδον ἂν οὔσαι

ἠκούσαμεν ἂν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα·

Εἴτ' ἀλγοῦσαι τ' ἀνδοθεῖν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσασαι·

« Τί βεδούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παρα-
γράψαι

« Ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; — « Τί δέ σοι τοῦτ' ; » ἦδ'
ὅς ἂν ἀνὴρ.

« Οὐ σιγήσει; » καὶ γὰρ ἴσθων.

ΓΥΝΗΤΙΣ.

Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ ποτ' ἴσθων.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Κἂν ὤμωξάς γ', εἰ μὴ ἴσθας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἴσθων.

Ἐτερόν τι πονηρότερον δήπου βούλευμ' ἐπεπύσμεθ' ἂν
ὑμῶν,

Εἴτ' ἠρόμεθ' ἂν. « Πῶς ταῦτ', ὦ ἄνερ, διαπράττεσθ' ὧδ'
ἀνοήτως; »

Ὁ δέ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκ', εἰ μὴ τὸν στήμονα
νήσω,

Ὅτοτύξεσθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν. « πόλεμος δ' ἄνδρεςσι
μελήσει. »

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ὀρθῶς γε λέγων, ἦ Δί', ἐκεῖνος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον,

Εἰ μὴ δὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;

Ὅτε δὴ δ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερώς ἤκούομεν ἤδη,

« Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ. » — « Μὰ Δί, οὐ δῆτ' ἔσθ', »
 ἕτερός τις·

Μετὰ ταύτ' ἡμῖν εὐθύς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ
 Τῷσι γυναιξὶ ξυλληχθείσαις. Ποῖ γὰρ καὶ χρὴν ἀναμείναι;
 Ἦν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγούσων ἐβελήσθητ' ἀντακροῦσθαι,
 Κάντισωπαῶν, ὥσπερ χῆμεῖς, ἐπανορθώσοιμεν ἂν ὑμᾶς.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ὑμεῖς ἡμᾶς; δευρόν γε λέγεις, κοῦ τλητόν ἔμογε.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Σιώπα.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Σοὶ γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ γοῖ; καὶ ταῦτα κάλυμμα
 φοροῦση

Περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νυν ζώην.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄλλ', εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,

Παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,

Ἐχε καὶ περιθου περὶ τὴν κεφαλὴν,

Κᾶτα σιώπα,

Καὶ τοῦτον τὸν καλαθίσκον·

Κᾶτα ξαίνειν ξυζωσάμενος,

Κυάμοις τρώγων·

Πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπιδῶν, ὅπως ἂν

Εν τῷ μέρει χήμαῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.

Εγὼ γὰρ οὐκ ἄν ποτε κάμοιμ' ὄρχουμένη,

Οὔτε τὰ γόνατα κόπος ἔλοι μου καματηρός.

Εθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι

Μετὰ τῶνδ', ἀρετῆς ἐνεχ', αἷς ἐν φύσει,

Ἐνι χάρις, ἐνι θράσος, ἐνι δὲ τὸ σοφόν, ἐνι

Φιλόπολις ἀρετῇ φρόνιμος.

Ἄλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοσύτη καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,

Χωρεῖτ' ὄργῃ, καὶ μὴ τέγχεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄλλ' ἦνπερ γ' ὁ γλυκύθυμος Ἐρως, χῆ Κυπρογένει' Ἀφρο-
δίτη

Ἰμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν κατα-
πνεύτη,

Κᾶτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλι-
σμοῦς,

Οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλλησι καλεῖσθαι.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Τι ποησάσας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἦν παύσωμεν πρῶτιστον μὲν ἔνι πλοισιν
Ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

ΓΥΝΗΤΙΣ.

Νῆ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Νῦν μὲν γὰρ δὴ κἄν ταῖσι χίτραις καὶ τοῖς λαχάνουσι
 ὁμοίως
 Περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ὄπλοις, ὡσπερ Κορύ-
 βαντες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Νῆ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Καὶ μὴν τότε πρᾶγμα γέλοιον,
 Οταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις, κατ' ὠνήται κορα-
 κίνους.

ΓΥΝΗΤΙΣ.

Νῆ Δε', ἔγωγ' οὖν ἀνδρά κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ'
 ἵππου

Ες τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῆλον λέκιθον παρὰ γραδός·
 Ἐτερος δέ γε Θραξ πέλτην σείων κάκοντιον, ὡσπερ ὁ Τη-
 ρεύς,

Ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπενε

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Πῶς οὖν ὑμεῖς οἶαι παῦσαι τετραγαμῆνα πράγματα
 πολλὰ

Ἐν ταῖς πόλεσιν, καὶ διαλύσαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Φαύλως πάινυ.

Πῶς; ἀπόδειξον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ὡσπερ κλωστήρ', ὅταν ἡμῖν ἢ τετραραγμένος, ὧδε λα-
βοῦσαι,

Ἵπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ'
ἐκείσε·

Οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἦν τις ἐλάση,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ' ἐκείσε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγματα
δεινὰ

Παύσειν οἴεσθ', ὧ ἀνόητοι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνὴν νοῦς,

Ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

Πῶς δὴ; φέρ' ἴδω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανεΐῳ,

Ἐκπλύναντας τὴν οἰσπῶτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς

Ἐκραβδίξειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπο-
λέξαι·

Καὶ τοὺς γε συνισταμένους τούτους, καὶ τοὺς πιλοῦντας
ἑαυτοῦς;

Επί τὰς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπατίλαι
 Εἶτα ξαίνειν ἐς καλαθίσκον κοινὴν εὐνοίαν, ἅπαντας
 Καταμεγνύοντας, τοὺς τε μετοίκους, καὶ τὴν ξένος ἢ φί-
 λος ὑμῖν,
 Καὶ τὴν ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμίξαι
 Καὶ, νῆ Δία, τὰς γε πόλεις, ὅποσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν
 ἄποικοι,
 Διαγινώσκειν, ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ γε κατάγματα κεῖται
 Χωρὶς ἕκαστον· κατ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα
 λαβόντας,
 Δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροῖζειν εἰς ἓν κάπειτα πῶσαι
 Τολύπην μεγάλην κατ' ἐκ ταύτης τῷ δήμῳ χλαῖναν
 ὑφῆναι.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Οὐκ οὐκ δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίξειν καὶ τολυπεύειν,
 Αἷς οὐδὲ μετὴν πάνυ τοῦ πολέμου;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
 Πλὴν ἢ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν· πρῶτιστον μὲν γε τε-
 κούσαι

Κακπέμφασαι παιδάς ὀπίτας·

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Σέγα, μὴ μνησικακίης.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Εἶθ' ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἡβῆς ἀπολαύσαι,

Μονοκοιτούμεν διὰ τὰς στρατιάς. Καὶ θῆμέτερον μὲν
ἔατε·

Περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσὶν ἀνιδύμαι.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Οὐκ οὖν χάνδρες γηράσκουσιν;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μὰ Δεῦρ, ἀλλ' οὐκ εἶπας ὁμοιον.

Ὁ μὲν ἦκων γὰρ, κἂν ᾗ πολὺς, ταχὺ παῖδα κόρην γε-
γάμηκε·

Τῆς θῆγυνακὸς σμικρὸς ὁ καιρὸς· κἂν τούτου μὴ 'πιλά-
θῃται,

Οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην· ὄττινομένη δὲ κάθηται.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ἄλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς —

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;

Χωρὶον ἐστὶν σορὸν ἀνήσει·

Μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.

Λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

ΓΥΝΗ α.

Καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.

ΓΥΝΗ β.

Καὶ τουτονδὶ λαβὲ τὸν στέφανον.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τι σε δεῖ; τί ποθεῖς; χῶρει πρὸς ναῦν.

Ο Χείρων σε καλεῖ·
 Σὺ δὲ καλύεις ἀνοίγεσθαι.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Εἴτ' οὐχὶ ταῦτα δευνὰ πάσχειν ἔστ' ἔμέ;
 Νῆ τὸν Δι', ἀλλὰ τοῖς Προβούλοιφάντικρος
 Ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προϋθέμεσθά σε;
 Ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι προῦ πάνυ
 Ἡξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·
 Ἀλλ' ἐπαποδυόμεθ', ἄνδρες, τουτωῖ τῷ πράγματι.
 Ἡδῆ γὰρ ὄζειν ταδῑ μειζόνων καὶ πλειόνων
 Πραγμάτων μοι δοκεῖ.

Καὶ μάλιστᾱ ὀσφραίνομαι τῆς Ἰππίου τυραννίδος·
 Καὶ πάνυ θεδοικα μὴ
 Τῶν Λακῶνων τινὲς
 Δεῦρο συναληλυθότες
 Ἄνδρες ἐς Κλεισθένους·

Τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλω,
 Καταλαθεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν,
 Τόν τε μισθόν,
 Ἐνθεν ἔζων ἐγώ.

Δεινὰ γάρτοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,

Καὶ λαλεῖν, γυναῖκας οὔσας, ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
Καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
Οἷσι πιστὸν οὐδὲν, εἰ μὴ περ λύκῃ κεχηνότι.
Ἀλλὰ ταῦθ' ὕψησαν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
Ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ'· ἐπεὶ φυλάξομαι,
Καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί,
Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι,
Ὡδὲ θ' ἐστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸ γάρ μοι γίγνεται
Τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραδὸς τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἡ τεκούσα γνώσεται.
Ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φῶλαι γῶρες, ταδί πρῶτον χαμαί.
Ἡμεῖς γὰρ, ὦ πάντες ἄστοι, λόγων κατάρχομεν

Τῇ πόλει χρησίμων·

Εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.

Ἐπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ',

Εὐθύς ἠρῆρηφόρου·

Εἴτ' ἀλετρὶς ἢ δεκέτις

Οὔσα, τάρχηγέτι

Καταχίουσα τὸν κροκατὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίους·

Κάκανηφόρου ποτ' οὔσα

Παῖς καλὴ, σχοῦσ'

Ἰσχαδῶν ὀρμαθόν.

Ἄρα προῦφελω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;

Εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,

Ἦν ἀμεῖνός γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
 Τοῦ ῥάνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας ἐσφέρω.
 Τοῖς δὲ δυστήνοισι γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ἡμῖν· ἐπεὶ
 τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῶνον ἐκ τῶν Μηδικῶν
 εἴτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεσφέρετε τὰς ἐσφοραῖς.
 Ἀλλ' ἄφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
 Ἀρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσῃς τί με,
 τῷδ' ἐγὼ ἀψήκτως πατάξω τῷ κοθόρῳ τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὰ πράγματα' ἐστὶ
 Πολλή; κάπιδώσειν μοι δοκεῖ
 Τὸ χρέμα μᾶλλον.

Ἀλλ' ἀμυντίον τὸ πρᾶγμα', ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ.
 Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
 Ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθρεῖσθαι πρέπει.

Ἀλλ' ἄγετε λευκόποδες,
 Οἵπερ ἐπὶ Δειψύδριον
 Ἠλθομεν, ὅτ' ἤμεν ἔτι,
 Νῦν δεῖ,
 Νῦν ἀνηθῆσαι πάλιν,
 Κἀναπτερώσαι
 Πᾶν τὸ σῶμα, κάποσεῖσα-
 σθαι τὸ γῆρας τόδε.

Εἰ γὰρ ἐνδῶσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν,
 Οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὐταὶ λιπαροῦς χειρουργίας·

Ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κάππεχειρήσουσ' ὅτε
 Ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὡσπερ Ἀρτεμισία.
 Ἦν δ' ἐφ' ἵππικὴν τράπωνται, διασγράφω τοὺς ἵππέας.
 Ἴππικώτατον γὰρ ἐστὶ χρέημα κάποχον γυνή·
 Κούκ ἂν ἀπολίσθαι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει,
 Ἀς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.
 Ἀλλὰ τούτων χρεὴν ἀπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
 Ἐγκαθαρμάσαι λαβόντας τουτοῖσι τὸν αὐχένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Εἰ, νῆ τῶ θεῶ, με ζωπυρήσεις,
 Δύσω τὴν ἐμαυτῆς ὕν ἐγὼ,
 Καὶ δὴ ποιήσω

Τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.
 Ἀλλὰ χήμαίς, ὦ γυναῖκες, θάττον ἐκδυώμεθα,
 Ὡς ἂν ὄξωμεν γυναικῶν αὐτοδάξ ἄργισμένων.

Νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα
 Μὴ ποτε φάγη σκόροδα,
 Μηδὲ κυάμους μέλανας·
 Ὡς, εἰ

Καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς,
 (Ἵπερχολῶ γάρ)
 Ἀστὸν τάκτοντα κύνθα-
 ρὸς σε μαιεύσομαι.

ΓΥΝΗΤΙΣ.

Οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἂν, ἦν ἐμοὶ ζῆ Λαμπετῶ,

Η τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενῆς Ἰσμηνία·
 Οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἦν ἐπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
 Οὔτις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γέτοσιν.
 Ὡστε κάχθῃς τῇ 'κάτῃ ποιούσα παγνίαν ἐγὼ,
 Τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν ἐκόλετ' ἐκ τῶν γετόνων,
 Παῖδα χρηστὴν κάγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἐγγελυν·
 Οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
 Κούχι μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
 Τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβὼν τις ἐτραχηλίῃ φέρων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἀνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλευμάτος,
 Τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ θήλεια φρὴν
 Ποιῆ μ' ἄθυμον περιπατεῖν τᾶνω κάτω.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Τί φῆς; τί φῆς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀληθῆ, ἀληθῆ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σωπῆσαι βαρῦ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Μή νυν με κρύψῃς, ὅ τε πεπόνθαμεν κακόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Βινητιώμεν, ἢ βράχιστον τοῦ λόγου.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἰὼ Ζεῦ!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τί Ζῆν ἀυτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
 Ἐγὼ μὲν οὖν σάτας ἀποτρεῖν οὐκ ἔτι
 Οἶα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀποδιδράσκουσι γάρ.
 Τὴν μὲν γε πρῶτην διαλέγουσαν τὴν ὀπῆν
 Κατέλαβον, ἢ τοῦ Πανός ἐστι ταύλιον,
 Τὴν δ' ἐκ τροχίλιας αὖ κατελυσπωμένην,
 Τὴν δ' αὐτομολούσαν τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
 Ἡδὴ πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
 Εἰς Ορσιλόχου χθῆς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
 Πάσας τε προφάσεις, ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκιδε,
 Ἐλκουσιν. Ἡδὴ γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
 Αὐτὴ σὺ, ποῖ θεῖς;

ΓΥΝΗΪΑ.

Οἶκαδ' ἔλθεῖν βούλομαι.

Οἶκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια,

ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ποίων σέων;

Οὐκ εἶ πάλιν;

ΓΥΝΗ α.

Ἄλλ' ἤξω τάχως, νῆ τῷ Θεῷ,
 Ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μὴ διαπετάννυ, μὴδ' ἀπέλθῃς μῆδαμῃ.

ΓΥΝΗ α.

Ἄλλ' ἐὼ πολέσθαι τᾶρι;

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἦν τούτου δέη.

ΓΥΝΗ β.

Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα τῆς ἀμοργίδος,
 Ἦν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ'!

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄϊθ' ἡτέρα

Ἐπὶ τὴν ἀμοργὴν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
 Χώρει πάλιν δεύρ'.

ΓΥΝΗ β.

Ἄλλὰ, νῆ τὴν Φωσφόρον,

Ἐγὼγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μὴ, μὴ ποδείρης· ἦν γὰρ ἄρξῃ τοῦτο σὺ,
 Ἐτέρα γυνὴ ταυτὸν ποεῖν βουλήσεται.

ΓΥΝΗ γ.

Ὡ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου,
 Ἐως ἂν εἰς δσιον μόλω γῶ χωρίον.

Τί ταῦτα ληρεῖς;

ΓΥΝΗ γ.

Αὐτίκα μάλα τέξομαι.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄλλ' οὐκ ἐκύεις σύ γ' ἐχθές.

ΓΥΝΗ γ.

Ἄλλὰ τήμερον.

Ἄλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,

Ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τίνα λόγον λέγεις;

Τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;

ΓΥΝΗ γ.

Ἄρ' ἔν παιδίον.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐ σύ γ' ἄλλ' ἢ χαλκίον

Ἐχειν τι φαίνει κοῖλον εἶσομαι δ' ἐγώ.

ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱεράν κυνὴν,

Κυεῖν ἔφασκες;

ΓΥΝΗ γ.

Καὶ κυῶ γε, νῆ Δία.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τί δῆτα ταύτην εἶχες;

ΓΥΝΗ γ.

Ἰνα, μ' εἰ καταλάβοι

Ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κνήην
 Ἐσθᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραι.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τί λέγεις; προφασίζεις περιφανῆ τὰ πράγματα.
 Οὐ τὰμφιδρόμια τῆς κνήης αὐτοῦ μενεῖς;

ΓΥΝΗ δ.

Ἄλλ' οὐ δύναμαι ἔγώ γ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
 Ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

ΓΥΝΗ ε.

Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 Ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβίζουσῶν αἰεὶ.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.

Ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας ἡμᾶς δ' οὐκ οἶει
 Ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας, εὖ εἶδ' ἔστι,
 Ἀγουσι νύκτας. Ἄλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ ἄγαθαί,
 Καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
 Ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἔστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
 • Μὴ στασιάζωμεν ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὕτως.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Σγαῖτε δῆ.

« Ἀλλ' ὀπότεαν πτήξῃσι χελιδόνες εἰς ἓνα χώρον,
 « Τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχονται τε φαλήτων,
 « Παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
 « Ζεὺς ὑψιβρεμέτης »

• • ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

« Ἦν δὲ διαστῶσι, καὶ ἀναπτῶνται πετερίγεσσι
 « Βῆ ἱεροῦ ναοῦ χελιδόνες, οὐκ ἔτι δόξει
 « Ὀρνεον οὐδ' ὀτιοῦν καταπυγιδέστερον εἶναι. »

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Σαφῆς ἴδ' ὁ χρησμὸς, νῆ Δεῦ. Ω πάντες θεοί,
 Μὴ νυν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
 Ἀλλ' εἰδῶμεν. Καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογι
 Ω φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Μῦθον

Βούλομαι λῆξαι τιν' ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκουσ'

Αὐτὸς ἔτι παῖς ὢν,

Οὕτως

Ἦν νεανίσκος Μελανίων τις,

Ὃς φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,

Κάν τοῖς ὄρεσιν ἄκει

Κᾶτ' ἐλαγωγθήρα

Πλεξάμενος ἄρκυς, καὶ κύναι τιν' εἶχεν,

Κούκ ἔτι κατῆλθε πάλιν οἶκαδ' ὑπὸ μίσους.
 Οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
 Κείνος· ἡμεῖς δ',
 Οὐδὲν ἤττον τοῦ Μελανίωνος,
 Οἱ σώφρονες.

ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

·Βούλομαί σε, γράϛ, κῦσαι,

ΓΥΝΗ ε.

Κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.

ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Κάνατεινας λακτίσαι.

ΓΥΝΗ ε.

Τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
 Τραχὺς ἐντεύθεν, μελάμπυ-
 γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
 Ὡς δὲ καὶ Φορμίων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

·Κάγῳ

Βούλομαι μῦθόν τεν' ὑμῶν ἀντιλέξαι

Τῷ Μελανίωνι.

Τίμων

Ἦν τις αἰδρυτός ἀθάτοισιν

Ἐν σκάλωσι τὰ πρόσωπα περιειργμένος, Ε-

ρινύος ἀποβρώξ. Οὗτος οὖν ὁ Τίμων
 Ωχεθ' ὑπὸ μίσους,
 Πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.
 Οὔτω κείνος ὑμῶν ἀντεμίσει
 Τῶς πονηροῦς
 Ἄνδρας αἰεὶ ταῖσι δὲ γυναῖξιν
 Ἦν φίλτατος.

ΓΥΝΗ ε.

Τὴν γνάθον βούλει θένω;

ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Μηδαμῶς ἔδεισά γε.

ΓΥΝΗ ε.

Ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει.

ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Τὸν σάικανδρον ἐκφανεῖς.

ΓΥΝΗ ε.

Ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,

Καίπερ οὔσης γραδῆς, ὄντ' αὐ-
 τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεφι-
 λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ιοῦ, Ιοῦ! γυναῖκες, ἔτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
 Ταχέως.

ΓΥΝΗ α.

Τί δ' ἐστίν; εἰπέ μοι τίς ἡ βοή;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀνδρ', ἀνδ' ὄρω προσιόντα παραπεπληγμένον,
 Τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίσις εἰλημμένον.

ΓΥΝΗ Β.

Ὡ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Παΐφου
 Μεδέουσ', ἴθ' ὀρθήν, ἤνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν.

ΓΥΝΗ Α.

Ποῦ δ' ἐστίν, ὅστις ἐστί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Παρά τὸ τῆς Χλόης.

ΓΥΝΗ Α.

Ὡ, νῆ Δί', ἐστὶ δῆτα. Τίς κᾶστιν ποτέ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ορᾶτε· γινώσκει τις ὑμῶν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Νῆ Δία,

Ἐργε· κᾶστιν οὐμὸς ἀνὴρ Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Σὸν ἔργον εἶη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν,
 Κἀξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
 Καὶ πᾶνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Καὶ μὴν ἐγώ

Ξυνηπεροπεύσω παραμένουσα γ' ἐνθαδί,
Καὶ ξυνοσταθεύσω τούτον. Ἀλλ' ἀπέλθετε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Οἶμοι, κακοδαίμων! οἷος ὁ σπασθῆς μ' ἔχει
Χῶ τέτανος, ὡσπερ ἄπι τροχοῦ στρεβλούμενον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τίς οὗτος οὐντὸς τῶν φυλάκων ἐστώς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Εγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀνήρ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἀνὴρ δήτ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Οὐκ ἄπει δήτ' ἐκποδῶν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Σὺ δ' εἰ τίς ἢ ἑβάλλουσα μ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἡμεροσκόπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Πρὸς τῶν θεῶν νυν, ἐκκάλεσόν μοι Μυρρῖνην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἰδοῦ, καλέσω τὴν Μυρρῖνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησιᾶς.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

- Ω χαίρε, φίλτατ' οὐ γὰρ ἀκλεῆς τοῦνομα
Τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἔστιν, οὐδ' ἀκίνητον.
Δεῖ γὰρ ἡ γυνὴ σφραγεῖ διὰ στόμα.
Κἂν ὦν ἢ μῆλον λάβῃ, « Κινησία
« Τουτί γένοιτο, » φησίν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ω πρὸς τῶν Θεῶν!

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Νῆ τὴν Αφροδίτην κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέση
Δόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἢ σὴ γυνή,
Οτι λήρος ἔστι τᾶλλα πρὸς Κινησίαν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τί οὖν; δώσεις τι μοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἐγωγε, νῆ Δε', αὐτίκ', ἦν βούλη γε σύ.
Ἐχω δὲ ταῦθ' ὄπερ οὖν ἔχω δίδωμί σοι.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Φέρε νυν καλέσω καταβάσά σοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ταχύ νυν πάνυ.

Ως οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
Ἐξ οὐπερ αὐτὴ ἔξηθεν ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν ἔρημα θεῶν
 εἶναι δοκεῖ μοι πάντα, τοῖς δὲ σιτίοις
 Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων ἔστυκα γάρ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Φιλῶ, φιλῶ γὰρ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται
 ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. Σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ὁ γλυκύτατον Μυρρίνιδιον, τί ταῦτα δράς;
 Κατάβηθε δεῦρο.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μὰ Δι', ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὐκ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταβήσει, Μυρρίνη;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὔν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἀπειμι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ

ὑπάκουσον. Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μᾶμμίαν;

ΠΑΙΣ.

Μαμμία, μαμμία, μαμμία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Αὐτη, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεῖς τὸ παιδίον,
 Αλουτον ὃν κάθηλον ἕκτην ἡμέραν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἐγὼγ' ἐλεῶ δὴτ'· ἀλλ' ἀμελής αὐτῷ πᾶτήρ
 Ἔστιν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Κατὰ δὲ ὧν, ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οἶον τὸ τεκεῖν! καταβάτέον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Τί γὰρ πάθω;

Ἐμοὶ γὰρ αὐτη καὶ νεώτερα δοκεῖ
 Ἰππλῶ γεγενῆσθαι, κάγκανώτερον βλέπειν
 Χὰ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
 Ταῦτ' αὐτὰ δὴ 'σθ' ἂ κάμ' ἐπιτρέβει τῷ πόθῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ω γλυκύτατον σὺ τεκνίδιόν χαμοῦ πατρός,
 Φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῆ μαμμιά.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Τί, ὦ πονηρά, ταῦτα ποεῖς, χάτέραις
 Πῶσαι γυναίξί; κάμ' ἔ' ἄχθεσθαι ποεῖς,
 Αὐτὴ τε λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μὴ πρόσσαγε τὴν χεῖρά μου

Τὰ δ' ἔνδον ὄντα τὰ μὰ καὶ σὰ χρήματα
Χεῖρον διατιθεῖς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἐμογε, νῆ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργιάστὰ σοι
Χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. Οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μὰ Δί, οὐκ ἔγωγ', ἦν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
Καὶ τοῦ πολέμου παύσηθε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Τοιγάρ, ἂν δοκῆ,

Ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Τοιγάρ, ἂν δοκῆ,

Κᾶγωγ' ἄπειμ' ἐκαῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Σὺ δ' ἄλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρώ γ' ὡς οὐ φιλω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μυρρίον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ὡ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Μὰ Δι'· ἀλλὰ τοῦτό γ' οἶκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε.

Ἰδοῦ, τὸ μὲν σοι παιδίον καὶ δὴ ἔκποδών·

Σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ποῦ γὰρ ἂν τις καί, τάλαν,

Δράσειε τοῦθ'·

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Οπου τὸ τοῦ Πανὸς καλόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Καὶ πῶς ἔθ' ἀγνή δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Κάλλιστα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἐπειτ' ὁμόσασα δῆτ' ἐπιорκήσω, τάλαν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὄρκου φροντίσης.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Φέρε νυν ἐνέγκω κλειδίον κῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Μηδαμῶς.

Ἀρκεῖ χαμαὶ κῆρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Μὰ τὸν Ἀπόλλων, μὴ σ' ἐγὼ,

Καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἡ τοι γυνὴ φελεῖ με, δῆλη 'στὶν καλῶς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἰδοῦ, κατάκειω' ἀνύσας τι κάγω' κδύομαι.

Καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθος ἔστ' ἐξοιστέα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ποία ψίαθος; μὴ 'μοί γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Νῆ τὴν Ἀρτεμιν,

Αἰσχροὺν γὰρ ἐπὶ τόνου γε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Δός μοί νυν κύσαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἰδοῦ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Παπαιάξ! ἤκέ νυν ταχέως πάνυ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἰδοῦ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.

Καίτοι, τὸ δεῖνα, προσπεφάλαιον οὐκ ἔχεις.

Ἄλλ' οὐ δέομ' οὐδέν ἔγωγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Νῆ Δε', ἀλλ' ἐγώ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἄλλ' ἢ τὸ πῶς τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἀνίστασ', ἀναπήδησον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἢδη πάντ' ἔχω.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἄπαντα δῆτα;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. Μέμνησό νυν

Μὴ μ' ἑξαπατήσης τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Νῆ Δε', ἀπολοίμην ἄρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Σισύραν οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Μὰ Δε', οὐ δέομαι ἕγώ γ'· ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἀμέλει, ποήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἡ ἄνθρωπος ἐπιτρέψει με διὰ τὰ στρούματα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἐπαίρει σαυτόν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἄλλ' ἐπιτίθεται τοῦτό γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Βούλει μυρίσω σε;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Μὰ τὸν Απόλλω, μή με γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἣν τε βούλη γ', ἣν τε μή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Εἶθ' ἐχθυεῖν τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ θεόποτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα, κάλειφου λαβάν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Οὐχ ἠδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Απόλλω, τουτογι,

Εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοῦκ ὄζον γάμων.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Τάλαιν' ἐγὼ, τὸ Ρόδιον ἠνεγκον μύρον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἀγαθόν ἔα αὐτ', ὦ δαιμονία.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Ἀηρεῖς ἔχων.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἐφήσας μύρον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Λαβέ τόνδε τὸν ἀλάσαστρον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἄλλ' ἕτερον ἔχω.

Ἄλλ', ἄξυρὰ, καταίκεσο, καὶ μὴ μοι φέρε
Μηδέν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Πόησω ταῦτα, νῆ τὴν Ἀρτεμιν.
Υπολύομαι γοῦν. Ἄλλ' ὅπως, ὦ φίτατε,
Σπονδὰς ποιῆσθαι ψηφιά.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Βουλεύσομαι.

Ἀπολώλεκέν με κάπετέτριφεν ἡ γυνή,
Τὰ τ' ἄλλα πάντα, κάποδείρας' οἴχεται.

Οἱ μοι! τί πάθω; τίνα βνήσω,
Τῆς καλλίστης πασῶν ψευθεῖς;
Πῶς ταυτηνὶ παιδοτροφήσω;
Ποῦ Κυναλώπηξ;
Μισθώσον μοι τὴν τίτθην.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ
Τεῖρει ψυχὴν, ἐξαπατηθεῖς.
Κᾶγων' οἰκτεῖρω σ' αἰ, αἰ!

Ποῖος γὰρ ἂν ἡ νεφρὸς ἀντίσχοι;
 Ποία ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
 Ποία δ' ὀσφύς; ποῖος ἂν ὄρθρος
 Κατατεινόμενος,
 Καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ω Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν!

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ταυτὶ μέντοι νυνὶ σ' ἐπόησ'
 Ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Μὰ Δι', ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ποία γλυκερά; μιὰρὰ, μιὰρὰ
 Δῆτ'. Ω Ζεῦ, Ζεῦ,
 Εἴθ' αὐτήν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς
 Μεγάλῳ τυφῶ καὶ πρηστῆρι
 Ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας,
 Οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης·
 Ἡ δὲ φέροισ' αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
 Κᾶτ' ἐξαίφνης
 Περὶ τὴν ψαλὴν περιβαίη.

ΚΗΡΥΞ.

Πᾶ τῶν Ἀσανῶν ἐστὶν ἡ γερωσία,

Ἡ τοὶ Πρωτόνεις; Δῶ τι μουξῆσαι νέον.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Σὺ δ' εἶ—πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσσαλος;

ΚΗΡΥΞ.

Κάρυξ ἐγὼν, ὡ κურσάνιε, ναὶ τῷ σῶ,

Εμολον ἀπὸ Σπαίρτας περὶ τῶν διαλλαγῶν.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Κᾶπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἤχεις ἔχων;

ΚΗΡΥΞ.

Μὰ τὸν Δε', οὐκ ἐγώνγα.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ποῖ μεταστρέφει;

Τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; Ἡ βουβωνιάς

ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗΡΥΞ.

Παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα,

Ἀνθρωπος.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ἄλλ' ἔστυκας, ὡ μιαρώτατε.

ΚΗΡΥΞ.

Οὐ τὸν Δε', οὐκ ἐγώνγα· μὴδ' αὖ πλαδδίη.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Τί δ' ἐστὶ σοι τοδί;

ΚΗΡΥΞ.

Σκυτάλα Λακωνικά.

Εἶπερ γε χαῖτη ἴστί σκυτάλη Λακωνική.
 Ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τέληθ' ἔλεγε·
 Τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστί τὰ ἴν Λακεδαίμονι;
 ΚΗΡΥΞ.

Ὅρσά Λακεδαίμων πᾶσα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
 Ἀπαντες ἐστήκοντε Πελλάνας δὲ δεῖ.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ἀπὸ τοῦ δὲ τουτί τὸ κακὸν ὑμῖν ἐπέπεσεν;
 Ἀπὸ Πανός;

ΚΗΡΥΞ.

Οὐκ ἄλλ' ἄρχεν, οἴω, Λαμπετιῶν
 Ἐπειτα δ' ἄλλαι καὶ κατὰ Σπάρταν ἄμα
 Γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος,
 Ἀπήλαον τῶς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσάκων.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗΡΥΞ.

Μογιώμες· ἂν γὰρ τὰν πόλιν,
 Ἄπερ λυχοφορεῖντες, ἀποκεκύφαμες.
 Ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω φειγῆν
 Ἐῶντι, πρὶν γ' ἅπαντες ἐξ ἐγὸς λόγῳ
 Ἐπονδᾶς ποησώμεσθα ποττᾶν Ἑλλάδα.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Τουτί τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται

Ἡ τοὶ Πρυτάνεις; Δὴ τι μουσίξαι νέον.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Σὺ δ' εἶ—πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσσαλος;

ΚΗΡΥΞ.

Κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρταίνε, ναὶ τῷ σῶν,

Ἐμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τῶν διαλλαγῶν.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Κᾶπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἤκεις ἔχων;

ΚΗΡΥΞ.

Μὰ τὸν Δί', οὐκ ἐγὼνγα.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ποῖ μεταστρέφει;

Τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; Ἡ βουβωνιάς

ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗΡΥΞ.

Παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάιστορα,

Ἄνθρωπος.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ἄλλ' ἔστukas, ὦ μιαιώτατε.

ΚΗΡΥΞ.

Οὐ τὸν Δί', οὐκ ἐγὼνγα· μήδ' αὖ πλαδδίη.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Τί δ' ἐστὶ σοι τοδί;

ΚΗΡΥΞ.

Σκυτάλα Λακωνικά.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Εἶπερ γε χαῖτη 'στὶ σκυτάλη Λακωνική.

Ἄλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τέληθ' ἔλεγε·

Τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστὶ τὰ 'ν Λακεδαίμονι;

ΚΗΡΥΞ.

Ὅρα Λακεδαίμων πάρα, καὶ τοὶ σύμμαχοι

Ἀπαντες ἐστήκαντε Πελλάνας δὲ δεῖ.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;

Ἀπὸ Πανός;

ΚΗΡΥΞ.

Οὐκ· ἀλλ' ἄρχεν, οἶω, Λαμπιτοῦ.

Ἐπειτα δ' ἄλλαι καὶ κατὰ Σπάρταν ἄμει

Ἰυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος,

Ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗΡΥΞ.

Μογιῶμες· ἂν γὰρ τὰν πόλιν,

Ἄπερ λυχοφοριῶντες, ἀποκεκύραμες.

Ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω θιγῆν

Ἐδῶντι, πρὶν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου

Ἐπονδάς ποησάμεσθα ποττὰν Ελλάδα.

ΠΡΟΒΟΥΔΟΣ.

Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πάνταχόθεν ἔγνωμόμοται

Υπὸ τῶν γυναικῶν ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν
 Αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδὶ·
 Ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῆ Βουλῆ φράσω
 Πρέσβεις ἔλθεσθαι, τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.

ΚΗΡΥΞ.

Ποτάομαι· κράτιστα γὰρ πάντ' ἄ λέγεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Οὐδὲν ἐστὶ θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
 Οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὡδ' ἀναιδῆς οὐδεμία πόρδαλις.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ταῦτα φέροντο σὺ ξυνοῖς, εἶτα πολεμεῖς, εἶπε μοι,
 Ἐξόν, ὦ πόνηρε, σοὶ μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ὡς ἐγὼ μισῶν γυναικας οὐδέποτε παύσομαι!

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἀλλ' ὅταν βούλῃ σὺ νῦν δ' οὖν οὐ σε περιψομαι
 Γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. Ὀρῶ γάρ—ὡς καταγέλαστος εἶ!
 Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦς' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Τοῦτο μὲν, μὰ τὸν Δι', οὐ πονηρὸν ἐποίησατε·
 Ἀλλ' ὑπ' ἀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότε ἀπέδου ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ· εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
 Κεῖσε μὴ λῦπεις, ἐγὼ σοῦ καὶ τόδε τὸ θηρίον

Τούπι τῷ 'φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξέλιον ἄν, δ νῦν ἐν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Τούτ' ἄρ' ἦν με τοῦπιτρίθον δακτύλιος οὔτοσί·
 Εκσκάλευσον αὐτό· καῖτα δεῖξον ἀφελούσά μοι·
 Ὡς τὸν ὀφθαλμὸν γέ μου, νῆ τὸν Δία, πάλαι δάκνει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
 Ἡ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρημ' ἰδεῖν τῆς ἐμπέδος ἐνεστί σοι.
 Οὐχ ὀρθῆς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἤδε Τριχορυσία;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Νῆ Δέ, ὠνησάς γέ μ'· ὡς πάλαι γέ μ' ἐφραωρύχει·
 Ὡστ' ἐπειδὴ 'ξηρέθη, ρεῖ μου τὸ δάκρυον πολὺ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγὼ, καίτοι γε πάντα πόνηρος εἶ·
 Καὶ φιλήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Μὴ φιλήσης.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἦν τε βούλη γ', ἦν τε μὴ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἀλλὰ μὴ ὄρασ' ἔκοιτθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει!
 Κἄστ' ἔκεινο τοῦπος ὀρθῶς, κοῦ κακῶς, εἰρημένον·
 « Οὔτε σὺν πανκλιέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανκλιέθρων. »
 Ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκ ἔτι

Ούτε δράσω φλαύρον οὔδεν, οὐδ' ὑφ' ἡμῶν πείσομαι.
 Ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Οὐ παρασκευαζόμεσθα
 Τῶν πολιτῶν οὔδεν', ὦ ἄνδρες,
 Φλαύρον εἰπεῖν οὐδὲ ἔν.
 Ἀλλὰ πολὺ τοῦμπαλιν
 Πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν,
 Καὶ δρᾶν. Ἰκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
 Καὶ τὰ παρακείμενα.
 Ἀλλ' ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή,
 Εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖ-
 ται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ τρεῖς.
 Ὡς πλέα ἔστιν,
 Ἀχομεν βαλάντια.
 Κἂν ποτ' εἰρήνη φανῇ,
 Οστίς ἂν νυνὶ δανείση-
 ται, παρ' ἡμῶν
 Ἄν λάβῃ, μηκέτ' ἀποδώ.
 Ἔστιαν δὲ μέλλομεν ξέ-
 νους τινὰς Καρυστίους, ἄν-
 δρας καλοῦς τε κάγαθούς.
 Κἄστιν ἔθνος τι, καὶ
 Δελφοῖκιον ἦν τέ μοι,

Καὶ τοῦτο τέθυγ', ὥστε τὰ κρέα
 Ἐσθ' ἀπαλὰ καὶ καλὰ.

Ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον· πρῶ δὲ χρῆ
 Τοῦτο δρᾶν λελουμένους, αὐ-
 τούς τε καὶ τὰ παιδί', εἴτ' εἴ-
 σω βαδίξιν·

Μήδ' ἔρεσθαι μηδένα,
 Ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
 Ὡσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν,
 Γεννικῶς ὡς

Ἡ θύρα κεκλήσεται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἰδι πρόσβεις ἔλκοντες ὑπήνας
 Χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.
 Ἄνδρες Δάκωνες, πρῶτα μὲν ~~μῶ~~ χαίρετε·
 Εἴτ' εἶπαθ' ἡμῖν πῶς ἔχοντες ἦκετε.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Τί δεῖ ποθ' ὕμμε πολλὰ μυσιῶδειν ἔπη;
 Ὅρην γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἤχομες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Βαβαί! νενεύρωται μὲν ἤδε συμφορὰ
 Δεινῶς τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ἀρατα. Τί κἄν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει

• Παντᾶ τις ἐλθὼν ἀμὲν εἰράναν σέτω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Καὶ μὴν ὄρω γε τούτδε τοὺς αὐτόχθονας,
Ὡσπερ παλαιστὰς ἀνδρας, ἀπὸ τῶν γαστέρων
Θαιμάτι' ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
Δσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

• ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στω ἡ Λυσιστράτη;
Ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὐτοῖ' τοιουτοῖ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Χαῦτη ξυνάδει τᾶρ' ἐτέρα ταύτη νόσου.
• Ἦπου πρὸς ἄσθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Μὰ Δε', ἀλλὰ ταυτὶ δρώντες ἐπιτετρίμεθα.
Ὡστ', εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένην βενίσομεν.

• ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Εἰ σωφρονεῖτε, θαιμάτια λήψεσθ', ὅπως
Τῶν ἐρμοκοπιδῶν μὴ τις ὑμᾶς ὀψεται.

• ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Νῆ τὸν Δι', εὖ μέντοι λέγεις.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ναὶ τὼ σὼ,
Παντῶ γα. Φέρε, τόδ' ἔσθος ἐμβαλώμεθα.

ΑΘΗΝΑΪΟΣ α.

Ω χαίρετ', ὦ Λάκωνες. Αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.

• • • ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ω Πολυχαρίδα, δεινά τῶν πεπόνθαμες,

Αἶχ' εἶδον ἀμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένους.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Ἄγε δὴ, Λάκωνες, αὐθέκαστα χρὴ λέγειν

Ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Περὶ διαλλαγῶν

Πρέσβεις.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Καλῶς δὴ λέγετε· χήμεῖς τουτογι.

Τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,

Ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἀν μόνῃ;

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ναὶ τῷ σιῶ, κἂν λῆτε, τὸν Λυσιστράτον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἄλλ' οὐκ ἐν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·

Αὐτὴ γάρ, ὡς ἤκουσεν, ἤδ' ἐξέρχεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνὶ σε γενέσθαι

Δεινὴν, δειλὴν, ἀγαθὴν, φαῦλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πο-
λύπειρον

Ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων, τῆ σῆ ληφθέντες ἰῦγγι,

Συνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τὰ γκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοῦργον, εἰ λάβοι γέ τις
 Ὀργώντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.
 Τάχα δ' εἶσομαι ἴω. Πού 'στιν ἡ Διαλλαγὴ;
 Πρόσα γέ λαβούσα πρώτα τοὺς Λακωνικοὺς,
 Καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μὴδ' αὐθαδικῇ,
 Μήθ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων.
 Ἄλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκειῶς πάνυ.
 Ἦν μὴ διδῶ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
 Ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε.
 Οὐδ' ἂν διδώσι, πρόσταγε τούτους λαβομένη.
 Ἄνδρες Λάκωνες, στήτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
 Ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
 Ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι· νοὺς δ' ἔνεστί μοι.
 Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμησ' ἔχω.
 Τοὺς δὲ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
 Πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
 Λαβούσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλομαι
 Κοινῇ δικάϊως, οἱ μίᾶς γε χέρυβος
 Βωμοὺς περιβραίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
 Ολυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ (πόσους
 Εἶποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν θέοι;),
 Ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύματι

Ελληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.

Εἷς μὲν λόγος μοι δευρ' ἄει περαίνεται.

ἈΘΗΝΑΙΟΣ α.

Εγὼ δ' ἀπόλλυμαι γ' ἀπειψωλημένος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Εἴτ', ὦ Λάκωνες (πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέφομαι),

Οὐκ ἴσθ' ὄτ' ἔλθων δεῦρο Περικλειδάς ποτὲ

Ο Λάκων, Αθηναίων ἐκέτης καθέζετο

Επὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι,

Στρατιᾶν προσαιτῶν; ἢ δὲ Μεσσήνη τότε

Ἰμῖν ἐπέκειτο, χῶ θεὸς σείων ἅμα.

Ἐλθὼν δὲ σὺν ὀπλίταισι τετρακισχιλίους,

Κίμων δλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.

Ταυτὶ παθόντες τῶν Αθηναίων ὑπο,

Δηοῦτε χάραν, ἧς ὑπ' εὔ πεπόνθατε;

ἈΘΗΝΑΙΟΣ α.

Ἀδικοῦσιν οὔτοι, νῆ Δί', ὦ Λυσιστράτη.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ἀδικοῦμες. Ἀλλ' ὁ πρῶκτὸς ἄφατος ὡς καλός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἰμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Αθηναίους οἶει;

Οὐκ ἴσθ' ὄθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὔθις αὔ

Κατωνάκας φοροῦντας ἔλθόντες δορεῖ

Πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,

Πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἰππίου καὶ ξυμμαχούς,

Ξυνεμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
 Κάλυθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατανάκης
 Τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Οὐ πα γυναικ' ὄπωπα χαϊωτέραν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Εγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Τί δῆθ', ὑπηργμένων γε πολλῶν κάγαθῶν,
 Μάχεσθε, κοῦ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
 Τί δ' οὐ δηλλάγητε; φέρε, τί τοῦμποδῶν;

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Αμέσ γε λῶμες, αἶ τις ἀμὴν τοῦγκυκλον
 Δῆ τοῦτ' ἀποδέμεν.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ποῖον, ὦ 'τάν;

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Τὰν Πύλον,

Ἄσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμαῖδομες.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μὲν γ' οὐ δράσατε.

ΔΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Κᾶτα τίνα κινήσομεν;

Ἐτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντί τούτου χωρίον.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Τὸ δεῖνα, τοῖνυν παραίδοθ' ἡμῖν τουτογι
 Πρώτιστα τὸν Ἐχινούντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ
 Κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ Σκέλη.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Οὐ, τῷ σιῶ, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λισσάνιε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἐἴτε, μηδὲν διαφέρου περὶ Σκελοῦν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Ἦδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποθῦς βούλομαι.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ἐγὼ δὲ κοπραγωγὴν γὰ πρῶ, ναὶ τῷ σιῶ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.

Ἄλλ', εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλευσασθε, καὶ

Τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Ποίοισιν, ὦ 'τάν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.

Οὐ ταῦτὰ δόξει τοῖσι συμμαχοῖσι κῆν,

Βενεῖν ἅπασι;

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Τοῖτι γούν, ναὶ τῷ σιῶ,

Ἀμοῖσι.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίους.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Καλῶς λέγετε. Νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε,
 Ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
 Ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἶχομεν.
 Ὀρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε·
 Κάπειτα τὴν αὐτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν
 Ἀπεισ' ἕκαστος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ἀγ' ὅπα τὸ λῆς.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ α.

Νῆ τὸν Δε', ὡς τάχιστα γε.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ
 Χλανιδίων, καὶ ξυστίδων, καὶ
 Χρυσίων, ὅσ' ἐστί μοι,
 Οὐ φθόνος ἔνεστί μοι
 Πᾶσι παρέχειν φέρειν
 Τοῖς παισίν, ὁπόταν τε θυγά-
 τηρ τιμὴ κατηφορῆ.
 Πᾶσιν ὑμῖν λέγω, λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
 Χρημάτων νῦν ἔνδοθεν, καὶ

Μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάν-
 θαι, τὸ μὴ οὐχί
 Τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
 Χᾶττ' ἄν ἔνδον ἢ φορεῖν.
 Οφεται δ' οὐδὲν σκοπῶν, εἰ
 Μή τις ὑμῶν
 Οξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
 Εἰ δέ τῃ μὴ σῖτος ὑμῶν
 Ἔστι, βόσκει δ' οἰκέτας, καὶ
 Σμικρὰ πολλὰ παιδιά,
 Ἔστι παρ' ἐμοῦ λαθεῖν
 Πυρίδια λεπτὰ μὲν
 Ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίτικος ἰ-
 δεῖν μάλα νεανίας.
 Ὅστις οὖν βούλεται τῶν πενήτων, ἴτω
 Εἰς ἐμοῦ, σείκους ἔχων καὶ
 Κωρύκους· ὡς λήφεται πυ-
 ροὺς, ὁ Μανῆς δ'
 Οὐμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ.
 Πρὸς γε μέντοι τὴν θύραν
 Προαγορεύω μὴ βαδίξειν
 Τὴν ἐμὴν, ἀλλ'
 Εὐλαβεῖσθαι τὴν κῦνα.

ΑΓΟΡΑΙΟΣ ΤΙΣ.

Ἄνογε τὴν θύραν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Οὐ παραχωρεῖν θέλεις;

Υμεῖς τί κάθησθε; μὲν ἐγὼ τῇ λαμπάδι

Υμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον

ΛΓΟΡΑΙΟΣ ΤΙΣ.

Οὐκ ἂν ποήσαιμ'.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,

Υμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.

ΛΓΟΡΑΙΟΣ ΤΙΣ.

Χήμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Οὐκ ἄπιτε; κοκκύετε τὰς τρίχας μακρά.

Οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λαίκωνες ἔνδοθεν

Καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

ΛΘΗΝΑΙΟΣ Α.

Οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὅπωπ' ἐγώ.

Ἡ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί

Ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφάτατοι,

Ορθῶς γ', ὁτιή νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν.

Ἦν τοὺς Αθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,

Μεθύοντες ἀεὶ πανταχοῦ πρεσβεύσομεν.

Νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν εἰς Λακεδαίμονα

Νήφοντες, εὐθύς βλέπομεν ὃ τι ταράξομεν

Ὡπθ' ὃ τι μὲν ἂν λέγωσιν οὐκ ἀκούομεν,

Α δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν,
 Ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταῦτ' ἄντων πέρι
 Νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν, ὥστ' εἰ μὲν γέ τις
 Ἄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ἄδειν δέον,
 Ἐπηνέσαμεν ἄν, καὶ προσεπαυρήσαμεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἀλλ' οὐτοί' γὰρ αὔθις ἔρχονται πόλιν
 Ἐς ταῦτόν. Οὐκ ἐβρήσεται, ὦ μαστιγῆαι;

ΑΓΟΡΑΙΟΣ ΤΙΣ.

Νῆ τὸν Δέ', ὡς ἤδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ω Πολυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυτατήρια,
 Ἴν' ἐγὼ διποδισίξω γε, κείισω καλὸν
 Ἐς τῷς Ἀσαναίως τε κῆς ἡμᾶς ἅμα.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α.

Λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν,
 Ὡς ἡδομαί γ' ὑμᾶς ὀρέων ὀρχουμένους.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΙΣ.

Ὀρμαον

Τῷς κυρσανίως, ὦ Μναμόνα,
 Τῶν τεῶν μῶαν, ἄτ'
 Οἶδεν ἅμ' ἐγὼ τῷς τ' Ἀσαναίως·
 Οκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
 Πρόχροον θεείκλοι
 Ποττὰ κάλα, τῷς Μήδως τ'

Ενίκων· ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδαῶ
 Ἄγεν, ἄπερ τῶς κόπρωῶ
 Θάγοντας, οἴω, τὸν δδόντα.
 Πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἦνται,
 Πολὺς δ' ἅμα καττῶν σκελῶν ἴστο.
 Ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσωῶ
 Τῶς ψόμμαῶ, τοὶ Πέρσαι.
 Ἀγροτέρ' Ἀρταμι σηροκτόνε,
 Μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,
 Ποττῶς σπονδῶς,
 Ωῶ συνέχης πολὺν ἅμμε χρόνον·
 Νῦν δ' αὖ φίλα
 Αἰῶς εὐποροῶ εἶη
 Ταῖς συνθήκαιῶ· καὶ τῶν
 Αἰμυλῶν ἀλωπέκων παυσαίμεθα·
 Ω δεῦρ' ἴθι, δεῦρ',
 Ω κυναγὲ παρσένε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἄγε νυν, ἐπειδὴ τᾶλλα πεπόθηται καλῶῶ,
 Ἀπόγεσθε ταύτας, ὦ Λάικωνεῶ· τασδεῖ,
 Ὑμεῖῶ. Ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνή
 Στίττω παρ' ἄνδρα· κῶτ' ἐπ' ἀγαθαῖῶ ξυμφοραῖῶ
 Ορχησάμενοι θεοῖῶ, εὐλαθῶμεθα
 Τὸ λοιπὸν αὐθιῶ μὴ ἔαμαρτάνειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Πρόσαγε χορόν· ἔπαγε χάριτας,

Ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἀρτεμιν,
 Ἐπὶ δὲ Δίδυμον ἀγέχορον ἰήιον
 Εὐφρον', ἐπὶ δὲ Νύσιον,
 Ὅς μετὰ μαινόσι Βάκχιος ὄμμασι
 Δαίεται,
 Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπὶ τε
 Ποτνίαν ἄλοχον ὀλβίαν,
 Εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
 Χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
 Ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
 Ἦν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.

Ἄλαλαί! ἦ παιτίων!

Αἴρεσθ' ἄνω, ἰαί!

Ὡς ἐπὶ νίκη, ἰαί!

Εὐοί, εὐοί! εὐαί, εὐαί!

Δάκων, πρόφαινε δὴ σὺ μούσαν

Ἐπὶ νέα νέαν.

ΧΟΡΟΣ ΔΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

Ταῦγετον αὐτ' ἔραννὸν ἐκλιπῶα,

Μῶα, μὸλ' ἐμὰ Λάκαινα, πρεπτόν ἀμῖν

Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαισιν Ἀπόλλω

Σιδὸν καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,

Τυνδαρίδας τ' ἀγασῶς,

Τοὶ δὴ παρ τὸν Εὐρώταν ψιάδδοντι.

Εἶα μάλ' ἔμθη, εἶα,

Ω εἶα κοῦφα πάλλω',
 Ως Σπάρταν ὑμνῶμες,
 Τᾶ σῖων χοροὶ μέλοντι,
 Τᾶ τε ποδῶν κτύπος, ᾗ
 Πῶλοι ται δὲ κῶραι πᾶρ τὸν Εὐράϊταν
 Ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
 Ἀγκονῶσαι ται δὲ κόμαι
 Σείονθ', ᾗπερ τᾶν Βακχᾶν
 Θυρσαδοῶν καὶ παιδοῶν·
 Ἀγῆται δ' ἅ Λήδας παῖς
 Ἀγνὰ χοραγὸς εὐπρεπῆς.
 Ἀλλ' ἄγε, κόμαν παραμπύκιδδε,
 Τᾶ χερὶ τοῖν ποδοῖν τε πᾶδη,
 Πᾶδη, ᾗτ' ἔλαφος· κρότον δ'
 Ἀμα ποίη χορωφελέταν·
 Καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατί-
 σταν χαλκίοικον ὕ-
 μνη, τὰν παμμάχον.

BATPAXOI.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐστὶ μετὰ Θερσίποντος Ξανθίου κατὰ Εὐριπίδου πόθον εἰς Ἄδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντήν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐκπληξιν παρασχεῖν. Εἰθὼν δὲ ὡς τὸν Ηρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ὤχετο, καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς, ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὃ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκένοι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται· ὃ δὲ Διόνυσος δοῦς διάβολον περᾶ, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ἄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν· Μετὰ ταῦτα δ' ἐν Ἄδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἱ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ, καὶ τὸν Ἰακχὸν ἄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὃ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ Θερσίποντος εἰς ταῦτ' ἐρχεται τούτοις. Τῶν δὲ προη-

δικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διόνυσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μὲν οὖν τινος οὐκ ἀγελοῶς χειμάζονται· εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφασσαν παρελθόντες, ἀλειωρῆς τυγχάνουσι. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξιῶσαι, καὶ τοὺς ἀτιμούς ἐντίμους ποιῆσαι, χιτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. Τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος, μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. Παρεισάγεται γὰρ Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγωδίας διαφερόμενος· τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἄδῃ τὸ βραβεῖον ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγωδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου. Συτήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν, ἑκάτερος αὐτῶν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιῆται· καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἄπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θρατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν ὁ Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

Τὸ δὲ δράμα τῶν εὖ πάλιν καὶ φιλοπόνως πε-

ποιημένων. Εδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Αντιγόνη, διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνῶσα· Φρύνηχος δεύτερος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. Οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν, καθ' ἣν διαλλάττει τοὺς ἐντίμους τοῖς ἀτίμοις καὶ τοὺς πολίτας τοῖς φυγάσιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὡς φησι Δικαίάρχος.

Οὐ δεδήλωται μὲν ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις. Καὶ γὰρ ὁ Διώνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ηρακλέα ἀρικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

ΑΛΛΩΣ.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Εὐριπίδου πόθω ληφθείς, καὶ οὐχ οἷός τ' ὦν ἄλλως θεραπεύσαι τὸν ἄρωτα, εἰς Ἄδου καταλθεῖν ἠβουλήθη, ὅπως ἐκεῖ τούτῳ ἐντύχη. Ἐπεὶ δὲ τῆς ὁδοῦ ἄπειρος ἦν, ἔγωγε δεῖν εἰς Ηρακλέα πρόσθεν ἔλθειν οὗτος γὰρ πάλαι, κελεύσαντος Εὐρυσθέως, Κερβέρου χάριν εἰς Ἄδου κατῆι. Ἐλθὼν δὲ καὶ πυθόμενος περὶ τῆς ὁδοῦ, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅπως ἄρα δεῖ καταλθεῖν χαριεντισαμένου πρὸς αὐτὸν πρότερον. Διόνυσος δὲ, καὶ πρὶν ἀπαντῆσαι πρὸς Ηρακλέα, κατ' αὐτὸν ἐσκευάσθη, λεοντῆν ἐνδεδυμένος καὶ ῥόπαλον φέρων. Ὡς οὖν ἤκουσε παρ' Ηρακλέους περὶ τῆς ὁδοῦ, μεθ' ἑαυτοῦ δοῦλόν τινα ἔχων Ξανθίαν, ἐχώρει πρὸς Ἄδην. Καὶ πρῶτον μὲν ἐντυγχάνει τῇ Ἀχερουσία λίμνῃ, καὶ ὄρᾳ ἐν αὐτῇ τὸν Χείροντα μετὰ σκάφους, δι' οὗ τοὺς τεθνεώτας εἰς Ἄδου ἐπέρα. Καὶ ὁ μὲν Ξανθίας οὐκ ἐπέβη τοῦ σκάφους, διὰ τὸ μὴ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχῆσαι μάχην, περὶ δὲ περιήκει τὴν λίμνην. Διόνυσος δὲ ἐπιβὰς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ

βατράχων ἀκούσας μέλη παρὰ τὸν πλοῦν, διαπε-
ραιούται, καὶ αὐθις Ξανθίᾳ συγγίνεται, καὶ, σὺν
αὐτῷ πάλιν ἀφάμενος τῆς ὁδοῦ, εὐρίσκει ἃ Ηρα-
κλῆς αὐτῷ προειρῖκει δυτχερῆ τινα θεάματα, καὶ
τοὺς μύστας παρ' αὐτὰς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου χο-
ρεύοντας. Εἶτα ὡς Ηρακλῆς εἰσελθὼν, καὶ μεταξὺ
πολλῶν τούτῳ συμβάντων, παραγίνεται πρὸς Πλού-
τωνα, καὶ, δτου χάριν ἤκεν εἰπῶν, ἔσχεν ὑπακούοντα
Πλούτωνα, οὐχ ἔν' Εὐριπίδην ἀναγῶγη, ἀλλ' ἔν',
ἀγωνισαμένων Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ὅστις τού-
των ἄριστος τὰ εἰς τέχνην φανεῖη, τοῦτον αὐτὸς εἰλη-
φῶς ἀνεπέγκη πρὸς βίον. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ
κρείττονος ἀναφανέντος Αἰσχύλου, Διόνυσος τοῦτον
λαβὼν ἀνήλθε.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΜΑΘΩΝ παρ' Ηρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν,
 Πρὸς τοὺς κατοικομένους πορεύεται, λαβὼν
 Τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀνάγειν Θέλων
 Εὐριπίδην λιμνὴν τε διέβαινεν κάτω.
 Καὶ τῶν βατράχων ἀνάκραγεν εὐφημος χορός·
 Ἐπειτα μυστῶν ἐκδοχὴ· Πλούτων δ' ἰδὼν
 Ως Ηρακλεῖ προσέχρυσε διὰ τὸν Κέρβερον.
 Ως δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγωδίας ἄγων,
 Καὶ δὴ στεφανοῦται γ' Αἰσχύλος. Τοῦτον δ' ἄγει
 Διόνυσος εἰς φῶς, οὐ μὰ Δία γ' Εὐριπίδην.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ο παρών ποιητής, ὡς ἐν τῷ δράματι Πλούτου τῷ τότε τῶν Ἀθηνῶν ἄρχοντι ὀπωπῆποτε χαριζόμενος, τότε τὸν Πλούτον ἀναβλέψαι φησὶ καὶ πλουτίσαι τοὺς ἀγαθοὺς, τῶν Νεφελῶν δὲ τὸ δράμα, τῷ φαινομένῳ γράψας κατὰ Σωκράτους, κατὰ παντὸς συνετάξατο φιλοσόφου μεταρσιολόγου καὶ φυσικοῦ (Σωκράτης γὰρ, μετερχόμενος τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν, κατεγέλα μεταρσιολογίας καὶ φυσικῆς, ὡς γράφει Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι, Θεολογίας δὲ ὡς ἀκαταλήπτου πάντῃ ἀπέιχετο)· ὡς οὖν τὸ δράμα τοῦ Πλούτου ὑπὲρ τοῦ τότε ἄρχοντος Ἀθηνῶν ἀσυμφανῶς συνετάξατο, κατὰ παντὸς δὲ φιλοσόφου καὶ μεταρσιολέσχου καὶ ψευδοτύπου τὸ δράμα τῶν Νεφελῶν, οὕτω καὶ τήνδε τὴν κωμωδίαν τῶν Βατρίχων καθ' ὑποψύχρου καὶ ὑποξύλου καὶ ἀφουοῦς καὶ ἀτεχνότατα γράφοντος, τῷ μεμνημένοι δὲ οὐ συνιέντος αὐτὸν ὄντα βάρβαρον, οἰόμενου δὲ μὴ μόνον ἰσοῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κρείττονα φέρεσθαι τινῶν αἰθερίων ἀνθρώπων· ὡς τῷ ὑπὲρ φύσιν Ομήρωι τις

ἀκάνυμος ἤριζε Σάτυρος, Ησιόδῳ δὲ Κέρκωψ, ἢ, τὸ πλέον μὲν εἰπεῖν, Εὐρυτος μὲν τοξικῆ, Μαρσύας δὲ μουσικῆ τῷ Απόλλωνι, Σειρήνες δὲ Μούταις καὶ Θάμυρις ὁ μαινόμενος, ἢ ὡς ὁ Αἰγύπτιος Σῶφισ καὶ ὁ Θετταλὸς Σαλμωνεὺς ταῖς οὐρανίαις ἀντιπαταγοῦντες βρονταῖς καὶ τοῖς κεραυνοῖς δῆθεν ἀνταπαστραπτοντες. Κατὰ τοιοῦτου παντὸς μὴ συνιέντος αὐτὸν, ἐξομνυμένου δὲ φιληταῖς ἀλογίοις καθάρμασι, δίκην βατράχων βοῶσι θορυβωδέστατα, τὸ τοιοῦτον ὁ ποιητὴς ὄραμα ἐξέθετο.

Διασκευὴ δὲ καὶ ἔκθεσις τοιαύδε τοῦ δράματος. Πλάττεται τῷ ποιητῆ ὀυφορῶν ὁ Διόνυσος διὰ τὸ ἐν τοῖς Διονυσίοις μὴ εἶναι τραγικὸν ἢ κωμικὸν δεξιὸν ποιητὴν ὄθεν καὶ βουλευθεῖς κατιέναι εἰς Ἀδοῦ, ὡς Εὐριπίδην ἐκεῖθεν ἀνάξειεν, ἐπὶ Διονυσιακοῖς τοῖς κοθόρνοις καὶ λεοντήν καὶ ῥόπαλον ἔχων τρόπῳ τοῦ Ηρακλέους, μετὰ Ξανθίου οἰκέτου, ὄνα ἐποχουμένου, τοῖς ὤμοις δὲ ἀνάφορον φέροντος, ὁ ἀλλακτὸν δημοιδεστέρως καλεῖται, εἰς Θήβας, ἢ Τίρυνθα, πόλεν τοῦ Ἀργους, ἀφικνεῖται πρὸς Ηρακλέα, ὁδοῦς τὰς εἰς Ἀδοῦ χρήζων μαθεῖν ἐξ αὐτοῦ καὶ πανδοχεῖα καὶ ἐκτροπὰς, ὅτε τοῦ Ηρακλέους εἰς Ἀδοῦ πρὶν κατελ-

θόντος ἐπ' ἀναγωγῇ τοῦ Κερβεῖρου, εἰ καὶ δυσὶ γενεαῖς προγενέστερος ἦν Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. Παρ' οὗ μαθὼν ὄσων ἔχρηξεν, ἀπάρχεται τῆς πορείας. Παρὰ τὴν λίμνην δὲ πεφθακῶς τὴν Αἰχερουσίαν, αὐτὸς μὲν ὁ Διόνυσος δυσὶν ὄβολοῖς περαιούται τῷ Χάϊρωνι, Ξανθίας δ', ἀνθ' ὧν τῇ περὶ Αργινούσας οὐκ ἐναυμάχησε ναυμαχίᾳ, τῷ Χάϊρωνι μὴ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ περιπορεύεται. Καὶ τί δεῖ λεπτολογεῖν τὸ πᾶν τοῦ συγγράμματος; Τέλος Διόνυσος ξενίζεται Περσεφόνη καὶ Πλούτωνι, καὶ κρίσιν ποιησάμενος ποιητῶν Εὐριπίδου καὶ Αἰσχύλου, καὶ ἄριστον τῷ ὄντι Αἰσχύλον νομίσας, καὶ παρὰ προσδοκίαν τούτου λαβὼν ἀλλ' οὐκ Εὐριπίδην, αὐτὸς ἐς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΝΕΚΡΟΣ.

ΧΑΡΩΝ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΑΚΟΣ.

ΘΕΡΑΠΔΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ.

ΔΙΤΥΔΑΣ.

ΣΚΕΒΔΥΑΣ.

ΠΑΡΔΟΚΑΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

ΠΑΟΥΤΩΝ.

} *Καὶ τὰ πρόσωπα.*

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
Ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Δεῖ, δ τι βούλει γε, πλήν « πιάζομαι. »
Τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Μήδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πλήν γ' « ὡς θλίβομαι! »

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιοι εἶπω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ Δία,

Θαρρῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τὸ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μεταβαλλόμενος τ' ἀνάφορον, ὅτι χεζητιᾶς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Μήδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῶ φέρων,
Εἰ μὴ καθαίρησει τις, ἀποπαρδήσομαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ δῆθ' ἱκετεύω, πλὴν γ' ὅταν μέλλω ἔξελθῆν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκευὴ φέρειν,

Εἵπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος

Εἴωθε ποιεῖν, καὶ Δύκις, κάμειψίας,

Οἱ σκευοφοροῦσ' ἐκάστοτ' ἐν κωμωδίᾳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ νυν ποιήσης· ὡς ἐγὼ θεώμενος,

Ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,

Πλεῖν ἢ ἑαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ὡ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὔτοσι,

Ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιοι οὐκ ἐρεῖ!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταύτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,

Ὅτ' ἐγὼ μὲν, ὧν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,

Αὐτὸς βαδίζω, καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,

Ἴνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μὴδ' ἄχθος φέροι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ γὰρ φέρω ἑγώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχεῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φέρων γε ταυτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τίνα τρόπον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Βαρύως πάλιν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὔνος φέρει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ δῆθ' ὃ γ' ἔχω ἴγῳ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δι', οὔ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πῶς γὰρ φέρεις, ὃς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐκ' οἶδ' ὃ δ' ὤμος οὐτοσὶ πιέζεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῆς σ' ὠφελεῖν,

Ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οἶμοι, κακοδαίμων! τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἔναυμάχουν;

Ἡ τᾶν σε κωκύνει ἂν ἐκέλευον μακρά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κατάβα, πανούργε· καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας

Ἡδὴ βασιλεύων εἶμι τῆσδ', οἳ πρῶτά με

Ἐδεῖ τραπέσθαι. Παιδίον, παῖ, ἡμὶ, παῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς

Ἐνήλαθ', ὅστις! εἰπέ μοι τουτὶ τί ἦν;

Ο παῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί ἐστίν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐκ ἐνεθυμήθης

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τὸ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὡς σφόδρα μ' ἔδαισε;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ Δία, μὴ μαίνοιά γε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν.

Καί τοι δάκνω γ' ἑμαυτόν· ἀλλ' ὁμως γελῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὡ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοθῆσαι τὸν γέλων,

Ὀρῶν λεοντήν ἐπὶ κροκωτῇ κειμένην.

Τίς ὁ νόστος; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυηλθέτην;

Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Κάναυμάχησας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ καταδύσαμέν γε ναῦς

Τῶν πολεμίων, ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Σφῶ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Απόλλω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Κᾶτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεῶς ἀναγεγνώσκοντί μοι

Τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἑμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος

Τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶει σφόδρα;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πόθος; πόσος τις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Σμυφὸς, ἠλίκος Μόλων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Γυναικός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐ δῆτ'.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

* Ἀλλὰ παιδός;

Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἀλλ' ἀνδρός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄτταταί!

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ξυνομένου Κλεισθέου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ σκώπτέ μ', ὦ δέλφ'. Οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς·

Τοιοῦτος ἡμέρος με διαλυμαίνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ποῖός τις, ὦ δελφίδιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐκ ἔχω φράσαι.

Ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἔρῳ.

Ἡδὴ ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνου;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἐτνου; βαβαιαῖξ! μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἀρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ τέρα φράσω;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Μὴ δῆτα περὶ ἔτνου γε· πάνυ γὰρ μανθίνω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τοιοῦτοσι τοίνυν με δαρδάπτει πόθος ἦ

Εὐριπίδου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κοῦδείς γέ μ' ἂν πείσειν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
Ελθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πότερον εἰς Ἄδου κάτω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ, νῆ Δέ', εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Τί βουλόμενος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δέομαι ποητοῦ δεξιῦ.

Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες, κακοί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῆ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον

Ἐτ' ἔστι λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα.

Οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Εἴτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,

Μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβῶν αὐτὸν μόνον,
 Λευ Σοφοκλέους ὃ τι ποεῖ κωδωνίσου.

Κἄλλως ὃ μὲν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὢν,
 Κἂν ξυναποδράναι δεῦρ' ἐπιχειρήσει μοι.
 Ο δ' εὐκολος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Αγαθὸν δὲ ποῦ 'στι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἀπολιπῶν μ' ἀποιχεται,
 Αγαθὸς ποητῆς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φύοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ποῖ γῆς ὃ τλήμων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ες μακάρων εὐωχίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ο δὲ Ξενοκλῆης;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐξόλοιτο, νῆ Δία.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πυθαγόγελος δέ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
 Ἐπιτριβομένου τὸν ὄμιον οὕτωςι σφόδρα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μεираκύλλια,
 Τραγωδίας ποιούντα πλεῖν ἢ μύρια,
 Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίων λαλίστερα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Επιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα,
 Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
 Ἀ φρούδα θᾶπτον, ἣν μόνον χορὸν λάβη,
 Ἀπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγωδίᾳ.
 Γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὖροις ἔτι,
 Ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πῶς γόνιμον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγγεται

Τοιοιτονί τι παρακεκινδυνευμένον
 « Αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, » ἢ « χρόνου πόδα, »
 Ἡ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὁμόσαι καθ' ἱερῶν,
 Γλώτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἡ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δειπνεῖν με δίδασκε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἀλλ', ὡνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
 Ἠλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
 Τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
 Ἐχρω τόθ', ἠνίκ' ἤλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
 Τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
 Πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
 Πόλεις, διαίτας, πανδοχευτρίας, ὅπου
 Κόρεις δλίγιστοι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἵεναι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ σὺ γε

Μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν
 Ὅπως τάχιστ' ἀφιεθῆμεθ' εἰς Ἄδου κáτω.

Καὶ μήτε Φερμῆν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσης.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;

Μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλλω καὶ Φραυρίου,

Κρεμάσαντι σαυτὸν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Παῦε, πνετηρὰν λέγεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἄλλ' ἐστὶν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,

Ἡ διὰ Φυείας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄρα κώνειον λέγεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Μάλιστα γε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ψυχρὰν γε καὶ δυσχείμερον.

Εὐθύς γὰρ ἀποπήγνυσι τάντικνήμια.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εἶτα τί;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Αναβάς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν,
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δρῶ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Αφιεμένην τὴν λαμπρὰν ἐντεύθεν θεῶ,
Κάπειτ', ἐπειδὴν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ποῖ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Κάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' ἀπολέσαιμι ἂν ἐγκεφάλου θρῖνῶ δύο.
Οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Τί δαί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἦνπερ σὺ τότε κατῆλθες.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἄλλ' ὁ πλοῦς πολὺς.

Εὐθύς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἤξεις πᾶν
Ἄβυσσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εἶτα πῶς περαιοθήσομαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῶϊ σ' ἀνήρ γέρον
Ναύτης διαίξει, δὴ δβολῶ μισθὸν λαβών.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

(Φεῦ!) Ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τῶ δὴ δβολῶ.
Πῶς ἠλθέτην κάκεῖτε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Θησεὺς ἤγαγε.

Μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
Δεινότατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μή μ' ἐκπληττε, μηδὲ δειμαίτου·
Οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Εἶτα βόρβορον πολὺν,

Καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
Εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
Ἡ παῖδα κινῶν τάργυριον ὑφέλετο,
Ἡ μητέρ' ἠέθησεν, ἢ πατρὸς γνάθου
Ἐπάταξεν, ἢ πίορκον ὄρκον ὤμοσεν,
Ἡ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τοὺς θεοὺς, ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι, καὶ
Τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τῆς Κινησίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Εντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισεν πνοή,
 Οφεί τε φῶς κάλλιστον, ὡςπερ ἐνθάδε,
 Καὶ μυρρινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
 Ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὔτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Οἱ μεμνημένοι,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ τὸν Δί', ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.
 Ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Οἱ σοὶ φροίσουσ' ἀπαξάπανθ', ὧν ἂν δέη.
 Οὔτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
 Ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
 Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ δελφέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ Δία, καὶ σὺ γε

Υγίαινε. Σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὔθις λάμβανε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πρὶν καὶ καταθέσθαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ ταχέως μέντοι πόινυ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Μὴ δῆθ', ἐκετεύω σ'· ἀλλὰ μίσθωταί τινα
 Τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐὰν δὲ μὴ εὔρω;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τότε μ' ἄγειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καλῶς λέγεις.

Καὶ γὰρ τιν' ἐκφέρουσι τουτοῦν νεκρόν.
 Οὗτος (σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθηηκότα),
 Ἀνθρώπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἄδου φέρειν;

ΝΕΚΡΟΣ.

Πόσ' ἄττα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ταυτί.

ΝΕΚΡΟΣ.

Δύο δραχμάς μισθὸν τελεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὰ Δι', ἀλλ' ἔλαττον.

ΝΕΚΡΟΣ.

Ἰπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμῶ τί σοι.

ΝΕΚΡΟΣ.

Εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγῃ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δάβ' ἐννέ' ὀβολούς.

ΝΕΚΡΟΣ.

Αναβιάην νῦν πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος! Οὐκ οἰμώζεται;

Εγὼ βαδισύμαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.

Χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΧΑΡΩΝ.

Ὡσπ! παραβαλοῦ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τουτὶ τί ἐστι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τοῦτο λίμνη, νῆ Δία,

Αὕτη 'στὶν ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὄρω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ τὸν Ποσειδῶ, κᾶστι γ' ὁ Χάρων οὔτοσί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Χαῖρ', ὦ Χάρων.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Χαῖρ', ὦ Χάρων.

Χαῖρ', ὦ Χαίρων.

ΧΑΡΩΝ.

Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
 Τίς ἐς τὸ Διήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
 ἢ 'ς Κερβερίου, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εγώ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ταχέως ἔμβαινε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ποῖ σήσεν δοχεῖς;

Ἐς κόρακας ὄντως;

ΧΑΡΩΝ.

Ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὐνεκα.

Εμβαινε δὴ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Παῖ, δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Δούλον οὐκ ἄγω,

Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρελῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Μὰ τὸν Δι', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμῶν.

ΧΑΡΩΝ.

Οὐκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην κύκλω;

Ποῦ δῆτ' ἀναμενώ;

ΧΑΡΩΝ.

Παρά τὸν Δυαίνου λίθον,

Ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μανθάνεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πάνυ μανθάνω.

Οἶμοι, κακοδαίμων! τῷ ξυνέτυχον ἐξωίν;

ΧΑΡΩΝ.

Κάθιζ' ἐπὶ κώπην. Εἴ τις ἔτι πλεῖ, σπευδέτω.

Οὔτος, τί ποιεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ο τι ποῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἦ

Ἰζω 'πὶ κώπην, οἵπερ ἐκέλευσάς με σύ;

ΧΑΡΩΝ.

Οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γαστρῶν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰδοῦ.

ΧΑΡΩΝ.

Οὔκουν προβαλεῖ τῷ χεῖρε κάκτενεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰδοῦ.

ΧΑΡΩΝ.

Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβίῃς

Ελάς προθύμως.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κᾶτα πῶς δυνήσομαι,

Απειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνος

Ων, εἴτ' ἐλαύνειν;

ΧΑΡΩΝ.

Ῥᾶστ'. Ακούσει γὰρ μέλη

Κάλλιστ', ἐπειδὴν ἐμβάλῃς ἄπαξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τίνων;

ΧΑΡΩΝ.

Βατράχων, κύκνων, Σαυμαστά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κατακέλευε δή.

ΧΑΡΩΝ.

Ὡὸπ ὄπ! ὠὸπ ὄπ!

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

Λιμναῖα κρηνῶν τέχνα,

Ξύναυλον ὕμνων βοᾶν

Φθεγξώμεθ', εὐγηρυν ἐμὰν ἀοιδὰν,

Κοᾶξ, κοᾶξ,

Ἦν ἀμφὶ Νυσήϊον

Διὸς Διόνυσον ἐν Λι-

μναισιν ἰαχήσαμεν,
 Ηνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος
 Τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι
 Χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
 Βρεκεκεκεῖ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εγὼ δ' γ' ἄλγειν ἄρχομαι
 Τὸν ὄρρον, ὦ κοᾶξ, κοᾶξ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Βρεκεκεκεῖ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Υμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Βρεκεκεκεῖ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοᾶξ κοᾶξ.

Οὐδὲν γὰρ ἔστ' ἄλλ' ἢ κοᾶξ κοᾶξ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράτ-
 των ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὐλυροὶ τε Μούσαι,

Καὶ κεροβότας Πᾶν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων.

Προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτᾶς Απόλλων,

Ενεκα δόνακος, δν ὑπολύριον

Ενυδρον ἐν λίμναις τρέφω.

Βρεκεκεκεῖ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω,
 Χῶ πρῶκτος ἰδίει πάλαι,
 Κᾶτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἔρεϊ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Βρεκεκεξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ', ὦ φιλωδὸν γένος,
 Παύσασθε.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Μᾶλλον μὲν οὔν

Φθεγξόμεσθ', εἰ δὴ ποτ' ἐ-
 ηλίοις ἐν ἀμέραισιν
 Ἠλάμεσθα διὰ κυπαίρου
 Καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
 Ἐν πολυκολύμβοισι μέλεσιν,
 Ἡ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον,
 Ἐνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
 Αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα
 Πομφολυγοπαφλάσμασιν.
 Βρεκεκεκεξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Δεινὰ τᾶρα πεισόμεσθα.

Δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
Εἰ διαβράγησομαι.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

Οἰμῶζετ'.

Οὐ γάρ μοι μέλει.

Ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθα γ',
Ὅποσον ἢ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
Χανθάνη, δι' ἡμέρας,
Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

Τούτω γάρ οὐ νικήσετε.

Οὐδὲ μὴν ἡμᾶς γε πάντως.

Οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἐμὲ
Οὐδέποτε κεκραίξομαι γάρ,
Κἂν με δεῖ, δι' ἡμέρας,
Ἐως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοᾶξ.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοᾶξ.

ΧΑΡΩΝ.

Ω παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.

Εκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εχε δὴ τῷ 'βολῶ.

Ο Ξανθίας! ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας!

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ιαῦ!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Βάδιζε δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Χαῖρ', ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί ἐστι τάνταυθί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Σκότος καὶ βόρβορος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,

Καὶ τοὺς ἐπιόρχους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Σὺ δ' οὔ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Ποσειδῶ, 'γῶ γε, καὶ νυνὶ γ' ὄρω.

Αγε δὴ, τί δρώμεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Προϊέναι βέλτιστα νῶν,

Ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὗ τὰ θηρία

Τὰ δειν' ἔφασχ' ἐκεῖνος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὡς οἰμώζεται!

Ηλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθεῖν ἐγώ,

Εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.

Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς.

Εγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,

Δαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ τὸν Δία, καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πού, πού 'στιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οπισθεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εξόπισθέ νυν ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἄλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πρόσθε νυν ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Καὶ μὴν ὄρω, νῆ τὸν Δία, θηρίον μέγα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Παῖόν τι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Δεινόν. Παντοδαπὸν γούν γέγμεται.

Ποτὲ μὲν γε βούς, νυνὶ δ' ὄρευς, ποτὲ δὲ γυνή
Ωραιοτάτη τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτήν ἴω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἄλλ' οὐκ ἔτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐμπουσα τοῖνυν ἔστι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πυρὶ γούν λάμπεται

Ἄπαν τὸ πρόσωπον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον
Σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ποῖ δ' ἐγώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἐν ᾧ σοι ξυμπότης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἀπολούμεθ', ὡ' ἄξ Ηράκλεις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐ μὴ καλεῖς μ',

ὦ ἄνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοῦνομα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Διόνυσε, τοίνυν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τοῦτ' ἔθ' ἤττον θατέρου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἰθ' ἤπερ ἔρχει. Δεῦρο, δεῦρ', ὧ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δ' ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Θάρρει πάντ' ἀγαθὰ πεπραγαμέν.

Ἐξεστί θ', ὡς περ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν

« Ἐκ κυμάτων γὰρ αὔθις αὔ γαλήν' ὄρω. »

Ἡμπουσα φρούδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δία κατόμοσαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καῦθις κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ Δι'.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ομοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νῆ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οἶμοι, τάλας! ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδῶν!

Οὐδὶ δὲ δείσας ὑπερπευρῆρασέ μου.

Οἶμοι! πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσε;

Τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;

Αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;

(Αὐλεῖ

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τις ἔνδον.)

Οὗτος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί ἐστιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ κατήκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τίνος;

Αὐλῶν πνοῆς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐγωγε, καὶ δάδων γ' ἐμὲ
 Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
 Ἀλλ' ἡρέμα πτήξαντες ἀχροασώμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰακχ', ὦ Ἰακχε.

Ἰακχ', ὦ Ἰακχε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ'· οἱ μεμυημένοι
 Ἐνταυθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραξε νῶν.
 Ἀδουσι γοῦν τὸν Ἰακχον, ἄνπερ Διαγόρας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κάμοι δοκοῦσιν. Ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
 Βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰακχ', ὦ πολυτιμῆτ' ἐν ἔδραις ἐνθάδε ναίων,
 Ἰακχ', ὦ Ἰακχε,
 Ἐλθέ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,
 Οσίους ἔς θιασώτας,
 Πολύκαρπον μὲν τινάσσω
 Περὶ κρατὶ σῶ βρῦνonta
 Στέφανον μῦρτων· θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
 Ποδὶ τὰν ἀκόλαστον

Φιλοπαίγμονα τιμᾶν,
 Χαρίτων πλείστον ἔχουσαν μέρος, ἀγνήν, ἑρᾶν
 Οσίοις μύσταις χορείαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ω πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
 Ως ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὔκουν ἀτρέμ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορῶδες λάθης;
 ΧΟΡΟΣ.

Ἐγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσσων,

Ἰαχ', ὦ Ἰαχχε,

Νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.

Φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·

Γόνυ πάλлетται γερόντων·

Ἀποσειόνται δὲ λύπας,

Χρονίους τ' ἐτών παλαίων ἐνιαυτούς,

Ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.

Σὺ δὲ, λαμπάδι φέγγων,

Προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἄλειον δάπεδον

Χοροποιὸν, μάκαρ, ἦθαν.

Εὐφημεῖν χρῆ, κάξιστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
 Οστις, ἄπειρος τοιδῶνδε λόγων, ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει,
 Ἡ γενναίων ὄργια Μουσῶν μῆτ' εἶδεν μῆτ' ἐχόρευσε,
 Μῆτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ ἐτελέσθη·
 Ἡ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει, μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποῦσιν·

Η στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μὴ δ' εὐκόλος ἐστὶ πολίταις,
 Ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ρεπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·

Η τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·

Η προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς· ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει

Ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὧν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,

Ἀσκώματα καὶ λίνια, καὶ πέτταν διαπέμπων εἰς Ἐπί-

δαυρον·

Η χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσῶν παρέχειν τινὰ

πειθεῖ·

Η κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίωσι χοροῖσιν ὑπάδων·

Η τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν, ρήτωρ ὧν, εἴτ' ἀποτρῶγει,

Κωμωδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου

Τούτοις αὐδῶ, καῦθις ἀπαυδῶ, καῦθις τὸ τρίτον μάλ'

ἀπαυδῶ,

Ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς. Ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπὴν

Καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἱ τῆδε πρέπουσιν ἑορτῆ·

Χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως

Ἐς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους

Δειμώνων, ἐγκρούων,

Κάπισκώπτων,

Καὶ παίζων καὶ χλευαίζων.

Ἡρίστηται δ' ἐξαρκούντως.

Ἀλλ' ἔμβα, χῶπως ἀρεῖς

Τὴν Σώτειραν γενναίως

Τῆ φωνῇ μολπαίζων,

Ἡ τὴν χάραν
 Σώζειν φῆσ' ἐς τὰς ὥρας,
 Κἂν Θωρυκίων μὴ βοῦλήται.

Ἄγε νυν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασιλείαν,
 Δήμητρα θεῶν, ἐπικοσμοῦντες, ζαθέαες μολπαῖς κελα-
 δεῖτε.

Δήμητερ, ἀγνῶν ὄργιων
 Ἀνασσα, συμπαραστάτει,
 Καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορὸν
 Καὶ μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
 Παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι,
 Καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
 πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καί,
 Τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
 Παίταντα καὶ σκώψαντα, νι-
 κήσαντα ταινιοῦσθαι
 Ἄγ' εἶα
 Νῦν καὶ τὸν ὠραῖον θεὸν
 Παρακαλεῖτε δεῦρο
 Ὠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
 Τῆσδε τῆς χορείας.
 Ἰαχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
 Ἠδιστον εὐρῶν, δεῦρο συνακολούθει
 Πρὸς τὴν θεὸν,
 Καὶ δεῖξον ὡς ἄνευ πόνου

ΙΙΓ.

15

Πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με·

Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι

Κάπ' εὐτελείᾳ τόντε σανδαλίσκον

Καὶ τὸ βράχος,

Κᾶξευρες ὥστ' ἄζημίους

Παίξειν τε καὶ χορεύειν.

Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με·

Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεираκίσκης

Νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,

Συμπαιστρίας,

Χιτωνίου παραβράγην-

τος τιθίου προκύψαν.

Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Εγὼ δ' αἰεὶ πῶς φιλακόλου-

θός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς

Παίξων χορεύειν βούλομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κᾶγωγε πρὸς.

ΧΟΡΟΣ.

Βούλεσθε δῆτα κοινῇ

Σκώψωμεν Ἀρχέδημον,

Ὅς, ἐπτέτης ὦν, οὐκ ἔφουσε φράτορας,

Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ

Ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,

Κᾶστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;
 Τὸν Κλεισθένην δ' ἀκούω
 Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
 Τύλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους
 Κἀκόπτει' ἐγκεκυφῶς,
 Κᾶκλαε, κἀκεκράγει
 Σεβῖνον, ὅστις ἔστιν ἀναφλύστιος.
 Καὶ Καλλίαν γε φασὶ
 Τούτον τὸν Ἴπποβίνου
 Κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐχοιτ' ἂν οὖν φράσαι κῆν,
 Πλούτων', ὅπου ἴθαίδ' οἰκεῖ;
 Ξένω γὰρ ἔσμεν, ἀρτίως ἀφειγμένοι.

ΧΟΡΟΣ.

Μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης,
 Μήδ' αὖθις ἐπανέρη με·
 Ἄλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφειγμένος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἴροί ἂν αὖθις, ὦ παῖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα,
 Ἄλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι;

ΧΟΡΟΣ.

Χωρεῖτε

Νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς,
 Ἀνθοφόρον ἀν' ἄλλος.
 Παίζοντες, οἷς μετουσία
 Θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
 Ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσι κόραις
 Εἶμι καὶ γυναίξιν,
 Οὐ παννυχίζουσι θεᾶ,
 Φέγγος ἱερὸν οἶσων.
 Χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους
 Λειμώνας ἀνθεμῶδεις,
 Τὸν ἡμέτερον τρόπον,
 Τὸν καλλιχοράτατον,
 Παίζοντες, δὴ ὄλβια
 Μοῖραι ξυνάγουσιν.
 Μόνοις γὰρ ἡμῶν ἤλιος
 Καὶ φέγγος ἰλαρόν ἐστιν,
 Ὅσοι μεμνήμεθ', εὐ-
 σεβῆ τε διήγομεν
 Τρόπον περὶ τοὺς ξένους
 Καὶ τοὺς ἰδιώτας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
 Πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσι οὐπιχοῦροι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ μὴ διατρίψεις· ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,

Καθ' Ηρακλῆα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λήμ' ἔχων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Παῖ, παῖ.

ΔΙΑΚΟΣ.

Τίς οὗτος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ηρακλῆς ὁ καρτερός.

ΔΙΑΚΟΣ.

Ω βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,
 Καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρῶτατε,
 Ὅς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
 Ἀπήξας ἄγχων, κάποδρᾶς ἄγχου λαβῶν,
 Ὀν ἐγὼ φύλαττον. Ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος
 Τοῖα Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα,
 Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἵματοσταγῆς
 Φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περιδρομοὶ κύνες,
 Εχιδνά θ' ἑκατογέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχνα σου
 Διασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται
 Ταρτησία μύραϊνα· τὼ νεφρῶ δέ σου
 Αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω
 Διασπάσσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
 Εφ' ἃς ἐγὼ ὀρμαῖον ὀρμήσω πόδα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὗτος, τί δέδρακας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εγκέχοδα. Κάλει θεόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ω καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ,
 Πρὶν τινά σ' ἰδεῖν ἄλλότριον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' ὦρακιῶ.

Ἄλλ' οἷσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἰδου λαβέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πρόσθου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ποῦ 'στιν; Ω χρυσοῖ θεοί,

Ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δείσασα γὰρ

Ἐς τὴν κόττω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ω δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐγώ;

Πῶς δειλὸς, ὅστις σπογγιάν ἤτησά σε;

Οὔκουν ἕτερός γ' αὐτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.

Αλλὰ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κατέχειτ' ἄν ὀσφραϊνόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
Εγὼ δ' ἀνέστην, καὶ πρὸς ἔτ' ἀπεψησάμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οἶμαι, νῆ Δία.

Σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν φόφον τῶν ῥημάτων,
Καὶ τὰς ἀπειλάς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ, μὰ Δε', οὐδ' ἐφρόντισα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθι νυν, ἐπειδὴ λημματίας κἀνδρείος εἶ,
Σὺ μὲν γενοῦ ἴγῳ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβῶν
Καὶ τὴν λεοντήν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
Εγὼ δ' ἔσομαι σοι σκευηφόρος ἐν τῷ μέρει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
Καὶ βλέψον ἐς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
Εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σέ τὸ λῆμ' ἔχων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὰ Δε', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
Φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

Ω φίλαθ', ἤκεις, Ἡράκλεις; δεῦρ' εἰσιθε.
 Ἡ γὰρ θεός, σ' ὡς ἐπέθεθ' ἤκοντ', εὐθέως
 Ἐπεττεν ἄρτους, ἤψε κατερυκτῶν χύτρας
 Ἐτνους δὺ' ἢ τρεῖς, βούν ἀπηνθράκιζ' ἄλον,
 Πλακούντας ὤπτα, κολλάβους. Δεῦρ' εἰσιθε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Κάλλιστ', ἐπαινῶ.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

Μὰ τὸν Απόλλω, οὐ μὴ σ' ἐγὼ
 Περίφομαι ἀπελθόντ'. ἐπεὶ τοι καὶ κρέα
 Ἀνέβραττεν ὀρνίθια, καὶ τραγήματα
 Ἐφρυγε, κᾶνον ἀνεκεράννου γλυκύτατον.
 Ἄλλ' εἰσὶθ' ἄμ' ἐμοί.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πάνυ καλῶς.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

Δηρεῖς ἔχων.

Οὐ γάρ σ' ἀφήσω. Καὶ γὰρ ἀλλητρὶς γέ σοι
 Ἡδὴ 'νδον ἔσθ' ὠραιοτάτη, κώρχηστρίδες
 Ἐτεραι δὺ' ἢ τρεῖς,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

Ἡβυλλῖῶσαι, κᾶρτι παρατετιμέναι.

Ἄλλ' εἰσὶθ', ὡς δ' μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχῃ
 Ἡμελλ' ἀφαιρεῖν, γῆ τράπεζ' εἰσήρητο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἴθι νυν, φράσον πρῶτιστα ταῖς ὄρχηστρίσι,
 Ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
 Ο παῖς, ἀκολουθεῖ δεῦρο τὰ σκευὴ φέρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐπίσχες, οὔτος. Οὐ τί που σπουδὴν ποεῖς,
 Οτὴ σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
 Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
 Ἄλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
 Ἄ' δῶκας αὐτός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποῶ.

Κατάθου τὸ δέρμα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι

Καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ποίωις θεοῖς;

Τὸ δὲ προσδοκῆσαι σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενόν,
 Ὡς, δοῦλος ὢν καὶ θνητός, Ἀλκμήνης ἔσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Αμέλει, καλῶς ἔχ' αὐτ'. Ἴσως γάρ τοί ποτε
 Ἐμεῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶ
 Νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας, καὶ
 Πολλὰ περιπεπλευκότος,
 Μετακυλινθεῖν αὐτὸν ἀεὶ
 Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον,
 Μᾶλλον ἢ γεγραμμένην
 Εἰκὸν' ἐστάναι, λαβόνθ' ἐν
 Σχήμα· τὸ δὲ μεταστρέφασθαι
 Πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
 Δεξιῦ πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶ,
 Καὶ φύσει θηραμένους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐ γὰρ ἄν γέλοιον ᾔην, εἰ
 Ξανθίας μὲν, δούλος ὢν, ἐν
 Στρώμασιν Μιλησίοις
 Ανατετραμμένος, κυνῶν ὀρ-
 χηστρίδ', εἴτ' ἤτησεν ἀμίδ', ἐ-
 γὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
 Τοῦ ῥεβίνθου ὄδραττόμην· οὗ-
 τος δ', ἄτ' ὢν αὐτὸς πανούργος,
 Εἶδε, κατ' ἐκ τῆς γναίθου

Πῦξ πατάξας μου ἔξικοψε
 Τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ'. Ο πανοῦργος οὔτοσί,
 Ος, ἐς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθὼν ποτε,
 Ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ β.

Νῆ Δία,

Ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτά.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Κακὸν ἤχει τινί.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἶχουσιν
 Ἀν' ἡμιβολιαῖα,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Δώσει τις δίκην.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

Καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλὰ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ληρεῖς, ὦ γυναί,

Κοῦκ οἶσθ' ὃ τι λέγεις.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

Οὐμενοῦν με προσεδόκας,

Οτιῆ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνώναί σ' ἔτι.
 Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἰρηκά πω

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ β.

Μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλας,
 Ον οὔτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθαι.
 Κάπειτ', ἐπειδὴ τὰργύριον ἐπραττόμην,
 Ἐβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ, κάμυκάτό γε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τούτου πάνυ τούργον· οὔτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ β.

Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπάτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

Νῆ Δία, τάλαινα.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ β.

Νῶ δὲ δείσασαί γε πῶ

Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθύς ἀνεπηδήσαμεν.

Ὁ δ' ᾄχετ' ἐξάξας γε, τοὺς ψιάθους λαβοῦν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Καὶ τοῦτο τούτου τούργον. Ἀλλ' ἐχρῆν τί δρᾶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

Ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ β.

Σὺ δ' ἔμοργ', εἴανπερ ἐπιτύχης, Ὑπέρβολον,

Ἴν' αὐτὸν ἐπιτρέψωμεν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

ὦ μιὰρὰ φάρυγξ,

ὦς ἡδέως ἂν σου λίβω τοὺς γομφίους

Κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ β.

Εγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοίμι σε.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ α.

Εγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἄν ἐκτέμοίμι σου,
Δρέπανον λαβοῦσ', ὧ τὰς χόλικας κατέσπασας.

Ἄλλ' εἴμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον

Ἐκπηνιῖται ταῦτα προσκαλούμενος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλέ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν παῦε, παῦε τοῦ λόγου

Οὐκ ἄν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μηδαμῶς,

Ω Ξανθίδιον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Καὶ πῶς ἄν Ἀλκμήνης ἐγὼ

Υἱὸς γενοίμην, δούλος ἅμα καὶ θνητὸς ἄν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς.

Κἄν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἄν ἀντεῖποιμί σοι.

Ἄλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,

Πρόβριζος αὐτὸς, ἢ γυνή, τὰ παιδία,

Κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Δέχομαι τὸν ὄρκον, καὶ πὶ τούτοις λαμβάνω.

ΧΟΡΟΣ.

Νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ
 Τὴν στολὴν εἰληφας, ἤνπερ
 Εἶχες ἐξ ἀρχῆς, πάλιν,
 Ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ,
 Καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινόν,
 Τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
 Ὡπερ εἰκάζεις σεαυτόν·
 Εἰ δὲ παραληρῶν ἀλώσει,
 Καὶ βαλεῖς τι μαλθακόν,
 Αὖθις αἶρεσθαί σ' ἀνάγκη
 Τίς πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ κακῶς, ὦ ἄνδρες, παραινεῖτ'
 Ἀλλὰ καὶ τὸς τυγχάνω ταῦτ'
 Ἄρτι συννοούμενος.
 Ὅτι μὲν οὖν, ἦν χρηστὸν ἢ τι,
 Ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πει-
 ράσεται μ', εὖ οἶδ' ὅτι·
 Ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω
 Ἐμαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
 Καὶ βλέποντ' ὀρέγανον.
 Δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω.

Τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.

ΑΙΑΚΟΣ.

Ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,

Ἴνα δῶ δόκην· ἀνύετον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἢκει τῷ κακόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐκ ἐς κόρακας; Μὴ πρόσσιτον.

ΑΙΑΚΟΣ.

Εἶεν, καὶ μάχει;

Ο Δετύλας, χά Σκεβλύας, χά Παρδόκας,

Χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτωῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εἴτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; τύπτειν τουτονὶ,

Κλέπτοντα πρὸς τάλλῳτρια;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Μὴ ἀλλ' ὑπερφυᾶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινὰ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Καὶ μὴν, νῆ Δία,

Εἰ πάποτ' ἤλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,

Ἢ κλειψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

Καὶ σοι ποήσω πρᾶγμα γενναῖον πάγυ

Βασάνιζε γὰρ τὸν παιῖδα τουτονὶ λαβὼν,

Κἄν ποτέ μ' ἔλης ἀδικούωντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.

ΔΙΑΚΟΣ.

Καὶ πῶς βασανίζω;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
 Δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστηγῶν, δέρων,
 Στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγγύων,
 Πλίνθους ἐπιτιθεῖς, πάντα τᾶλλα, πλὴν κρίσας
 Μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητεῖω νέω.

ΔΙΑΚΟΣ.

Δίκαιος ὁ λόγος κἄν τι πηράσω γέ σοι
 Τὸν παῖδα τύπτων, τάργυριόν σοι καίσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Μὴ δῆτ' ἔμογ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγόν.

ΔΙΑΚΟΣ.

Αὐτοῦ μὲν οὔν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγη.
 Κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χαῖπῳς ἐρεῖς
 Ἐνταῦθά μηδὲν ψεύδος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἀγορεύω τινί

Ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μὴ,
 Αὐτὸς σεαυτὸν αἰτεῖ.

ΔΙΑΚΟΣ.

Λέγεις δὲ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αθάνατος εἶναι φημι Διόνυσος Διός,
Τούτον δὲ δούλον.

ΑΙΑΚΟΣ.

Ταύτ' ἀκούεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φήμ' ἐγώ·

Καὶ πολὺ γε μᾶλλον ἔστι μαστιγωτός·
Εἴπερ θεὸς γὰρ ἔστιν, οὐκ αἰσθήσεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δήτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῆς εἶναι θεός,
Οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Δίκαιος ὁ λόγος· χυπότερον ἐν νῶν ἴδης
Κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
Τυπτόμενον, εἶναι τούτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

ΑΙΑΚΟΣ.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἴ σὺ γεννάδας ἀντήρ·
Χωραίς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. Αποδύσαθε δὴ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πῶς οὖν βασανιεῖς νῶ δικάϊως;

ΑΙΑΚΟΣ.

Ραδίως·

Πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐκάτερον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Καλῶς λέγεις.

Ἰδοῦ, σκόπει νυν, ἦν μ' ὑποκινήσαντ' ἰδῆς.

ΑΙΑΚΟΣ.

Ἡδὴ 'πάταξά σ'.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ, μὰ Δι'.

ΑΙΑΚΟΣ.

Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Ἀλλ' εἴμ' ἐπὶ τονδί, καὶ πατάξω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πηνίκα;

ΑΙΑΚΟΣ.

Καὶ δὴ 'πάταξα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κᾶτα πῶς οὐκ ἑπτάρων;

ΑΙΑΚΟΣ.

Οὐκ οἶδα· τουδί δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐκουν ἀνύτεις; Ἰατταταί!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δ' ἰατταταί;

Μῶν ὠδυνίθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐ, μὰ Δι'· ἀλλ' ἐφρόντισα,

Οπόθ' Ηράκλεια τάν Διομείους γίγνεται.

ΔΙΑΚΟΣ.

Ανθρωπος ιερός. Δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ιού, ιού!

ΔΙΑΚΟΣ.

Τί ἐστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰππέας ὄρα.

ΔΙΑΚΟΣ.

Τί δῆτα κλάεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κρομμύων δσφραϊνομαι.

ΔΙΑΚΟΣ.

Ἐπεὶ προτιμᾶς γ' οὐδέν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐδέν μοι μέλει.

ΔΙΑΚΟΣ.

Βαδιστέον τᾶρ' ἐστὶν ἐπὶ τουδί πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οἴμοι!

ΔΙΑΚΟΣ.

Τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τὴν ἄκανθαν ἔξελε.

ΔΙΑΚΟΣ.

Τί τὸ πρόγμα τοῦτ'; δεῦρο πάλιν βαδιστόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἀπολλόν, ὃς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἠλγησεν. Οὐκ ἤκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ

Ἰαμβόν Ἰππώνακτος ἀνεμνησκόμεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Οὐδὲν ποεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.

ΔΙΑΚΟΣ.

Μὰ τὸν Δι', ἀλλ' ἤδη παίρχει τὴν γαστέρα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πόσειδον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἠλγησέ τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὅς Ἀγαίου πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις

Ἄλδς ἐν βένθεσιν.

ΔΙΑΚΟΣ.

Οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί ποι μαθεῖν,

Ὅπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. Ἀλλ' εἴσιτον

Ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γινώσκειται,

Χῆ Περόφατθ', αἶτ' ὄντε κάκείνω θεῷ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ορθῶς λέγεις ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
Πρότερον ποῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Μούσα, χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν αἰοιδᾶς
ἡμᾶς,

Τὸν πολὺν ὄψομένη λαδὼν ὄχλον, οὗ σοφίαι

Μυρίαί κείθηνται,

Φιλοτιμότεραι Κλεοφώντος, ἐφ' οὗδ' ἡ χεῖρασιν ἀμφιλάλοις

Δεινὸν ἐπιβρέμεται

Θρηκία χελιδῶν,

Ἐπὶ βάρβαρον ἐξομένη πέταλον

Καλαδεῖ δ' ἐπὶ κλαυτοῦν ἀηδόνιον νόμον ὡς ἀπολεῖται,

Κἂν ἴσαι γέγονται.

Τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει

Ἐμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. Πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ

Ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κάφελεῖν τὰ δαίματα.

Κεῖ τις ἡμαρτε σφαλεῖς τι Φρυγίχου παλαισμάσιν,

Ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε,

Αἰτίαν ἐκθεῖσι, λύσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας.

Ἐἴτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει

Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἐστὶ, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν,

Καὶ Πλαταιαῖς εὐθύς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότης.

Κοῦδ' ἐταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,

Ἄλλ' ἐπαινώ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδραῖσατε.

Πρὸς δὲ, τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἱ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,
 Χοῖ πατέρες, ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
 Τὴν μίαν ταύτην παρῆναι ἔμφορον αἰτουμένοις.
 Ἀλλὰ, τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὧ σοφώτατοι φύσει,
 Πάντας ἀνθρώπους ἔχοντες ξυγγενεῖς κησώμεθα,
 Κάπιτίμους καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυναυμαχῆ.
 Εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κάποσεμνουμέθα
 Τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμαίων ἐν ἀγκοίλαις,
 Ὑστέρω χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
 Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος ἢ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰ-
 μώξεται,
 (Ὁ πολὺν οὐδ' ὁ πύθης οὗτος, ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
 Κλεγγῆς ὁ μικρὸς,
 Ὁ πονηρότατος βαλανεὺς ὅπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου
 Ψευδολέτρου κονίας
 Καὶ Κιμωλίας γῆς,
 Χρόνον ἐνδιατρίψει ἰδὼν δὲ ταῖδ', οὐκ
 Εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μὴ ποτε κάποδυθῆ μεθύων, ἄ-
 νευ ξύλου βαδίζων.
 Πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναί
 Ταῦτόν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλοὺς τε κάγαθοὺς,
 Ἐς τε τὰρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσίου.
 Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὔσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
 Ἀλλὰ καλλίστοις ἀπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
 Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπτῆσι, καὶ κεκωδωτισμένοις

Ἐν τε τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς βαρβάροις ἀπανταχοῦ,
 Χρῶμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίους
 Χθές τε καὶ πρόην κοπέῃσι τῷ κακίῳ κόμματι.
 Τῶν πολιτῶν θ' οὐς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
 Ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους καὶ καλοὺς τε κάγαθούς,
 Καὶ τραπέντας ἐν παλαιστραῖς καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,
 Προυτελοῦμεν τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξήνοις καὶ πυρρῆαις,
 Καὶ πονηροῖς καὶ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρῶμεθα,
 Ὑστατοῖς ἀφειγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
 Οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκὴ βραδίως ἐχρήσατ' ἄν.
 Ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
 Ἐρήσθε τοῖς χρηστοῖσιν αἴθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
 Ἰύλογον κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου,
 Ἴν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκίσητε.

ΑΙΑΚΟΣ.

Ἡ τὸν Δία τὸν Σωτήρα, γεννάδας ἀνὴρ
 Οὐδισπότης σου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
 Οσοῖς γε πίνειν οἶδε καὶ βίνειν μόνον;

ΑΙΑΚΟΣ.

Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ὄντικρυς,
 Ὅτι, δοῦλος ὢν, ἔφρασκες εἶναι δεσπότης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ὡμῶς μὲντ' ἄν.

ΑΙΑΚΟΣ.

Τούτο μέντοι δουλικόν

Εὐθύς πεπότηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποδῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Χαίρεις, ἱκετεύω;

ΑΙΑΚΟΣ.

Μὴ ἀλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ,

Ὅταν καταράσωμαι λίθρα τῷ δεσπότη.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δέ, τονθορύζων, ἤνικ' ἄν, πληγὰς λαβῶν.

Πολλὰς, ἀπίης θύραζε;

ΑΙΑΚΟΣ.

Καὶ τοῦθ' ἤδομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δέ πολλά πράττων;

ΑΙΑΚΟΣ.

Ὡς, μὰ Δί, οὐδὲν οἶδ' ἐγὼ

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ὁμόγνι Ζεῦ! καὶ παρακούων δεσποτῶν

Ἄττ' ἄν λαλώσι;

ΑΙΑΚΟΣ.

Μὴ ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δέ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;

Εγώ;

Μὰ Δι', ἀλλ', ὅταν δρῶ τοῦτο, κάκμιαινομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ω Φοῖβ' Απόλλων, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξίαν,
Καὶ δὸς κύσαι, καὶ τὸς κύσον, κάμοι φράσον,
Ἡρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἔστιν ὁμομαστογίας,
Τίς οὔτος οὖνδον ἔστι θόρυβος, χη' βοή
Χῶ λοιδορησμός.

ΑΙΑΚΟΣ.

Αἰσχύλου κούρηπίδου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Α!

ΑΙΑΚΟΣ.

Πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεινῆται, μέγα,
Ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλή πᾶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἐκ τοῦ;

ΑΙΑΚΟΣ.

Νόμος τις ἐνθρόδ' ἔστι κείμενος
Ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὅπως αἰ μεγάλαι καὶ δεξιαί,
Τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
Σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν,
Θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς,

Μανθάνω.

ΔΙΑΚΟΣ.

Εως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
Ἐτέρως τις αὐτοῦ τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δῆτα τουτὶ τεθορύθηκεν Αἰσχύλον;

ΔΙΑΚΟΣ.

Ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγωδικὸν θρόνον,
Ὡς ὦν κράτιστος τὴν τέχνην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νυνὶ δὲ τίς;

ΔΙΑΚΟΣ.

Ὅτε δὴ κατήλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
Τοῖς λωποδύταισι καὶ βαλαντητόμοις,
Καὶ τοῖσι πατραλοῖαισι καὶ τοιχωρύχοις,
Ὅπερ ἔστ' ἐν Ἄδου πλῆθος οἱ δ' ἀκροῶμενοι
Τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν,
Ἵπερ ἐμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον.
Κᾶπειτ' ἐπαρθεῖς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
Ἰν' Αἰσχύλος καθῆστο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Κοῦκ ἐβάλλετο;

ΔΙΑΚΟΣ.

Μὰ Δι', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποεῖν,

Οπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ο τῶν πανούργων.

ΑΙΑΚΟΣ.

Νῆ Δι', οὐράνιον γ' ἔσσο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;

ΑΙΑΚΟΣ.

Ολίγον τὸ χρηστόν ἐστίν, ὥσπερ ἐνθάδε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δ' ἦθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;

ΑΙΑΚΟΣ.

Αἰώνια ποιεῖν αὐτῆκα μάλα, καὶ κρίσειν

Κάλυγρον αὐτῶν τῆς τέχνης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Κᾶππειτα, πῶς

Οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;

ΑΙΑΚΟΣ.

Μὰ Δι', οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,

Ὅτε δὴ κατήλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,

Κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.

Νυνὶ δ' ἐμελλεν, ὡς ἔφη Κλειοδημίδης,

Ἐφεδρᾶς καθεδεῖσθαι, κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῆ,

Ἐξεν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης

Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐρεπίδην.

Τί χρήμ' ἄρ' ἔσται;

ΔΙΑΚΟΣ.

Νῆ Δε', δλέγον ὑστερον

Κάνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.

Καὶ γὰρ ταλάντω μουσικῆ σταθμῆσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Τί δέ; μειαγογήσουσι τὴν τραγωδίαν;

ΔΙΑΚΟΣ.

Καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν,

Καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλεθεύσουσι γε,

Καὶ διαμέτρους, καὶ σφήνας. Ο γὰρ Εὐριπίδης

Κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγωδίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Δισχύλον φέρειν.

ΔΙΑΚΟΣ.

Ἐβλεψε γοῦν ταυρηθὸν ἐγκύρας κάτω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Κρνεὶ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

ΔΙΑΚΟΣ.

Τοῦτ' ἦν δύσκολον.

Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὐρισκέτην

Οὔτε γὰρ Ἀθηναῖοισι συνέβαιν' Δισχύλος,

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.

ΑΙΑΚΟΣ.

Διήρὸν τε τ' ἄλλ' ἠγάετο τοῦ γινῶναι πέρι
 Φύσεις ποητῶν. Εἶτα τῷ σὺ δεσπότη
 Επέτρεψαν, ὅτι τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
 Ἀλλ' εἰσῶμεν ὡς, ὅταν γ' οἱ δεσπότη
 Εσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἐνδόθεν ἔξει,
 Ἡνίκ' ἂν δ' ἐύλαλόν περ ἴδη θήγοντος ὀδόντας
 Ἀντιτέχνου. Τότε δὴ μανίας ὑπὸ δειψῆς

Ομματα στροβήσεται.

Ἔσται δ' ὑφελόφων τε λόγων κορυθαίολα νεύκη,
 Σχινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
 Φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς

Ρήμαθ' ἵπποβάμονα.

Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιάς λασιαύχενα χαίταν,
 Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἦσει
 Ρήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν

Γηγενεῖ φυσήματι.

Ἐνθεν δὴ στοματοουργὸς, ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη
 Γλώσσ' ἀνελισσομένη φθονεροῦς κινούσα χαλκίους,
 Ρήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει.

Πνευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου μὴ νουθέτει.

Κρείττων γὰρ εἶναι φημι τούτου τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε, τί σγῆς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἐκάστοτε

Ἐν ταῖς τραγωδίασιν ἑτερατεύετο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐγὼ δα τούτον καὶ θέσκεμμαι πάλαι,

Ἀνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδέστομον,

Ἐχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα

Ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

ΑἲΣΧΥΔΟΣ.

Ἀληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;

Σὺ δὴ με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδῃ,

Καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ βακιοσυρραπτάδῃ;

Ἄλλ' οὐ τι χαίρων αὐτ' ἔρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Παῦ', Αἰσχύλε,

Καὶ μὴ πρὸς ὄργην σπλαγγνα θερμῆνης κότω.

ΑἲΣΧΥΔΟΣ.

Οὐ δῆτα, πρὶν γ' ἂν τούτον ἀποφῆνω σαφῶς

Τὸν χωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασύνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἀρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
 Τυφῶς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ὡ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονωδίας,
 Γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐπίσχες, οὔτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
 Ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
 Ἀπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς,
 Ἴνα μὴ, κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
 Θεῶν ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον.
 Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως
 Ἐλεγχ', ἐλέγχου. Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις
 Ἀνδρας ποητῆς, ὥσπερ ἄρτοπάλιδας.
 Σὺ δ' εὐθύς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεῖς, βοᾷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοῦκ ἀναδύομαι,
 Δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τοῦτω δοκεῖ,
 Τᾶπη, τὰ μέλη, τὰ κεύρα τῆς τραγωδίας,
 Καί, νῆ Δία, τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
 Καὶ τὸν Μελέαγρον, κᾶτι μάλα τὸν Τήλεφον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Σὺ δὲ δὴ τί βουλαίει ποεῖν; λέγ', Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Εβουλόμην μὲν οἶα ἐρίζειν ἐνθάδε·

Οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ ἔσται ἀγὼν κῆν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δαί;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ὅτι ἡ πόησις οὐχὶ συντέθηκέ μοι·

Τούτῳ δὲ συντέθηκεν, ὥσθ' ἔξει λέγειν·

Ὁμοῦ δ', ἐπειδὴ σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή·

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἴθι κνν λιβανωτὸν δεῦρὸ τις καὶ πῦρ δότω,

Ὅπως ἂν εὐξώμαι, πρὸ τῶν σοφισμάτων,

Ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·

Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.

ΧΟΡΟΣ.

Ω Διὸς ἐννέα παρθένοι ἀγναί,

Μούσαι, λεπτολόγους ξυνετάς φρένας αἰ καθαροῦτε

Ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν δξυμερίμοις

Ἐλθῶσι στρεβλοῖσι πελαίεμασιν ἀντιλογούντες,

Ἐλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν

Δεινοτάτοιον στομάτοιον πορίσασθαι

Ρήματα καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.

Ἢν γὰρ ἀγὼν σοφίας

Ὅδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐχεσθε δὴ καὶ σφῶ τι, πρὶν τᾶπη λέγειν.

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Δήμητερ, ἡ Θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,

Εἶναί με τῶν σδν ἄξιον μυστηρίων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Επίθεε λαβῶν δὴ καὶ σὺ λεθαινωτόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καλῶς.

Ἐτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὐχομαι θεοῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰδιοί τινές σοι, κόμμα κακόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ μάλα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθι νῦν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἰθῆρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφειξ,

Καὶ ξύνετι, καὶ μυκτῆρες σφραγαντήριοι.

Ορθῶς μ' ἔλεγχεν, ὅν ἂν ἄπτωμαι λόγων.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν

Παρὰ σοφοῖν ἀνδρῶν ἀκούσαι τίνος λόγου

Ἐμμέλειαν ἔπιτε δαίαν ὁδόν.

Γλώσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται
 Λήμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν,
 Οὐδ' ἀκνήτοι φρένες.
 Προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
 Τὸν μὲν ἀστεϊὸν τι λέξαι
 Καὶ κατερῆρημένον·
 Τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοισ
 Τοῖς λόγοισιν
 Ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολ-
 λὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' ὡς τάχιστα χρή λέγειν οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον
 Ἀστεία, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ μὴν ἑμαυτὸν μὲν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
 Ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω τούτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
 Ὡς ἦν ἀλαζῶν καὶ φέναξ, οἷοις τε τοὺς θεατὰς
 Ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυγίῃ τραφέντας.
 Πρῶτιστα μὲν γὰρ ἓνα γέ τινα καθίσεν ἐγκαλύψας,
 Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεκνύς,
 Πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ τὸν Δε', οὐ δὴθ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὀρμαθοὺς ἄν

Μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν οἱ δ' ἐσέγων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σωπῇ, καὶ με τσῦτ' ἔτερεπεν
Οὐχ ἤττον, ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἡλιθίος γὰρ ἦσθα,

Σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κάμαυτῷ δοκῶ. Τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Υπ' ἀλαζονείας, ἐν ὁ θεατῆς προσδοκῶν καθοῖτο
Οπόθ' ἢ Νισῆθι φθέγξαιτο δὴ τὸ δρᾶμα δ' ἂν δάξει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ω παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφανακιζόμεν ὑπ' αὐτοῦ!
Τί σκορδινᾶ καὶ δυσφορεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οτι αὐτὸν ἐξελέγχω.

Κᾶπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσει, καὶ τὸ δρᾶμα
Ἡδῆ μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
Οφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δεῖν' ἄττα μορμοροῦπά,
Ἀγνώτα τοῖς θεωμένοις.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Οἴμοι, τάλαις!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Σιώπα.

Σαφές δ' ἄν εἶπεν οὐδὲ ἐν,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ πρὶε τοὺς ὀδόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάρρους, ἢ π' ἀσπίδων ἐπόντας;
Γρυπαίτους χαλκηλαίτους, καὶ ῥήμαθ' ἵπποκρημνα,
Ἀ ξυμβαλεῖν οὐ βράδι' ἦν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

• Νῆ τοὺς θεοὺς, ἔγωγ' οὖν

Ἡδὴ ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς δηγρύπτησα,
Τὸν ξουθὸν ἵππαλεκτρύνα ζητῶν, τίς ἐστὶν ὄρνις.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν, ὧ' μαθίστατ', ἐνεγέγραπτο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ὤμην Ερυξεν εἶναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εἴτ' ἐν τραγωδίαις ἐχρῆν κάλεκτρύνα ποῆσαι;

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Σὺ δ', ὧ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἄττ' ἐποιεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐχ ἵππαλεκτρύνας, μὰ Δι', οὐδὲ τραγελάφους, ἄπερσιν.
Ἀν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γροίφουσιν.
Ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τὸ πρῶτον εὐθύς
Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἱπαχθῶν,

Ισχυαίνα μὲν πρῶτιστον αὐτήν, καὶ τὸ βῆρος ἀφεῖλον
 Ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
 Χυλὸν διδοὺς στρωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
 Εἶτ' ἀνέτρεφον μονωδίαις, Κηφισοφώντα μεγνύς·
 Εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσῶν ἔφυρον·
 Ἀλλ' οὐξῶν πρῶτιστα μὲν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθύς
 Τοῦ δράματος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νῆ Δί', ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐπειτ' ἀπὸ τῶν πρῶτων ἐπῶν, οὐδὲν παρήκ' ἂν ἀργόν·
 Ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χῶ δούλος οὐδὲν ἦττον,
 Χῶ δεσπότης, χῆ παρθένος, χῆ γραῦς ἂν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Εἶτα δῆτα

Οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μὰ τὸν Ἀπόλλω·

Δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἔδρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τοῦτο μὲν ἕασον, ὦ ταί·ν.

Οὐ σοι γὰρ ἐστὶ περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐπειτα τουτουσί λαλεῖν ἐδίδαξα,

Φημι κάγώ.

Ὡς, πρὶν διδάξαι γ', ὠφελος μέσος διαβράχῃναι!

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Λεπτῶν τε κανόνων ἐσθλαῖς, ἐπὶν τε γυναισμούς,
 Νοεῖν, ὄρεῖν, ξυνέναι, στρέφειν, ἐρεῖν, τεχνάζειν,
 Κάχ' ὑποτοπίσθαι, περινοεῖν ἅπαντα,

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Φημι κάγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οἰκέα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χροῖμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
 Εξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὔτοι,
 Ηλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην. Ἄλλ' οὐκ ἐκομπολάκουσ,
 Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
 Κύκλους ποῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
 Γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κάμου γ' ἑκατέρου μαθηταῖς.
 Τουτουμενὶ Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάγνης,
 Σαλπυγγολογχυπηναῖδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται
 Οὐμὸς δὲ Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομφός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
 Ὄς, ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῆ,
 Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χίος, ἀλλὰ Κεῖος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τοιαῦτα μέγτοι ἔγὼ φρονεῖν

Τούτοιςιν εἰσηγησάμην,
 Λογισμὸν ἐνθεῖς τῇ τέχνῃ
 Καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
 Ἀπαντα, καὶ διειδένααι
 Τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
 Οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ,
 Κἀνασκοπεῖν, « Πῶς τοῦτ' ἔχει;
 « Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε; »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τοὺς θεοὺς, νῦν γούν Αθη-
 ναίων ἅπας τις εἰσιῶν
 Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
 Ζητεῖτε· « Ποῦ ἔστιν ἡ χύτρα;
 « Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
 « Τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον
 « Τὸ περυσινὸν τέθηχέ μοι
 « Ποῦ τὸ σκόροdon τὸ χθεσινόν;
 « Τίς τῆς ἐλάας παρῆτραγεν; »
 Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
 Κεχρηνότες Μαμμάκυθοι,
 Μελητιδαὶ καθήντο.

ΧΟΡΟΣ.

Ταῦτα μὴν λέυσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
 Σὺ δὲ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
 Μῆ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας

Εκτός οἷσι τῶν ἐλαῶν
 Δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
 Ἀλλ' ὅπως, ὦ γενναῖα,
 Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
 Ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
 Χρώμενος τοῖς ἰστίοις,
 Εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
 Καὶ φυλάξεις,
 Ἡνίκα ἂν τὸ πνεῦμα λείον
 Καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.

Ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ,
 Καὶ κοσμήσας τραγικὸν λήρον, θαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Θυμούμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καὶ μου τὰ σπλάγγν' ἀγα-
 νακτεῖ,
 Εἰ πρὸς τοῦτον δαῖ μ' ἀντιλέγειν ἵνα μὴ φάσκη δ' ἀπο-
 ρεῖν με,
 Ἀπόκριναί μοι, τίνος οὐνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποη-
 τήν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Δεισιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποοῦμεν
 Τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεπόνηκας,
 Ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,

Τί παθεῖν φήσεις ἄξιός εἶναι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τεθνήσκει. Μὴ τοῦτον ἐρώτα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Σκέψαι τοίνυν, οἷους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,

Εἰ γενναίους καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασεπολίτας,
Μηδ' ἀγοραίους, μηδὲ κοβαίλους, ὅσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους

Ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,

Καὶ πῆληκας, καὶ κνημίδας, καὶ θυμούς ἐπταβοείους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ δὴ χωρεῖ τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν κρανοποιῶν αὐτὸν ἐπιτρέψει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχίλει, λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυρόμενος χαλέπαινε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Δρᾶμα ποήσας Ἀρεῶς μεστόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ποῦτον;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Τοὺς ἑπτ' ἐπὶ Θήβας,

Ὁ θεασάμενος πᾶς ἂν τις ἀνὴρ ἠράσθη δαίτος εἶναι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τουτὶ μὲν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεπόηκας
 Ἀνδρειότερους ἐς τὸν πόλεμον καὶ τούτου γ' οὐνεκα τύ-
 πτου.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ἄλλ' ὑμῖν αὐτ' ἐξῆν ἀσκεῖν ἄλλ' οὐκ ἐπὶ τούτ' ἐτράπεσθε.
 Εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας ταύτ' ἐπιθυμῶν ἐξεδίδαξα,
 Νικᾶν αἰετὸς τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐχάρην γοῦν, ἠνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνηῶτος·
 Ὁ χορὸς δ' εὐθύς τῷ χεῖρ' ᾠδὴ ξυγκρούσας εἶπεν, « Ἰασοῦ! »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιεῖν ἀσκεῖν. Σκέψαι γὰρ ἀπ'
 ἀρχῆς

Ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγέννηται.

Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελεταῖς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέ-
 χεσθαι

Μουσαῖος δ' ἐξακείεις τε νόσων καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
 Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὀμηρος
 Ἀπὸ τοῦ τιμῆν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τοῦδ', ὅτι χρήστ'
 ἐδίδαξε,

Τάξεις, ἀρετὰς, δόξαις ἀνδρῶν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ μὴν οὐ Παντακλῆα γε
 Ἐδίδαξεν ὁμοῦς τὸν σκαιότατον πρῶτην γοῦν, ἠνίκ' ἔπεμπεν,

Τὸ κράνος πρότον περιδήσάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπι-
δήσειν.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ἄλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθοὺς, ὧν ἦν καὶ Δάμαχος
ἥρωας.

Ὄθεν ἢ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐπόησε
Πατρόκλων, Τεύκρων θυμολέοντων, ἐν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα
πολίτην

Ἀντακτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὅπότεν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
Ἄλλ' οὐ, μὰ Δεῦ, οὐ Φαίδρας ἐπόουν πόρνας, οὐδὲ Σθε-
νεβοίας·

Οὐδ' οἶδ' οὐδαίς ἦντιν' ἐρώσαν πόποιτ' ἐποίησα γυναῖκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μὰ Δεῦ, οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Μηδέ γ' ἐπαίη·

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
Ὡστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δῆ.

Ἄ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐπόεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγησ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἰ' μετ'
Σθενέβοιαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Οτι γυναίκας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
Κώκεια παῖν ; αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ἐ-
κέθηκα ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Μὰ Δεῦ', ἀλλ' ὄντ'. Ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τὸν
γε ποτητὴν,

Καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν. Τοῖς μὲν γὰρ παιδα-
ρίωσι

Ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖς ἡδῶσι δὲ πηται.

Πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμῶς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἦν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαθηττοὺς,

Καὶ Παρνασσῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἔστι τὸ χρηστὰ διδά-
σκειν,

Ὅν χρὴ φράζειν ἀνθρωπεύς ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη

Μεγάλων γνωμῶν καὶ διακνοῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τί-
κτειν.

Κάλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζονσι χρῆσθαι.

Καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρώνται πολὺ σεμνοτέροισιν.

Ἀμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διαλυμήνου σύ.

Τί δράσας;

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Πρώτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ράκι' ἀμπίσχων, ἐν ἔλεινοῖ
Τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τοῦτ' οὖν ἔβλαψά τί δράσας;

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Οὐκ οὐκ ἐθέλει γε τρηραρχεῖν πλουτῶν οὐδαίς διὰ ταῦτα,
Ἄλλ' ἐν ρακίῳ περιεθρόμενος κλαίει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὴν Δήμητρα, γιγῶνά γ' ἔχων οὐλοῦν ἐρίων ὑπένερθε
Κἄν ταῦτα λέγων ἔξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθύς ἀνέκυψεν.

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεύσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
Ἡ ἔξεκένωσεν τὰς τε παλαιστράς, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
Τῶν μεираκίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέ-
πεισεν

Ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. Καίτοι τότε γ', ἦνίξ' ἐγὼ
ἔζων,

Οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἦ μάζαν καλέσαι, καὶ ρυπαρὰ εἰ-
πεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Απόλλω, καὶ προσπαρθεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ
Σαλάμακι,

Καὶ μωθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κάκθως τινὰ λωποδυτήσασα
 Νῦν δ' ἀντιλέγειν, κοῦκ ἔτ' ἐλαύνειν,
 Καὶ πλεῖν δευρὶ, καῦθις ἐκείσε.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ποῶν δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ' ;
 Οὐ προαγωγὸς κατέδειξ' οὔτος,
 Καὶ τυκτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 Καὶ μεγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
 Καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
 Κατ' ἐκ τούτων ἢ πόλις ἡμῶν
 Ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
 Καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
 Ἐξαπατώντων τὸν δῆμον αἰεὶ
 Δαμπαίδα δ' οὐδεὶς οἶδός τε φέρειν
 Ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὰ Δεῖ, οὐ δεῖθ', ὥστ' ἐπαφαιάνθη
 Παναθηναίοιτι γελῶν, ὅτε δὴ
 Βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κίψας
 Δευκός, πίων, ὑπολειπόμενος,
 Καὶ δεινὰ ποῶν κατ' οἱ Κεραμῆς
 Ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
 Γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγὴν
 Ο δὲ, τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
 Ὑποπερδόμενος,

Φυσὸν τὴν λαμπάδ', ἔφυγε.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἀδρός ὁ πόλεμος ἔρχεται.

Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,

Ὅταν ὁ μὲν τεῖνῃ βιαίως,

Ὁ δ' ἐπαναστρέφει δύνηται κάπερείδασθαι τορῶς.

Ἀλλὰ μὴ 'ν ταύτῳ καθήσθον

Ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χῆτεραι σοφισμάτων.

Ὅ τι περ οὖν ἔχαστον ἐρίζειν,

Λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρσθον,

Τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,

Κάποκινδυνεύετον λεπτὸν τι καὶ σοφὸν λέγειν.

Εἰ δὲ τοῦτο καταφοβείσθον, μὴ τις ἀμαθία προσῆ

Τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ

Λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντων,

Μηδὲν ὀβριωδεῖτέ τοῦθ' ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.

Ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι·

Βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιὰ·

Αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται·

Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηται.

Μηδὲν οὖν δείσθητον, ἀλλὰ

Πάντ' ἐπέξετον, θεατῶν γ' οὐκ ἔχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,

Ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας μέρος
 Πρώτιστον αὐτοῦ βασιανῶ τοῦ δεξιῶ
 Ἀσαφῆς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ ποῖον αὐτοῦ βασιανεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πολλοὺς παίω.

Πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄγε δὴ σιώπα, πᾶς ἀνήρ. Δέγ', Αἰσχύλε.

ΑἰΣΧΥΛΟΣ.

« Ερμῆ χθόνιε, πατρῶν ἐποπτεῖων κράτη,
 « Σωτήρ γενοῦ μοι ξύμμαχος τ' αἰτουμένω·
 « Ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαε. »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πλεῖν ἢ δώδεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἄλλ' ἢ τρία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐχει δ' ἕκαστον εἰκοσὶν γ' ἁμαρτίας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μὴ,
 Πρὸς τρισὶν ἰαμβεῖοισι προσοφείλων φανεῖ.

Εγὼ σωπῶ τῶδ' ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὰν πείθῃ γ' ἔμοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εὐθύς γὰρ ἠμάρτηκεν ἀφράνιόν γ' ὄσον.

Ορᾶς ὅτι ληρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Πῶς φῆς μ' ἀμαρτεῖν ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄυθις ἐξ ἀρχῆς λέγει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

« Ἐρμῆ χθόνιε, πατρῶ' ἐποπτεύων κράτη. »

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὔκουν Ορέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει

Τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεώτος ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Οὐκ ἄλλως λέγω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πότερ' οὖν τὸν Ἐρμῆν, ὡς ὁ πατήρ ἀπόλλετο

Αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χειρὸς

Δόλοισι λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη ;

Οὐ δῆτ' ἐκείνον, ἀλλὰ τὸν Εἰριόνηιον
 Ερμῆν Χθόνιον προσεῖπε, κάδηλου λέγων,
 Οτιή πατρῶον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐτι μείζον ἐξήμαρτες, ἢ γὰρ 'βουλόμενῃ
 Εἰ γὰρ πατρῶον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΛΙΣΧΥΔΟΣ.

Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΛΙΣΧΥΔΟΣ.

« Σωτήρ γενοῦ μοι ξύμμαχος τ' αἰτουμένω·
 « Ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι. »

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Δίς ταύτων ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Δίσχυλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πῶς δίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω
 Ἦκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι.
 Ἦκω δὲ ταύτων ἐστὶ τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Δί', ὡσπερ εἶ τις εἶποι γέγονε,
Χρήσον σὺ μάχτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὧ κατεστομυλμένε
Ἀνθρωπε, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πῶς δῆ; δίδαξον γάρ με καθ' ὃ τι δὴ λέγεις.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔστ' ὅτω μετῆ πάτρας·
Χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε.
Φεύγων δ' ἀνήρ ἦκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ, νῆ τὸν Απόλλω. Τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐ φημι τὸν Ορέστην καταλθεῖν οἴκαδε·
Δάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθῶν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ, νῆ τὸν Ἑρμῆν ὃ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πέρανε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἴθι πέρανε σὺ,
Δίσχυλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῃ ταῖδε γε κηρύσσει πατρὶ
 « Κλίειν, ἀκούσαι. »

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τούθ' ἕτερον αἴθις λέγει,
 Κλίειν, ἀκούσαι, ταῦτόν δ' ἐν σαφέστατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σὺ,
 Οἷς οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐγὼ φράσω.

Κἂν που δις εἶπω ταῦτόν, ἢ στοιθὴν ἰδῆς
 Ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθι δὴ, λέγ'· οὐ γάρ μου 'στὶν ἄλλ' ἀκουστέα
 Τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ. »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει.
 Οντιναί γε, πρὶν φῦναι μὲν, ἀπόλλων ἔφη
 Ἀποκτενεῖν φθὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγόναι,
 Πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Εἴτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν. »

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ', οὐ μνησθῆναι ἐπαύσατο·
 Πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
 Χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν δοτραίῳ,
 ἵνα μὴ ἔτραφείη γενοίτο τοῦ πατρὸς φονεὺς·
 Εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤβρησεν οἰδῶν τὰ πόδε·
 Ἐπειτα γράψαν ἔγραψαν, αὐτὸς ἔω νέος,
 Καὶ πρὸς γε τούτοις, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
 Εἴτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
 εἰ κάστρα τήγησέν γε μετ' Ἐρασιπίδου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Δηραῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
 τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ, σὺν τοῖσιν θεοῖς,
 ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Εὐδὸς μόνου.

Ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόσσειν ἅπαν,

Καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
 Ἐν τοῖς λαμβάνουσι. Δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἰδοῦ, σὺ δείξεις;

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Φημί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
 « Ἐν παισὶ πενήκοντα ναυτίλω πλοίτη
 « Ἄργος κατασχών, »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δεῦ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γινῶ παλιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
 « Καθαπτὸς ἐν πύκασι Παρνασὸν κάτα
 « Πηδᾶ χορευῶν, »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οἴμοι! πεπλήγμαθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτοῖ

Τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.

« Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ·

« Ἡ γὰρ, πεφυκῶς ἐσθλὸς, οὐκ ἔχει βίον,

« Ἡ, δυσγενῆς ὢν, »

ΔΙΣΧΥΛΟΣ.

Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐριπίδη,

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὑφέσθαι μοι δοχεῖ·

Τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολὺ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐδ' ἂν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·

Νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθὶ δὴ λέγ' ἕτερον, κάπεχου τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Σιδώνιον ποτ' ἄστου Κάδμος ἐκλεπῶν

« Λήνορος παῖς, »

Καὶ μινθῶσαι τὸν ζύσσιτον, κάκβας τινὰ λωποδυτήσας·

Νῦν δ' ἀντιλέγειν, κοῦκ ἔτ' ἐλαύνειν,

Καὶ πλεῖν δευρί, καῦθις ἐκείσε.

ΔΙΣΧΥΛΟΣ.

Ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ' ;

Οὐ προαγωγούς κατέδειξ' οὔτος,

Καὶ τυκτούσας ἐν τοῖς ἑροῖς,

Καὶ μεγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,

Καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;

Κᾶτ' ἐκ τούτων ἢ πόλις ἡμῶν

ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστῶθη,

Καὶ βωμολόγων δημοπεθήκων,

Ἐξαπατώντων τὸν δῆμον αἰεὶ·

Δαμπαῖδα δ' οὐδεὶς οἶός τε φέρειν

ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὰ Δε', οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφάωνθην

Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δῆ

Βραδύς ἀνθρωπός τις ἔθει κύφας

Δευκός, πίων, ὑπολεπόμενος,

Καὶ δεινὰ ποῶν κᾶθ' οἱ Κεραμῆς

Ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ

Γαστέρα, πλευράς, λαγόννας, πυγῆν

Ὁ δὲ, τυπτόμενος ταῖσι πλατεῖαις,

ὑποπερδόμενος,

Φυσὸν τὴν λαμπάϊδ', ἔφαυγε.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἀδρὸς ὁ πόλεμος ἔρ-
χεται.

Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,

Ὅταν ὁ μὲν τεῖνῃ βιαίως,

Ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κάπερείδασθαι τορῶς.

Ἀλλὰ μὴ 'ν ταύτῳ καθήσθον·

Ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλὰὶ χᾶτεραι σοφισμάτων.

Ὅ τι περ οὖν ἔχραον ἐρίζειν,

Λέγετον, ἔπιτον, ἀνκδέρεσθον,

Τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,

Κάποκινδυνεύετον λεπτὸν τι καὶ σοφὸν λέγειν.

Εἰ δὲ τοῦτο καταφοβείσθον, μὴ τις ἀμαθία προσῆ

Τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ

Λεπτὰ μὴ γῶναι λεγόντων,

Μηδὲν ὀβρώδαῖτέ τοῦθ'· ὡς οὐκ ἔθ' οὔτω ταῦτ' ἔχει.

Ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι·

Βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·

Αἰ φύσεις τ' ἄλλως κρᾶτισταί·

Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηται.

Μηδὲν οὖν δαίσητον, ἀλλὰ

Πάντ' ἐπέξιστον, θεατῶν γ' οὔνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοὶ τρέφομαι,

Ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας μέρος
 Πρῶτιστον αὐτοῦ βασιανῶ τοῦ δεξιῶ
 Ἀσαφῆς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ ποῖον αὐτοῦ βασιανῆς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πολλοὺς παῖν.

Πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστιάς λέγε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄγε δὴ σιώπα, πᾶς ἀνήρ. Δέγ', Ἀίτχῦλε.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Ἐρμῆ χθόνια, πατρῶν ἐποπτεῖων κράτη,
 « Σωτήρ γενοῦ μοι ξύμμαχος τ' αἰτουμένον·
 « Ἡκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι. »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πλεῖν ἢ δώδεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἄλλ' ἢ τρία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐχει δ' ἕκαστον εἰκοσὶν γ' ἁμαρτίας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Λισχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
 Πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Εγὼ σιωπῶ τὰθ' ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐὰν πείθῃ γ' ἔμοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εὐθύς γὰρ ἡμάρτηκεν ἀφράνιόν γ' ἔσον.

Ορᾶς ὅτι ληρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄλλ' ὀλέγον γέ μοι μέλει.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Πῶς φῆς μ' ἀμαρτεῖν ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄθις ἐξ ἀρχῆς λέγει.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Ἐρμῆ χθόνιε, πατρῶ' ἐποπτεύων κράτη. »

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὔκουν Ορέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει

Τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεώτος ;

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Οὐκ ἄλλως λέγω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πότερ' οὖν τὸν Ἐρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπόλετο

Αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χειρὸς

Δόλοισ λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐ δῆτ' ἐκείνον, ἀλλὰ τὸν Ερριώνιον
 Ερμῆν Χθόνιον προσεῖπε, κάδηλου λέγων,
 Οτιή πατρῶον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ετι μείζον ἐξήμαρτες, ἢ γὰρ ἔβουλόμην
 Εἰ γὰρ πατρῶον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Λέγ' ἕτερον αὐτῶ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Σωτήρ γενοῦ μοι ξύμμαχος τ' αἰτουμένω·
 « Ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι. »

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Δίς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Δίσχυλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πῶς δίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δὲ σοι φράσω
 Ἦκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι.
 Ἦκω δὲ τοῦτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Δε', ὡσπερ εἶ τις εἶποι γαίτονι,
Χρήσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστομυλμένε
Ἀνθρωπε, ταύτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πῶς δὴ; δίδαξον γάρ με καθ' ὃ τι δὴ λέγεις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὄτω μετῆ πάτρας·
Χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε.
Φεύγων δ' ἀνὴρ ἤκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ, νῆ τὸν Απόλλω. Τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐ φημι τὸν Ορέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
Δάθρα γὰρ ἤλθεν, οὐ πιθῶν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ, νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὃ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πέρανε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἴθι πέρανε σὺ,

Δίσχυλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῃ τάδε γε κηρύσσει πατρὶ
 « Κλίειν, ἀκούσαι. »

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τούθ' ἕτερον αὖθις λέγει,
 Κλίειν, ἀκούσαι, ταῦτόν ὃν σαφέστατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὃ μόχθηρε σὺ,
 Οἷς οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Σὺ δὲ πῶς ἐποίησες τοὺς προλόγους ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐγὼ φράισω.

Κἄν που δις εἶπω ταῦτόν, ἢ στοιεῖῃν ἴθης
 Ενοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατὰπτυσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθὲ δὴ, λέγ'· οὐ γάρ μου 'στὶν ἄλλ' ἀκουστέα
 Τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπέων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ. »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Μὰ τὸν Δι', οὐ δεῖτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει.
 Οντινά γε, πρὶν φύσαι μὲν, ἀπόλλων ἔφη
 Αποκτενεῖν φόν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι,
 Πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Εἴτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν. »

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Μὰ τὸν Δεῦ, οὐ δῆτ', οὐ μενοῦν ἐπαύσατο·
 Πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρότον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
 Χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν δοτράκῃ,
 ἵνα μὴ ἔτραφεις γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεὺς·
 Εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τῷ πόδε·
 Ἐπειτα γράβην ἔγηραν, αὐτὸς ἐν νέος,
 Καὶ πρὸς γε τούτοις, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
 Εἴτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
 εἰ κάστρα τήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Δηρῆϊς ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Καὶ μὴν, μὰ τὸν Δεῦ, οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
 τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ, σὺν τοῖσιν θεοῖς,
 ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Εὐδὸς μόνου.

Ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὅστ' ἐναρμόττειν ἄπαν,

Καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
 Ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. Δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἰδοῦ, σὺ δείξεις;

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Φημί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
 « Ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτιῶν πλοῖτη
 « Ἄργος κατασχών, »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τοῦτ' ἐστὶν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δέγ' ἕτερον αὐτῶ πρόλογον, ἵνα καὶ γινῶ πάλεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν θοραῖς
 « Καθαπτὸς ἐν πύκασσι Παρνασσὸν κάτα
 « Πηδᾶ χορεύων, »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οἶμοι! πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἄλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ

Τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.

« Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ·

« Ἡ γὰρ, πεφυκῶς ἐσθλὸς, οὐκ ἔχει βίον,

« Ἡ, δυσγενὴς ὢν, »

ΔΙΣΧΥΛΟΣ.

Δηκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐριπίδη,

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί ἐστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὑφέσθαι μοι δοκεῖ

Τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολὺ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐδ' ἂν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·

Νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθὶ δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Σιδώνιον ποτ' ἄστου Κιάδμος ἐκλεπῶν

« Ἀγήνορος παῖς, »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Δηκύνθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ω δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρῶς τὴν λήκυθον,
 Ἰνα μὴ διακναίῃσθαι τοὺς προλόγους ἡμῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τὸ τί;

Εγὼ πρῶμαι τῷδ' ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐὰν πειθῇ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔξω λέγειν,

Ἰν' οὗτος οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.

« Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, ἐς Πίσαν μολῶν

« Θοαίσιον ἵπποις, »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Δηκύνθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ορᾶς; προσήψεν αὐθις αὖ τὴν λήκυθον.

Ἀλλ', ὦ γὰρ, ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάση τέχνη·

Δήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλὴν τε κάγαθὴν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μὰ τὸν Δι', οὔπω γ' ἔτι γὰρ εἰσὶ μοι συχνοί.

« Οἶνευς ποτ' ἐκ γῆς, »

ΔΙΣΧΥΛΟΣ.

Ληκύθιον ἀπόλλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εασον εἰπεῖν πρῶθ' ὄλον με τὸν στίχον.

« Οἶνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,

« Θύων ἀπαρχὰς, »

ΔΙΣΧΥΛΟΣ.

Ληκύθιον ἀπόλλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφέλωτο;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εασον, ὦ τάν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.

« Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὑπο »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Απολεῖ σ' ἐρεῖ γὰρ, ληκύθιον ἀπόλλεσεν.

Τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,

Ὡσπερ τὰ σὺκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.

Ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ μὴν ἔχω γ' ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν

Μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποῦντα ταῦτ' ἀεὶ.

ΧΟΡΟΣ.

Τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;

Φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,

Τίν' ἄρα μέμφω ἐποίησε

Ανδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
 Καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
 σαντι τῶν ἔτι νυνί·
 Θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη
 Μέμφεται ποτε τοῦτον
 Τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
 Καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
 Εἰς ἐν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῆ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ μὴν λογιόμμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαθόν. (Διακύλιον

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

προσαυ-

« Φθιώτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδοίεκτον ἀκούων, λεῖ τις.)

« Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; »

« Ἐρμῆν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν. »

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δύο σοι κόπω, Δισχύλε, τούτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρείως πολυκοίρανε, μάνθανε, παῖ. »

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τρίτος, Δισχύλε, σοι κόπος οὔτος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Εὐφραμεῖτε, μελισσονόμοι, δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴ-
γειν. »

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν.

« Κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν. »

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ω Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρήμα τῶν κόπων δσον!

Εγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι

ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τῶ νεφρῶ βουβωνίῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μῆ, πρὶν γ' ἀκούσης χᾶτέραν στάσιν μελῶν

Ἐκ τῶν κιθαρωδικῶν νόμων εἰργασμένην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθι δὴ πέρανε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Ὅπως Ἀχαιῶν δέθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἤβας, »

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,

« Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύναν, πέμπει, »

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,

« Ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πρᾶκτορι θούριος ὄρνις, »

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,

« Κυρεῖν παρασχῶν ἰταμαῖς κυσὶν ἄεροφοίτοις, »

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,

« Τὸ συγκλινές ἐπ' Αἰάντι,

Τὸ φλαττοθραττόφλαττόθρατ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
Πόθεν ξυνέλεξας ἱεροκωστρόφου μέλη;

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ πελοῦ
Ἠνεγκον αὐθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυγίχῳ
Λειμῶνα Μούσων ἱερὸν ὀφθειῖν δρέπων.
Οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
Σκολιδίων Μελήτου, Καρικῶν ἀλχημάτων,
Θρήνων, χορείων. Τάχα δὲ δηλωθήσεται.
Ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. Καί τοι τί δαί
Δύρας ἐπὶ τοῦτον; Ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράχοις
Ἄυτη κροτούσα; Δεῦρο, Μοῦσ' Εὐριπίδου,
Πρὸς ἡνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ἄδειν μέλη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄυτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσθίαζεν; οὔκ;

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Ἀλυόνες, αἶ παρ' ἀενοίοις θαλάσσης
« Κύμασι στωμύλλετε,
« Τέγγουσαι νοτιάις πτερῶν
« Ρανίσι χροῶ δροσιζόμεναι
« Αἶ θ' ὑπαρόφιοι κατὰ γωνίας
« Εἰεικειμειλίσσετε δακτύλοις, φάλαγγες,
« Ἰστότονα πηνίσματα,

« Κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,
 « Ἴν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελ-
 « φῖς πρῶραις κυανεμβόλοις,
 « Μαντεῖα καὶ σταδίου.
 « Οἰνάνθας γόινος ἀμπέλου,
 « Βότρυος ἑλικὰ παυσίπονον.
 « Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας. »
 Ορᾶς τὸν πόδα τούτον ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ορῶ.

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Τί δαί; τούτον ὄρᾳς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ορῶ.

ΑΙΣΧΥΔΟΣ.

Τοιαυτὶ μέντοι σὺ ποιῶν
 • Τολμᾶς τὰ μὰ μέλη ψέγειν,
 Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
 Κυρήνης ἄντρον μελοποιῶν;
 Τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι
 Τὸν τῶν μονοῦδῶν διεξαλθεῖν τρόπον.
 « Ω Νυκτὸς κελαανοφοκῆς
 « Ορφνα, τίνα μοι
 « Δύστανον ὄνειρον
 « Πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς,

- « Αἶδα πρόπολον,
 « Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,
 « Μελαίνας Νυκτὸς παιῶνα,
 « Φρικώδη δευρὸν ὄφιν,
 « Μελανοκευεῖμονα,
 « Φόνια φόνια δερκόμενον,
 « Μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα;
 « Ἀλλὰ μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἄψατε,
 « Κάλπωιτ' ἐκ ποταμῶν ἄρδσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 « Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
 « Ἰὼ πόντιε δαῖμον,
 « Τοῦτ' ἐκεῖν'. Ἰὼ ξύνοαοι,
 « Ταῖδε τέρατα θαύσασθε.
 « Τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα,
 « Φρούδη Γλύκη.
 « Νύμφαι φρεσσάγονοι,
 « Ω Μανία, ξύλλαβε.
 « Εγὼ δ' ἄ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον
 « Εμαυτῆς ἔργοισι,
 « Λίνου μεστὸν ἄτρακτον
 « Εἰειειειειλίσσουσα χεροῖν, •
 « Κλωστήρα ποιούσ', ὅπως
 « Κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν
 « Φέρουσ' ἀποδαίμαν.
 « Ο δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα

- « Κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
 « Ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε·
 « Δάκρυα δάκρυά τ' ἀπ' ὀμμοῖτων
 « Ἐβαλον ἔβαλον ἅ τλάμων.
 « Ἀλλ', ὦ Κρήτες, Ἰδας τέκνα,
 « Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
 « Τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυ-
 « κλούμενοι τὴν οἰκίαν.
 « Ἀμα δὲ Δίχτυννα παῖς
 « Ἀρτεμις καλὰ
 « Τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω
 « Διὰ δόμων πανταχῆ.
 « Σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα
 « Λαμπαδάς ὄξυστάταιν χει-
 « ροῖν, Ἐκάτα, παράφηνον
 « Ἐς Γλύκης, ὅπως ἂν
 « Εἰσελθοῦσα φωραίσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Κάμοι γ' ἄλις.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγοαγεῖν βούλομαι,

Ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν πόησιν νῶν μένος·

Τὸ γὰρ βάρος νῶν βασιανῶν τῶν ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰτε δεῦρό νυν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
 Ἀνδρῶν ποητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί·
 Τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
 Νεοχμῶν, ἀτοπίας πλέων,
 Ὅ τις ἄν ἐπενόησεν ἄλλος;
 Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις
 Ἐλεγέ μοι τῶν ἐπετυχόντων,
 Ἐπιθόμην, ἀλλ' ὠμόμην ἄν
 Αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰθι νυν, παρίστασθον παρὰ τῷ πλάστῳ γ'.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἰδοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Καὶ, λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἐκάτερος εἶπατον,
 Καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἄν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐχόμεθα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τοῦπος νυν λέγεται ἐς τὸν σταθμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Εἴθ' ὄφελ' Ἀργούς μὴ διαπτάσθαι σκάψος. »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Σπερχειῖ ποταμῆ, βουνόμοι τ' ἐπιστραφαί. »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Κόκκυ! μεθεῖτε. Καὶ πολὺ γε κατωτέρω
Χωρεῖ τὸ τοῦδε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταῖτιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
Υγρὸν ποιήσας τοῦπος, ὥσπερ τᾶρια·
Σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπτερωμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δαίεσθε τοίνυν αὔθις.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἦν, ἰδοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος. »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δάριων ἐρεῖ. »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μεθεῖτε, μεθεῖτε καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει.

Θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτερον κακῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εγὼ δὲ πειθῶ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πειθῶ δὲ κούφον ἐστὶ καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.

Ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτηί τι τῶν βαρυστάθμων,

Ὅ τι σοὶ καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Φέρε, πού τοιοῦτο δῆτά μου 'στίν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οπου; φράσσω.

« Βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα. »

Δέχοιτ' ἄν, ὡς αὐτῶ 'στὶ λοιπὴ σφῶν στάσις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Σιδηροβριθὲς τ' ἔλαβε δεξιᾶ ξύλον. »

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Εφ' ἄρματος γὰρ ἄρμα, καὶ νεκρῶ νεκρός. »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εξηπαίτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τῷ τρόπῳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Δύ' ἄρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρῶ δύο,

Οὓς οὐκ ἄν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

Καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν

Αὐτὸς, τὰ παιδί, ἢ γυνή, Κηφισοφῶν,
 Ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλιαθὼν τὰ βιβλία·
 Ἐγὼ δὲ δὴ ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄνδρες φίλοι, κάγω μὲν αὐτοὺς οὐ κρωῖα.
 Οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρω γενήσομαι·
 Τὸν μὲν γὰρ ἠγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἠδομαι.

ΠΑΟΥΤΩΝ.

Οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὥνπερ ἤλθες οὔνεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐὰν δὲ κρίνω;

ΠΑΟΥΤΩΝ.

Τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
 Ὅπότερον ἂν κρῖνης, ἐν' ἔλθης μὴ μάτην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐδαιμονοίης. Φέρε, πύθεσθέ μου ταδί·
 Ἐγὼ κατήλθον ἐπὶ ποτητήν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τοῦ χάριν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἰν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
 Ὅπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
 Μάλλη τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξιον μοι δοκῶ.
 Πρώτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίς ἔχεται
 Γνώμην ἐκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τίνα;

Ποθεὶ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.

Ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον εἶπατον τούτου πέρι

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν

« Βραδύς φανεῖται, μάλα δὲ γε βλάπτειν ταχύς,

« Καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐ γ', ὦ Πόσειδον. Σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΔΙΣΧΥΔΟΣ.

« Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν

« Μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν.

« Ἦν δ' ἐκτρέφη τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν. »

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.

Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.

Ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἐκότερος εἶπατον,

Περὶ τῆς πόλεως ἦντιν' ἔχεται σωτηρίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εἷ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κνησίαν,

Λῆροιεν αὔραι πελαγίαν ὑπὲρ πλόκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εἰ ναυμαχοῦν, κατ' ἔχοντες θξίδας
Ραίνουεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντῶν.
Ἐτερον μὲν οἶδα, καὶ θελω φράζειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἠγάμεθα,
Τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πῶς; οὐ μανθάνω.

Ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
Τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' εὖ χροίμεθα,
Τούτοιςι χρῆσαιμέσθα, σωθείημεν ἄν.
Εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοιςι, πῶς,
Τὰναντία πράξαντες, οὐ σωζοίμεθ' ἄν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,
Ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὔρες, ἢ Κηφισοφῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐγὼ μόνος τὰς δ' θξίδας Κηφισοφῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δαὶ λέγεις σὺ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον

Πρώτον, τίσι χρήται· πόττερα τοῖς χρηστοῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πόθεν;

Μισεῖ κόκιστα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Τοῖς πονηροῖς δ' ἤδεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Οὐ δῆτ' ἐκείνη γ'· ἀλλὰ χρήται πρὸς βίαν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,

Ἡ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὔρισκε, νῆ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἐκαὶ φράσαιμ' ἂν ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μὴ δῆτα σύ γ'· ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τάγαθα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Τὴν γῆν δταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων

Εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων,

Πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ, πλὴν γ' ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

Κρίνεις ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αὕτη σφῶν κρίσις γενίσκεται·

Διρήσομαι γὰρ, ὄνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὐς ὤμοσας,

Ἡ μὴν ἀπάξειν μ' οἶκαδ', αἰροῦ τοὺς φίλους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἡ γ' ἔστ' ὁμώμοκ', Δίσχυλον δ' αἰρήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Τί δέδρακας, ὦ μιαιφόντατ' ἀνθρώπων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εγώ;

Ἐκρινά νικᾶν Δίσχυλον· τῆ γὰρ οὐκ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἰσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δ' αἰσχρὸν, ἦν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῆ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὡ σκέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηχότα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι καταναεῖν,

Τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κώδιον;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Δίονυσ', εἴσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Τί δαί;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἰνα ξενίσω σφῶ πρὶν ἀποπλεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὖ τοι λέγεις,

Νῆ τὸν Δι' οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πρόγμῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Μακάριός γ' ἀνήρ ἔχων

Ξύπῃσιν ἠχρεωμένην.

Παρά δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.

Οὐδὲ γὰρ εὖ φρονεῖν δοκίμας,

Πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ,

Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,

Ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ

Ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι,

Διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.

Χαρίεν οὖν μὴ Σωκράτει

Παρακαθήμενον λαλεῖν,

Αποβαλόντα μουσικὴν,

Τὰ τε μέγιστα παραλεπόντα

Τῆς τραγωδικῆς τέχνης.

Τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι

Καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
 Διατριβὴν ἀργὸν ποιῆσθαι,
 Παραφρονοῦντος ἀνδρός.

Π Δ Ο Υ Τ Ω Ν.

Ἄγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χῶρει,
 Καὶ σῶζε πόλιν τὴν ὑμετέραν
 Γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παιδεύσον
 Τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν.
 Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
 Καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
 Μύρμηκί δ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ,
 Τόδε δ' Ἀρχενόμω.

Καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἦκειν
 Ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μάλλειν.
 Κἂν μὴ ταχέως ἦκωσιν, ἐγὼ,
 Νῆ τὸν Απόλλω, στίξας αὐτοὺς,
 Καὶ ξυμποδίσας,
 Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
 Κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμφω.

Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Σ.

Ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
 Τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν.
 Κάμσι σῶζειν, ἦν ἄρ' ἐγὼ ποτε
 Δεῦρ' ἀφίκωμαι. Τοῦτον γὰρ ἐγὼ
 Σοφία κρένω δεύτερον εἶναι.

Μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανούργος ἀνήρ,
 Καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος,
 Μηδέποτε ἔς τὸν θάκον τὸν ἐμὸν
 Μήδ' ὄκων ἐγκαθεδεῖται.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Φαίνεται τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
 Δαμπαδάς ἱεράς, χᾶμα προπέμπετε,
 Τοῖσιν τούτου τούτον μέλει
 Καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

ΧΟΡΟΣ.

Πρῶτα μὲν εὐοδία ἀγαθὴν ἀπιόντι ποητῇ
 Ἐς φάος ὀρνυμένα δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαίας,
 Τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
 Πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσσαίμεθ' ἂν οὕτως,
 Ἀργαλέων τ' ἐν ὄπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχίσθω,
 Κᾶλλος δὲ βουλόμενος τούτων, πατρίους ἐν ἀρούραις.

NOTULÆ
IN
ARISTOPHANEM.

NOTULÆ IN ARISTOPHANEM.

IN THESMOPHORIAZUSAS.

2. Lexic. Bekk. p. 384: ἀλοῶν, ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἀλοῶντες βόες: οὕτως Ἀριστοφάνης· « ἀλοῶν « χρῆ τὰς γνάθους. » Quod exemplum puto loco esse motum, et pertinere ad sequentem in Lexico vocem: ἀλοῶν, τύπτειν, βάλλειν.
12. Vulgo est Euripidis unius totus.
18. Forsan, ἀκοῆς δὲ χοάνην, ut Wellaver., vel ἀκοῆ δὲ χοάνην.
39. Vulgo λεῶς. Hotibius correxit: cf. not. ad Nub. 396, t. 1, p. 327. Attici non semper atticissant.
120. Lex. Bekk. p. 452: Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας· οὕτως Ἀριστοφάνης.
128. Libens Agathonī tribuissem, et Choro sequentem tantum.
168. Vulgo, ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς. Scripsi Φιλοκλῆς, ob Ξενοκλῆς quod sequitur. Et sic erit

- ἄρ' breve, quantitate præferenda. Etsi enim et possit ἄρα priorem producere, melius naturalis quantitas illi relinquetur.
245. Affertur a Lexicographo Bekkeri p. 451.
263. Χαλαρά γ' οὐ χαίρεις φορῶν verti poterit vernacule: « vous n'aimez pas à vous chausser « large. » Et inest obscæni aliquid, quod verbo monere satis sit. Loquutionem e sutoria lingua sic metaphoricè detorsit Fontainius: « Frère « Roc à vingt se chaussoit. »
281. Vulgo, ἀνέρχῃς ὑπὸ τῆς λ. Recepi criticorum correctionem fere certam. Fuerat olim ὑπὸ ut glossema ad λαμπάδων adscriptum, et posthac textum invasit.
291. Variatur inter φαλλικὸν et θάληρον. Rav. habet φαλλικόν. Critici emendant θάληρα, non sine probabilitate; idque recepi lectorum gratia, ne hærerent. Sed quum Ravennati multum sit ob antiquitatem tribuendum, φαλλικὸν, quod metrum respuit, in φαλικρὸν mutari poterit. Hesychius: φαλικρὸν, ἄκρατον. Notum quam fuerint mulieres illæ Athenienses merobibæ. Sed velim disertius de voce φαλικρὸν exposuisset.
- 295—311. Præco prosa oratione utitur; ejus verba non ut versus erant distribuenda. Id se-

rins animadverti. Burgesius tamen opportune monuerat.

381. *Χρέμπτεται*) S. Evremont. t. 1, p. 122 : « il « toussa trois fois avec méthode... et... il parla « de cette sorte. » Fontainius Psyche 1 : « Ayant « toussé pour se nettoyer la voix, il commença « par ces vers. »

405. Codd. *ἀδελφος*. Critici *ὡ δ' ἀδελφός*. Ego, de more, *ἀδελφός*. Memini loci Julianei Cæs. c. 13, in quo illa vox depravata fuit a librariis, nec adhuc, quod noverim, a criticis restituta. *Οὐκ οἶσθα* (verba sunt Sileni ad Bacchum) *ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης, ἰοικῶς ἐμοί, τὰ πρωτεῖα κατὰ τὴν φιλοσοφίαν ἀπηνέγκατο τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων, εἰ τῷ Δελφῷ πιστεύεις, ὅτι ἐστὶν ἀψευδής; subaudiunt Θεῷ, ut sit τῷ Δελφῷ Θεῷ, vel λογίῳ: sed aptius Δελφικῷ foret. Scribendum τῷ ἀδελφῷ, nempe « Apollini fratri tuo. » Error natus est ex scriptura per aphæresin, τῷ δ' ἀδελφῷ. Reiskii lectio a me recepta in Euripidis Ione 33 hinc vim accipiat.*

430. Lucian. Lexiph. 18: *Δεξιφάνην... κινδυνεύοντα ἤδη τελείως ἀπαλωλέναι σῶσον ἐνὶ γε τῷ τρόπῳ*. Sic leg., non τῷ: quod non latuisse opinor nuperos Luciani editores.

472. Αὐταὶ γὰρ ἐσμέν) Plaut. Cas. II, 2, 24: « hic
« nunc licet dicere; nos sumus. »
509. Lepidior est locus, si hæc mulierculæ tri-
buantur parturienti, quæ præ animi perturba-
tione χύτρας dixerit, non μήτρας. Bonus autem
ille maritus non intelligit quid uxori excidat.
Brunck. aliter distinguit.
- 528—531. Apud Stob. Append. p. 29.
580. Variant libri inter ὑμῖν et ἡμῖν, quod est so-
lenne; sic infra 602, inter ἡμᾶς et ὑμᾶς. Ly-
curgus Leocr. init. : δικαίαν καὶ εὐσεβῆ καὶ ὑπὲρ
ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγο-
ρίας Δεωκράτους τοῦ κρινομένου ποιήσομαι. Pla-
cet Taylori crisis ὑμῶν legentis. Ultima verba
primi capituli, ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ὑπ' ὑμῶν τῶν
δικαστῶν, hanc emendationem unice confirmant.
595. Vulgo, ρύχ οἶομαι ἄγωγ'. Sed sic accentus
quatuor fert syllabas; quod leviter correxi. Et
sic alibi tacitus feci.
636. Verba Clisthenis forsân sunt Mnesilocho
danda: cf. 926, 1129.
687. Juntina γίνεται, emendante, ut videtur, edi-
tore; vel felici typhothetæ errore. Nam τίνεται,
post ἀποτίνεται, non potuit a poeta scribi, et
in γίνεται inest sententiæ bonitas: « idque fit

« subito. » Ctesias Pers. 10 : καὶ γίνονται ταῦτα.
Idem 9 : καὶ γέγονε. Atque ita non semel Ctesias loquitur.

712. Vulgo, φαύλως τ'. Præcedens versus, non est, quod ait Brunck., absurdissimus. Sensus est :
« Sed venis unde venis, sed quo tandem loco
« venias, non facile effugiens dices.... »

718. Vulgo ἐγώ. Τήνδε pro τήν Reiskius dederat.

749. Fuit hic ergo Apollinis imago. Et infra quidem 774 memorantur statuæ ligneæ quædam. Sed locus non esse sanus videtur. Forsan, μὲν τ. Απόλλω, τουτογι.

789. Vulgo : στάσις, ἀργαλέα λύπη.

1040. Πῶ ἀλλ', forsan ἄμ'. Multa sunt hujus permutationis exempla.

1052. Βάρβαρον non mutandum. Expectabatur quidem Mnesilocho conveniens epithetum. Sed, in Scytham oculis conversis, facete τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν canit.

1125. Vulgo, σανιδότρησας.

1198. Vulgo, γεροντογράδιο.

1221. Pro, κροκωτὸν ἔχοντος τοῦ γέροντος.

IN LYSISTRATAM.

IN ARGUM. P. 87, 8. Vulgo, αὐτὴ δὲ πρὸς τὰς κατεῖλ. Rav. αὐτὴ δὲ πρὸ προστὰς κατεῖλ. Prae-positionem πρὸ, loco suo motam, ut videbatur, aptius posui. Corruptum ἐμπριλάς in versu superiore reliqui intactum. Postulat sententia δμοίρους, vel aliud quid simile: cf. 244.

P. 88, 6. Vulgo, ἔχων.

P. 88, 12. Vulgo, οἱ μὲν γέρ. Mox ἀποστελλουσι in ἀποτελοῦσι mutavi. Superius ἀποστελλουσιν deesse videtur in Ravennate. Quod praecedit συνταχθέντες significat, « quum valedixissent; » de quo verbi συντάσσεσθαι sensu vide not. ad Planudis Metam. p. 692.

2. Proponit Bentley., ἡ'ς Κωλαΐδος. Tenenda vulgata: cf. Ran. 187.

4. Vulgo, ἐνταυθοῖ.

7. Aristæn. 1, 17: μὴ σκυθρώπαζε, καλή γε οὔσα, μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἄναγε.

109. Ολισθον) Vide Rev. P. e Benedictinorum sodalatio Lobinæum hanc rem docte illustrantem in Chard. Rochettii Miscell. t. III, p. 257.

115. Ωσπερὶ ψήτταν) Aristophanes, in Platonis

- Symposio Reyndersianæ p. 29, eadem comparatione a pisce psetta desumpta utitur: ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου ξύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὡσπερ αἱ ψῆται, ἐξ ἑνὸς οὗο.
150. Lex. Rhetor. Bekk. p. 204: ἀμόργνα, τὰ πορφυροβαφῆ νήματα καὶ λεπτά. Cf. ad 733.
197. Verba ἐς τὴν κ. — ὕδωρ vulgo Lysistratæ continuantur. Sed non puto ad facietias id genus vergere posse Lysistratæ orationem. Ita ludere Myrrhinam vel Calonicen par fuit. Calonicen prætuli, quod in quibusdam edit. versui sequenti, qui est omnino Lampitoni dandus, præfigatur. Unde patet codd. olim quosdam habuisse, et id recte, utramque, suo quamque loco, personam, seque excipientes Calonicen et Lampitonem.
266. Lexic. Rhetor. p. 295: οὐ μόνον τὸ ἄστν, ἀλλὰ ἰδίως Ἀθηναῖοι πόλιν ἔλεγον τὴν ἀκρόπολιν. Cf. 303, 319, 339, 752, 756, 905.
269. Lexic. Bekk. p. 468: αὐτόχειρα, οὐ τὸν·ἑαυτὸν ἀνελόντα μόνον (Si quidem legitur ibid. p. 466: αὐτόχειρες, οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράξαντος ὀτιοῦν τῆ ἑαυτοῦ χειρὶ· οὕτω Θεόπομπος καὶ Δριστοφάνης.
275. Idem Lex. p. 475: ἀψάλλακτον, ἀψηλάφητον.

309. In οὔκουν ἄν esse videtur ellipsis : οὔκουν ἄν καλῶς ἔχοι, οὔκουν ἄν προκόπτοιμεν.
311. Phryn. Appar. p. 46 : κριτηδὸν ἐμβάλλετον, οἶον ὡσπερ οἱ χριστοί.
336. Est jocus in τυφορέροντας a fumo quæsitus, quum illi senes incendium minarentur et magnum fumum excitarent.
417. Recepi τοὺς ποδᾶς quod habet Rav. Tum appositu comicus addit δακτυλίδιον, in quo est obscena ambiguitas : digitulum nempe pedis, et annulum tenuem.
438. Vulgo, κἀνύσαντε. Mihi in adspiratione hujus verbi constiti.
483. Phryn. Appar. p. 29 : ἀκωδώνιστον, ἀβασάνιστον, ἀδόκιμον. Lexic. Bekk. p. 374 : ἀκωδώνιστον, ἀβασκνιστον, ἀδοκίμαστον· οὕτως Ἀριστοφάνης.
503. Vulgo Lysistratæ sunt verba, κλάυσει.... Sed e Probuli responso patet alius esse mulieris ejusque. vetulæ. Id jam intellexerat Bentleyus, qui ΓΡΑΥΣ adscripsit.
561. Vulgo ὑμεῖς δύνασθε, metro corrupto. Visum est δύνασθε glossema vocis legitimæ, nunc amisæ; quam, rescribendo οἶαι, restituere mihi visus sum.

576. Fors. κῆν τις ξένος ἢ φίλος ὑμῖν.
594. Interrupta est oratio, quod est solenne. Sed miror non deinceps quæ dicere cœperat Probulum redordiri. Forsan nonnihil hic deest.
601. Vulgo, χῶρει ἐς ναῦν. Hiatus prospexi. Sed sunt hujus loci graviora incommoda, quibus mederi virorum me doctiorum et fuit jam et adhuc erit.
- 704; 705. Videntur e tragœdia sumti.
725. Placet Wakefieldii conjectura πλέκουσιν. Deleto initiali litera π, restabat λέκουσιν, quod emendator in ελκουσιν mutavit.
728. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 1257: τὸ σέες σέων, ἐπὶ τῶν σκολήκων, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει. « ὑπὸ τῶν σέων καταπονούμενον. » Qui locus non alius esse ac Lysistrateus videtur.
733. Lex. Rhetor. pag. 210 Bekkeri: ἀμοργίς τί ἐστι; τοῦ καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον· ἔοικε δὲ βύσσῳ· ὅθεν ἀμόργινα ἱμάτια. Cf. ad 150.
734. Lex. Bekk. p. 379: ἄλοπον, ἀλέπιστον· Ἀριστοφάνης.
755. Lex. Rhetor. p. 207: ἀμφιδρόμια, ἐστίασις ἀγομένη ἐπὶ τοῖς βρέφεισι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ τεχθῆναι. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιδρόμειν

καὶ περιτρέχειν πανταχοῦ μετὰ τοῦ παιδίου,
ἐπιθύοντας τοῖς θεοῖς.

874. Lex. Bekk. p. 350: ἄθλον παιδίον, τὸ τρο-
φῆς μὴ μετεληφὸς, τὸ ἄτροφον. Οὕτως Ἀριστο-
φάνης.

921. Nempe ὡς Ἡρακλῆς: cf. Dobr. ad Platum
p. 38; Reisig. Conj. p. 35.

972. Vix est verosimile iratos illos seneciones rem
adeo mulieribus istis impudicis jucundam et op-
tabilem a Jove summo petere voluisse. Fere
puto, post εἰς τὴν γῆν, non expectata dirarum
clausula, a mulieribus senes interrumpi, eas-
que, oratione in melius continuata, eventum,
qui sibi sit faustus ac felix, deprecari.

975. Eo modo interpunxi, ut, quæ ingesse videba-
tur, difficultas syntaxeos jam nulla sit.

978. Lex. Bekk. p. 194: ὑπὸ μάλης, ἀντὶ τοῦ
κρύφα, ὃ λέγουσι λάθρα καὶ ἀφανῶς· τοῦτ' ἔστιν
ὑπὸ μασχάλης.

982. Moneo Ἀνθρωπος esse nunc ἄνθρωπος.

989. Vulgo, ἐστύκαντι. Sed vix puto præconem
istum qui supra arrigi se præ pudore negaverat,
nunc tam diserto verbo ἐστύκαντι esse usum.
Dixit scilicet ἐστήκαντι, quod et ambiguo sensu
et pronuntiatione ad ἐστύκαντι satis accedebat,

ut auditores quid vellet statim intellexerint. Et frequenter illas voces librarii permutaverunt. Præterea notandum metaphoram quæ est in *δρσά* sic apte continuari.

1013. Vulgo, *δρῶ γάρ, ὡς x. εἰ*. Vividius distinxit. « Video enim—Oh! quam es ridiculus! » Id est: Video enim nervum senilem et effœtum indecoreque jacentem: » sed quæ videt gestu tantum significat, fitque aposiopesis.
1018. Vulgo, *κἄν με μὴ λυπῆς*. Correxerant, *κἄν με μὴ λύπεις*. Hærebam in *ἄν*.
1020. Offertannulum, quo bestiolam mulier eruat. Et nunc annulo in hanc rem mulierculæ utuntur.
1030. Joan. Alex. De accent. : τὸ *ῶρασι* « μὴ *ῶρασι* « σιν οἴκοιο ») προπαροξύνεται μὲν εὐλόγως παρὰ βαρυτόνου τοῦ *ῶρα*. Vide ibi Dindorf. Aristophanea scribentem ut scripsi.
1084. Vulgo, *ξυνάδει χάτέρα*. Non concoquebam duplicem copulam. « Hicce enim alter morbus » (morbus Atheniensium) « isti morbo » (morbo nempe Lacedæmoniorum, quorum inguina digito monstrat) « convenit. » Nescio an *τᾶρ* meum sit: fere puto me id alicubi legisse.
1093. Si personarum distributio vulgata recte

fuit instituta, censendus est Atheniensis homo tunc demum Lacedæmonios adesse primum intellexisse; adeo fuit malo intentus suo. Pronunciatio Dorica ejus animum demum advertit.

1131. In ἀεὶ qui est Atticorum idiotismus potest vernacule reddi adverbio *toujours*: «voilà *toujours* une partie de mon discours achevée.»

1160. Lex. Rhetor. p. 221: βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾶν, ἐπεὶ οἱ προσκνῶμενοι ταῖς γυναιξὶ βλιμάζουσι καὶ ψηλαφῶσι τοὺς τετθοὺς καὶ τὰς πυγὰς καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας.

1216. Εὐλαβεῖσθαι τὴν κύναν) Petron. 29: «Canis «ingens, catena vincetus, in pariete erat pictus, «superque quadrata litera scriptum: CAVE «CANEM:» ubi interpretes vid.

1220. Continuat Circumforaneus syntaxin a Servo inchoatam. Servus dicturus videbatur, φορτικὸν τὸ χωρίον ἂν ποτήσας: quod alter, interrupta increpantis oratione, negat.

IN RANAS.

---

3. Πιέζομαι fuit tamen vox propria; sed ne bonis quidem est abutendam. Xenoph. Symp. 1, 11: Καὶ τὸν παῖδα δὲ ἔφη πάνυ πιέζεσθαι διὰ τε τὸ φέρεται μὴδὲν καὶ διὰ τὸ ἀνάριστον εἶναι.
15. Neutiquam meam lectionem verissimam esse affirmaverim; sed est nitida, et nec codd. auctoritate destituta.
51. Xanthiæ persona hic est in Rav., et recte puto. Heri logos ridet servulus et pro somniis habet. Hæc tamen summissa voce dicit, ne herus audiat.
57. Vulgo, Κλεισθένει; Delevi interrogationem, qua sententia corrumpi visa est. Interrogabat Hercules de desiderio viri; exclamat, id procul a se amovens Bacchus; tum Hercules, errasse se intelligens, « eras enim » inquit, « una cum « Clisthene, adeo ut stolidus sim qui te viri desiderio teneri putaverim, quum potius viro « satiatum esse te debuerim conjicere. »
91. Σταδίω λαλιστότερα: cf. t. 1, p. 327, ad Nub. 425.
173. Olim ἄττα, male. De ἄττα et ἄττα vide Schol.

Platonis editionis Ruhnkenianæ pag. 35, ubi recitatur Aristophanis Nubium versus 630 : Οστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μιὰ μανθάνων. In codice 3017 pleniora sunt Scholii Platonici verba, videlicet : ἄττα δασυνόμενον μὲν ἄττα σημαίνει, φιλούμενον δὲ τινά· συντάσσεται δὲ καὶ καὶ ἀριθμοῖς, μυρ' ἄττα. Cf. Notit. MSS. t. x et xi.

173. Vulgo, τελεῖς; Displicuit mihi interrogatio. Σεμνῷ illi mortuo affirmatio magis convenire videbatur.
203. Schol. Apollonii Dysc. p. 969 : ὁ κἄτα εὐρίσκεται ἀντὶ τοῦ καὶ, οἶον· « κἄτα πῶς θυνήσομαι — ἐλαύνειν; »
245. Phrynichus Apparatu Sophistico pag. 70 : φλέως, εἰσυλλάβως, τὸ φυόμενον ἐν τοῖς ἑλεσι φυτόν.
257. Verba, οὐ γ. μ. μέλει, quæ sunt Bacchi vulgo, Ranis tribui, quibus aptissime conveniunt : οὐ γὰρ μοι μέλει, εἰ ἐλαύνων διαβράκησῃ, οὐδ' εἰ οἰμῶζειν ἐμὰ κελεύεις.
274. Vulgo, ἐνταυθοῖ.
350. Variatur inter γνώμη et γνώμην : hoc elegi, ut vitaretur parum gratus syllabarum μη μῆ concursus.

429. De hoc Callia et ipso loco vide Clavier. in Memor. Novis Acad. Inscr. t. III, p. 155.
484. Arrian. Diss. I, cap. II, 27 : σπόγγων δεῖσαι αὐτῶ πρὸς τὸ ἀναληφθῆναι λειποψυχούντα: ubi Upton.
507. Jo. Diac. in Hes. Scut. 287 habet κατερευκτοῦ, quod recipi jubet Blomf. Gloss. in Pers. 545.
525. Forsan, ὅτι γέ π. Η. σ' ἐσκεύασα.
541. Γεγραμμένην εἰκόνα) Vide Blomf. Gloss. in Agam. 233; Viscontium in mea, ad Philostr. H. p. 296, nota. Libanius t. I, pag. 510 : οὐδὲ γὰρ νοῦ μετεῖχεν, οὐδὲ πολὺ βελτίων τῶν ἐν ταῖς γραφαῖς ἦν, ἢ τῶν πηλινῶν. Plautus Merc. II, 2, 42 : « Tantidem est quasi sit signum pictum in « pariete. »
575. Grammat. Bekk. p. 1200 : κατῆλιψ, κατῆλιφος· σημαίνει δὲ τὴν μέσην στέγην ἀπὸ τοῦ πηλοῦ ἢ τινος τοιούτου, ἐφ' ᾧ τὰ καταστρώματα τίθενται. Vocabulum nunc obscurum : hic forsā vernacule, *souvente*.
632. Notus fori Attici mos servos in herorum accusatorum causa torquendi. Pleni sunt exemplis oratores Græci. Lycurgus contra Leocratem, qui servos ad tormenta postulatos recusaverat,

c. 9 : ὁ γὰρ τῶν πάντων συνειδῶτων ἔλεγχον φυγῶν ὁμολόγηκεν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰσηγγελμένα. Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ὅτι περὶ τῶν ἀμφοτερουμένων πολὺ δοκεῖ δικαιότατον καὶ δημοτικὸν εἶναι, ὅταν οἰκέται ἢ θεράπαινοι συνειδῶσιν ἃ δεῖ, τούτους ἐλέγχειν καὶ βασανίζειν, καὶ τοῖς ἔργοις, μᾶλλον ἢ τοῖς λόγοις πιστεύειν; Locus non omnino sanus est, et fuit a criticis diversimodo tentatus. Conjicio, ὁ γὰρ τῶν πάντως συνειδῶτων — et inferius, θεράπαινοι συνειδῶσιν, ἃ δεῖ τούτους ἐλέγχειν. Nihil jam erit offensionis.

716. Cicero Rep. I, 4, pag. 25 Moserianæ : « non « dubitaverim me gravissimis tempestatibus ac « pæne fulminibus ipsis obvium ferre conser- « vandorum civium causa. » Viri docti, qui, propter variantem *fluminibus*, *fluctibus* hic pro *fulminibus* legere volunt, hoc se poterunt Aristophanis loco tueri; nec ipsis similia desunt. Sed non attendunt post tempestates gravissimas fluctus ipsos valde debile quid sonare. Tenendum omnino *fulminibus*, in illo saltem textus quo nunc utimur statu ac conditione.

788. Ἀνεβόα... οὐράνιον γ' ὄσον. Lexic. Bekker. p. 400 : ἀνεβόησεν οὐράνιον ὄσον, Ἀριστοφάνης.

σημαίνει δὲ τὸ ὑπερβεβηκὸς μεγέθει, ὡς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦκειν. Phryn. Appar. pag. 4: ἀνεβόητεν οὐράνιον ὄσον· σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκὸς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦκον.

832. Hyratus pag. 150: ἐπισκύνιον, ἡ τοῦ μετώπου ῥυτίς. Editio, ἐπισχοίνιον: codex, quem inspexi, ἐπισκῆνιον, cum σχοι supra σκη. Mirum est Bernardum, qui ἐπισκύνιον verum esse intelligebat, ineptum ἐπισχοίνιον servasse. Talia libroriorum peccata, quæ pronuntiatio peperit, nunquam servanda sunt. Psellus de vocabulis medicis, ineditus, ni fallor: ἐπισκύνιον, τὸ μετὰ τὰς ὀφρῦς σαρκώδες.

905. Εμμελειαν adeo displicuit viro doctissimo, ut illud omnino ejecerit. Forsan ἐμμελεία legendum.

949. Τραγελάφους illustrat Millin. Monum. ined. t. 1, p. 63; quem vide ibid. et p. 306 de Medicis aulæis ab Aristophane statim memorandis.

954. Quum ad Planud. M. p. 119, varietatem λεπτοῖς, præ altera lectione λευκοῖς, fere me malle significavi, nondum noveram λευκοῖς in optimis codd. legi; quod ex accuratissima et optima Dindorfii editione didici.

1013. Conjiciunt εἴξεις viri docti. Sed potuit

ἄγειν verbum esse nauticum. Statim comparandum adest nauticum nostrum *amener*, quod absolute usurpatur, videlicet cum ellipsi nominis *voiles, pavillon, antennes*.

1034. Ἀρως μιστόν) Harpins in Lyceō ait illam Æschylī tragœdiam fuisse vocatam *l'accouchement de Mars*; quod ex Aristophanis loco non intellecto finxisse videtur criticus celebrior quam doctior.

1101. Vide Gaisford. ad Hephæst. p. 303.

1147. Phryn. Appar. p. 41, adducto hoc hemistichio: βούλεται γὰρ λέγειν καθ' ὑπόκρισιν· εἶτα ἐγὼ τοῦτω σιωπήσομαι; οἶον· ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ τῆδε ὑποστέλλεσθαι τε καὶ ὑπείκειν λόγοις;

1221. Blondel., ap. Fontenell. t. ix, p. 452, suspicatur verba illa, ληκύθιον ἀπώλεσεν, cantilenæ cujusdam tunc notissimæ fuisse particulam.

1314. Phryn. Appar, p. 45: κροτεῖν ὄστρακοις, Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῆς Εὐριπίδου μελοποιίας, ὅτι οὐχὶ γησίου, οὐδὲ γησία τὰ μέλη, ἀλλ' οἷα πρὸς ὄστρακα ἀδεσθαι· ὄθλον ποιῶντος τοῦ κωμικοῦ ὅτι τὰ ἐκλελυμένα τῶν μελῶν καὶ ἀδόκιμα πρὸς τὰ ὄστρακα ἦσαν, οὐχὶ πρὸς λύραν ἢ κιθάραν.

1332. Non omnium est ea vitia percipere quæ in hac de lyrico Æschylī et Euripidis artificio di-

sputatione Aristophanes reprehendit. Hermannis, Bœckhiis, Reisiis, paucis aliis, numeros veterum lyricorum artemque eorum musicam cognoscere contigit. Vide Hermann. Elem. Metr. p. 549; Reisig. Comj. p. xivj.

1336. Ex Hypsipyle Euripidis fragm. δ', ubi, ἀνὰ δωδεκαμήχανον ἄντρον: et hic ἄντρον inserui. Nam ad sensum est opportunissimum, quum ambigue possit capi idque festivissime. Vulgare enim est poetas carmina sub antris fingere (Cf. not. ad Pindar. p. 338); et simul ἄντρον Κυρήνης intelligetur de notissima illa ciniædis fossa meretriculæ.

1391. E Glossa, ἐριοπωλικῶς ζυγῆσαι, conjiciendum videtur fuisse et olim lectionem, ἐριοπωλῆσαι.

1421. Finem versus, post Dindorf., Dionyso tribui, pro στί; πῶ; scripto, ὅστιν; ἔπου;

1453. Hunc versum ut spurium notavit Dindorf., et recte, puto; quum tautologiam pariat et non adponatur a Plutarcho sic hunc locum recitante Alcib. 16: τοῦ δὲ δήμου τὸ πάθος τὸ πρὸς αὐτὸν (τὸν Αλιβιάδην) οὐ κακῶς ἐξηγουόμενος ὁ Αριστοφάνης ταῦτ' εἶρηκε· « Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, « βούλεται δ' ἔχειν » ἔτι δὲ μᾶλλον, τῆ ὑπονοίᾳ

- πιεζων· «Μαλιστα μὲν λ... Ἦν δ' ἐκτρέφη.....»
1457. Forsan et in fine σοφῶς.— Sæpe permutantur σοφῶς et σοφῶς. Non satis intelligo tantum in tali re perspicuitati sententiæ tribui, ut iudex hæere possit, nec statim palmam illi tribuere qui σοφῶς dixerit. Hæret quod ambo σοφῶς dixerint.
1468. A Gellius N. A. XII, 5 : « sed, ut tibi a me
 « mos geratur, dicam ego indoctius, ut aiunt,
 « et apertius, quæ fuisse dicturum puto sinnosius atque sollertius, si quis nunc adesset
 « Stoicorum. Nosti enim, credo, verbum illud
 « vetus et pervulgatum : Ἀμαθέστερόν πως εἰπέ
 « καὶ σαφέστερον λέγε. »
1524. Vulgo, ἡμετέραν, quod Plutoni loquenti minime convenire videbatur. Τὴν ἡμετέραν, tuam nempe, Æschyle, et Euripidis, et etiam Bacchi qui illi tam anxia cura favet.

INDEX.

ANNOTATIONIS.

- Aristophanes**, 306.
Αγειν, 310.
Αει, 304.
Αθλος, 302.
Ακωδώνιστος, 300.
Αλοξν, 293.
Αλοπος, 301.
Αμόργινος, 299.
Αμφιδρόμια, 301.
Αττα, 305.
Αυτόχειρ, 299.
Αψάλλακτος, 299.
- Βλιμάζειν**, 304.
- Callias**, 307.
Cicero, 308.
- Εἰκὼν γεγραμμένη**, 307.
- Επισκύνιον**, 309.
Εστρα et ἔστρα, 302.
Hypatus, 309.
Julianus, 295.
Κατηλιψ, 307.
Κρηθδὼν, 300.
Lexicon Bekkeri, 293.
Lucianus, 295.
Lycurgus, 307.
Ολισδος, 298.
Οστράκοις κροτεῖν, 310.
Οὐράνιον δσον, 308.
- Psellus ineditus**; 309.

Πιέζεσθαι, 305.	Τραγέλαροι, 309.
Πόλις, 299.	Υπὸ μάλης, 302.
Scholiastes Platonis , 306.	Φαλακρὸν, 294.
Servi ad tormenta postu- lati, 307.	Φλέως, 306.
Spongizæ usus ad deli- quium, 307.	Χρέμπτεσθαι, 295.
Σέες, 301.	Ψῆττα, 298.
Σταδίῳ λαλίστερος, 305.	Ως in ellipsi, 302.
Συντάσσεσθαι, 298.	

FINIS.

In Aristophane t. I, p. 7, 14, scrib. γράψας, εἰς
t. II, p. 324, 15, scrib. interrumpenti... properanti.
t. III, p. 129, 15, scrib. Κἂν, ὑμῖν

INDEX DRAMATUM.

THESMOPHORIAZUS Æ.

LYSISTRATA.

RANÆ.

